

UN RĂZBOI INTERMINABIL.
UN EROU INVINCIBIL.
O DRAGOSTE ETERNĂ.

Jumătatea Pierdută

TREI

ULTIMUL VOLUM DIN
TRILOGIA HALF LIFE

FICTION
CONNECTION

SALLY GREEN

YOUNG

**FICTION
CONECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Sally Green

Jumătatea Pierdută

Traducere din engleză de
Ioana Filat

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Alunița Voiculescu

Design coperta © Tim Green, Faceout Studio
Ilustrație copertă: Justin Metz

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Adrian Tiriblecea

Corectură:
Maria Mușuroiu
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GREEN, SALLY

Jumătatea pierdută / Sally Green; trad.: Ioana Filat. – București: Editura Trei, 2015
ISBN 978-606-719-303-9

I. Filat, Ioana (trad.)
821.111-31=135.1

Titlul original: Half Lost

Autor: Sally Green

Ediția originală în limba engleza a fost publicată de Penguin Books Ltd, Londra

Copyright © Half Bad Books Ltd, 2016

Epigraf: din Arhipelagul Gulag de Alexandr Soljenitin

Autorul și editorul mulțumesc lui Coleman Barks pentru permisiunea de a cita din traducerea sa pentru 'Out beyond ideas of wrongdoing and rightdoing' de Jelaluddin Rumi.

Copyright © Coleman Barks.

Copyright © Editura Trei, 2016 pentru prezenta ediție

În memoria tatălui meu

„Unul și același om la vârste diferite, în diferite situații de viață este un om cu totul diferit. Când aproape de diavol. Când aproape de cele sfinte. Dar numele nu se schimbă, și lui îi atribuim totul.”^[1]

Arhipelagul Gulag, Alexandr Soljenițin

Cuprins

[Rănit, nu pierdut.10](#)

[Partea întâi - În cine poți să te încrezi.11](#)

[Pietrele.12](#)

[Antrenamentul.22](#)

[O capcană simplă.28](#)

[Varianta trei.35](#)

[Prizoniera.40](#)

[Întoarcerea în tabără.51](#)

[Dacă s-ar pune cu cineva normal, l-ar omorî.57](#)

[Sete de sânge.63](#)

[O să ajung să mă tem de tine.71](#)

[Îl scuip.78](#)

[Prafuri.88](#)

[Liniștit.92](#)

[Lumina aurie.99](#)

[Tabăra unu.100](#)

[Fiecare clipă e prețioasă.107](#)

[Glontul fermecat.112](#)

[Obosit.118](#)

[Vreau să fie adevărat.122](#)

[Partea a doua - Jumătatea găsită.127](#)

[Înapoi în buncăr.128](#)

[Ultima noapte.137](#)

[Hărțile.145](#)

[Pământurile rele.151](#)

[Cabana.156](#)

[Încerc să-l impresionez pe Ledger.166](#)

[Cu ambele țevi?.173](#)

[Prea prețios.180](#)

[Partea a treia - Jumătatea pierdută.184](#)

[Problema numărul cincizeci și unu.185](#)

[Nu se mai termină problemele.194](#)

[Jigodie.201](#)

[În pădure.209](#)

[Pătrunderea.214](#)

[Turnul.222](#)

[Degetele.228](#)

[Cupola.235](#)

[Albastrul.242](#)

[Începutul sfârșitului.249](#)

[Plonjând de pe stâncă.263](#)

[Sfârșit.267](#)

[Îi citesc.275](#)

[Mulțumiri.279](#)

Rănit, nu pierdut

- Ar trebui să stabilim niște parole.
- Da? De ce?
- Pentru că odată, într-o călătorie de-a ta, o să te omoare careva și după aia o să mă pomenesc că vine un Vânător cu Darul deghezării în tabără, arătând ca tine, și mă omoară și pe mine.
- Mai degrabă ar găsi tabăra, te-ar omorî și m-ar aștepta să vin fluierând neștiutor acasă.
- Se poate și asta, deși nici nu pot să-mi închipui faza cu fluieratul.
- Ei, și care-i parola?
- Nu e un singur cuvânt, ci o frază. Eu zic ceva și tu-mi răspunzi cum trebuie.
- A, așa deci. Eu zic, cum ar veni, „Fluier pentru că am omorât zece Vânători”, la care tu răspunzi „Însă prefer să escaladez muntele Eiger”.
- Eu mă gândeam să te întreb ceva, mai degrabă.
- Cum ar fi?
- *Ai întârziat mult. Te-ai pierdut?*
- Și eu ce tre’ să răspund?
- *Sunt rănit, nu pierdut.*
- Nu mă văd spunând vreodată așa ceva.
- Oricum... Vrei să exersăm? Ca să reții ca lumea parola?
- Nu.

Partea întâi

În cine poți să te încrezi

Pietrele

În anul în care a împlinit douăzeci și opt de ani, tatăl meu a ucis treizeci și doi de oameni. Pe vremuri, Celia îmi turna cu de-a sila în cap informații despre Marcus. Printre ele e și informația asta. Este cel mai mare număr de morți pe care i-a făcut într-un singur an, înaintea războiului dintre Consiliul lui Soul și Alianța Vrăjitorilor Liberi. Odată, treizeci și doi de morți mi se păreau mulți.

În anul în care Marcus a împlinit șaptesprezece ani și și-a primit Darurile, n-a omorât decât patru oameni. Eu n-am decât șaptesprezece ani. Înaintea Bătăliei de la Białowieża – când a murit tata și aproape jumătate din membrii Alianței, zi desemnată acum prin prescurtarea BB, asta dacă îndrăznește cineva să aducă vorba de ea, – în fine, înainte de data aia omorâsem deja douăzeci și trei de oameni.

BB a fost acum câteva luni și deja am la activ peste cincizeci de morți.

Mai precis, am omorât cincizeci și doi de oameni.

E important să fii cât mai precis când vine vorba de așa ceva. N-am inclus-o pe Pilot în numărătoare – oricum era pe moarte – și nici pe Sameen. A fost un gest de milă din partea mea. Vânătorii au ucis-o pe Sameen. Au împușcat-o în spate când fugeam de pe câmpul de luptă. Iar Marcus? Pe el clar nu-l includ printre cei cincizeci și doi de morți. Nu eu l-am omorât. *Ea* l-a omorât.

Annalise.

Îmi vine să vomit când îmi amintesc numele ei. Îmi vine să vomit când îmi amintesc orice despre ea: părul ei blond, ochii ei albaștri, pielea ei aurie. Totul e dezgustător și fals. A zis că mă iubește. Și eu am zis că o iubesc, însă eu am fost sincer. Chiar am iubit-o. Ce prost am putut să fiu! Să mă-ndrăgostesc de o O'Brien. A spus că sunt eroul ei, prințul ei și eu,

ca un cap sec și nerod ce sunt, am vrut s-o cred. Chiar am crezut-o.

Iar acum nu-mi doresc decât s-o omor. S-o spintec și să-i smulg urlete de durere. Însă nici așa n-aș fi mulțumit, nici pe departe. Ar trebui s-o silesc să-și taie singură mâna și s-o mănânce sau să-și scoată singură ochii și să-i mănânce – și tot i-ar fi mai ușor decât mi-a fost mie.

Am ucis cincizeci și doi de oameni. Însă de fapt nu vreau decât să pun mâna pe ea. M-aș mulțumi cu cincizeci și trei. Încă unul și gata, aș fi satisfăcut.

– Doar ea.

Însă am cercetat centimetru cu centimetru câmpul de luptă și fosta tabără. Am ucis toți Vânătorii care mi-au ieșit în cale – unii pe care i-am găsit degajând câmpul de luptă, alții pe care i-am dibuit mai târziu. Însă pe ea n-am văzut-o. Nici urmă de ea! După zile și săptămâni în care am urmărit fiecare cale, indiciu, și urmă de picior uman, nimic nu m-a dus la ea.

– Nimic.

Când îmi ajunge sunetul la ureche, ridic privirea. Liniște.

Eu am făcut zgomotul, cred, iar vorbesc singur.

– Fir-ar să fie!

Annalise! Din cauza ei mă port așa.

– Păi, dă-o dracului.

Mă uit în jur cu fruntea sus, strigând la vârfurile copacilor:

– Să se ducă dracului!

Apoi le zic încet pietrelor:

– Nu vreau decât să moară, atât. O vreau nimicită. Să nu mai existe nici sufletul din ea. Să nu mai rămână nimic din ea pe lumea asta. De-a pururi. Atât. Apoi o să mă opresc.

Iau o pietricică de jos și-i spun:

– Sau poate că nu. Poate că nu.

Marcus voia să-i omor pe toți. Poate o să reușesc. Cred că știa că sunt în stare, altfel n-ar fi zis-o.

Îmi aranjez pietricelele într-o grămăjoară. Sunt cincizeci și două. Par o groază, cincizeci și doi de oameni, însă sunt o nimica toată. Pe lângă câți

vrea taică-meu să omor. Pe lângă toți oamenii care au murit din cauza lui Annalise. Peste o sută în BB. Trebuie neapărat să-mi perfecționez jocul dacă vreau să rivalizez cu masacrul de care e ea în stare. Din cauza ei, Alianța e practic distrusă. Din cauza ei, Marcus e mort – singurul om care ar fi putut să le țină piept Vânătorilor când au dat atacul și singurul om care i-ar fi putut învinge. Însă din cauza ei, pentru că l-a împușcat, Alianța a fost aproape nimicită cu totul. Și mă tot zgândăre bănuiala că de fapt a fost spioana lui Soul de la bun început. Doar Soul e unchiul ei. Gabriel n-a avut niciodată încredere în Annalise și a tot spus că ea le-a zis Vânătorilor unde e apartamentul lui Mercury din Geneva. Nu i-am dat deloc crezare, însă poate că are dreptate.

Copacii se mișcă dintr-odată și apare Gabriel. A cules lemne de foc. Cred că m-a auzit urlând. Iar acum se preface că s-a întors fără nicio legătură, lasă lemnele la pământ și vine lângă pietricelele mele.

Nu i-am zis ce-i cu pietrele alea și nici nu mă întreabă, însă cred că s-a prins. Iau una de jos. E mărunță cât unghia mea. Sunt mici, dar fiecare arată altfel. Fiecare reprezintă un om pe care l-am ucis. Știam și pe cine anume – fără nume sau din astea, cei mai mulți Vânători sunt Vânători și atât –, însă pietrele îmi evocau întâmplări, lupte și împrejurările morții lor. Acum nu-mi mai amintesc fiecare luptă în parte, toate s-au învălmășit laolaltă, într-un continuu spectacol sângeros, însă am strâns cincizeci și două de pietricele în mormanul meu.

Bocancii lui Gabriel se întorc la nouăzeci de grade și rămân nemișcați o secundă, două, apoi îmi spune:

- Ne mai trebuie lemne de foc. Vii să mă ajuți?
- Imediat.

Bocancii stau nemișcați încă vreo câteva secunde, apoi se întorc iar la patruzeci și cinci de grade și rămân așa patru, cinci, șase, șapte secunde, după care o iau iarăși spre copaci.

Scot din buzunar pietricica albă. E ovală, de un alb pur – cuarț. E netedă, însă nu strălucește. E piatra lui Annalise. Am găsit-o pe malul unui pârau când o căutam pe ea. Mi s-a părut un semn bun. În ziua aia am fost sigur c-o să-i dau de urmă. Nu i-am dat, însă o să reușesc într-o

bună zi. Când o s-o ucid, n-o să-i pun piatra în grămăjoară, ci o s-o arunc. O să dispară. Ca ea.

Poate atunci o să înceteze și visele. Mă îndoiesc, însă nu se știe. O visez mult pe Annalise. Uneori visul începe destul de frumos, însă nu ține mult. Uneori îl împușcă pe tata exact cum a făcut în BB. Dacă am noroc, mă trezesc înainte de asta, însă alteori visez mai departe și parcă mă întorc în timp și retrăiesc totul.

Mai bine l-aș visa pe Gabriel. Ar fi frumos așa. Aș visa că ne cățărăm împreună pe munți, ca pe vremuri, și am fi prieteni, tot ca pe vremuri. Suntem prieteni și acum, o să fim întotdeauna, însă e altfel. Nu prea vorbim. Uneori îmi mai spune de ai lui sau îmi povestește ceva ce a făcut cu ani în urmă, înainte să înceapă totul, sau vorbește despre cățărare sau o carte pe care a citit-o, sau... ce știu eu... chestii preferate. E un vorbitor bun, numai că eu sunt un ascultător de doi bani.

Într-una din zile îmi povestea despre cum a escaladat un munte din Franța. Peretele stâncos era deasupra unui râu, era foarte frumos. În timp ce-l ascult, îmi imaginez pădurile prin care a trecut până acolo, iar când începe să-mi descrie valea și râul deja nu mă mai gândesc deloc la asta, ci doar la faptul că Annalise e în libertate. Observ că o voce din mintea mea îmi spune: *Ascultă-l pe Gabriel! Ascultă-i povestea!* Însă un alt eu vrea să se gândească la Annalise și-mi spune: *Cât îmi spune el toate astea, Annalise umblă liberă prin lume.* Tata e mort și nici nu știu unde-i e corpul neînsuflețit, bine, desigur că o parte e în mine, pentru că i-am mâncat inima, ceea ce sigur e cea mai bolnavă chestie din istorie, și uite-mă aici, un om, un puști care și-a mâncat tatăl, stau lângă Gabriel, care turuie despre porcăria aia de escaladare, și cum a trecut râul ca să înceapă să se cațăre, iar eu mă gândesc că l-am mâncat pe taică-meu și cum a murit în brațele mele, și că Annalise umblă pe unde are chef, iar Gabriel tot n-a terminat cu povestea lui, cum poate fi așa ceva normal și bine? Așa că-i spun cât pot de calm:

— Gabriel, ai putea să taci dracului odată și să mă lași cu cățărutul tău?

O zic foarte încet, ca să nu urlu.

La care el răspunde după o clipă:

— Desigur. Dar tu crezi că ai putea să te abții să înjuri măcar o dată?

Mă tachinează, încearcă să-și ia un ton lejer, știu că asta face, totuși reușește cumva să mă calce și mai rău pe nervi, așa că-i spun să se ducă dracului. Numai că mai zic și alte înjurături pe lângă drăcuit și deja nu prea mai pot să mă abțin, ce mai, nu mă mai abțin deloc, și m-apuc să-l înjur iar și iar, și el încearcă să mă îmbrățișeze, să mă ia de braț, iar eu îl împing și-i zic că plece, ca să nu-l rănesc, și atunci pleacă.

Mă calmez după ce se duce el și mă lasă. Iar apoi mă simt imens de ușurat că sunt singur și pot să respir mai bine când sunt singur. O vreme mă simt bine și când mă liniștesc de tot simt că mă urăsc, pentru că vreau să mă ia de braț și vreau să-l ascult când îmi povestește ceva. Vreau să vorbim și vreau să fiu normal. Însă nu sunt normal. Nu pot să fiu normal. Și numai ea e de vină.

Stăm unul lângă altul, cu ochii la foc. Mi-am propus să mă străduiesc mai mult și să vorbesc cu Gabriel. Să discut cu el ca un om normal. Și să-l ascult. Numai că nu-mi vine în cap nimic. Nici Gabriel nu prea a spus nimic. Cred că-l enervează pietricelele mele. Nu i-am zis de cele două pietricele pe care le-am pus în morman ieri. N-am chef să-i zic asta... despre ei. Curăț încă o dată vasul de tinichea în care am mâncat, deși deja am ras tot, nu mai e nimic. Am mâncat brânză și supă la plic, supa era apoasă, însă tot a fost mai bună decât nimic. Încă mi-e foame și știu că și lui Gabriel i-e foame. E slab mort. Uscat, cum se spune. Cineva mi-a zis odată că sunt uscat rău. Țin minte că și atunci făceam foamea.

— Ne trebuie carne, spun.

— Da, ar fi drăguț să mai schimbăm regimul.

— O să întind niște capcane de iepuri mâine.

— Vrei să te ajut?

— Nu.

Nu mai spune nimic, doar scormonește cu un băț în foc.

— Mă mișc mai rapid de unul singur, spun.

— Da, știu.

Gabriel scormonește iar în foc și eu îmi curăț iar blidul.

Trev mi-a zis că sunt uscat. Încerc să-mi amintesc când anume, însă nu-mi vine nimic în minte. Mi-l amintesc venind pe drum în Liverpool, cu o sacoșă de plastic în mână. Mi-o amintesc și pe supusa care a apărut atunci, pe Vânătorii care s-au luat după mine – parcă s-a întâmplat în altă lume și în altă viață.

— Am întâlnit o fată în Liverpool, îi spun lui Gabriel. O supusă. Era dură. Avea un frate cu un pistol... și câini. Sau poate nu era fratele ei. Nu, altcineva avea câinii. Fratele ei avea pistolul. Așa mi-a zis ea, însă n-am dat niciodată ochii cu el. În fine, m-am dus la Liverpool să mă văd cu Trev. Era un tip ciudat rău. Un lungan... nu știu cum... tăcut, mergea de parcă aluneca pe pământ. Un Vrajitor Alb. Era bun, însă. A luat niște mostre din tatuajul meu de pe gleznă. Sânge, piele și os. Voia să afle ce rost au tatuajele. În fine, au venit niște Vânători și am fugit, însă eu am scăpat din mână sacoșa cu mostrele, așa că a trebuit să mă întorc, și le-a găsit supusa de care ziceam. Mi le-a dat înapoi și le-am ars imediat.

Gabriel se uită la mine de parcă așteaptă să-mi continui povestea. Nu prea știu ce mai e de povestit, însă îmi amintesc.

— Erau doi Vânători. Mai că ne-au prins pe mine și pe Trev. Însă fata aia care avea un frate era într-o gașcă de supuși. Ei i-au prins până la urmă pe Vânători. Eu am plecat. Nu știu ce le-au făcut. Nici nu mi-a trecut prin cap să-iucid pe Vânători, continui eu, uitându-mă la Gabriel. Acum nici nu mi-ar trece prin cap să nu-i omor.

— Acum e război. E altfel, spune Gabriel.

— Da. Sigur e altfel. Pe atunci eu eram ăla sfrijit, iar acum ai ajuns tu așa.

— Sfrijit?

Atunci îmi dau seama că nu i-am spus de ce m-am apucat să-i povestesc toate astea și de fapt suntem amândoi sfrijiti și, oricum, nu mai am chef să-l lămuresc, așa că-i spun:

— Nu contează.

Stăm și ne uităm la foc. E singura luminiță cale de kilometri întregi. Cerul e înnorat. E noapte fără lună. Mă-ntreb unde o fi Trev acum și

unde-o fi tovarășul lui, Jim. Atunci îmi amintesc că nu Trev mi-a zis că sunt uscat rău, ci Jim.

— Am fost la Greatorex, îmi spune Gabriel.

— Da, știu.

S-a întors cu supa la plic și brânza.

Până la Greatorex faci vreo oră și încă una înapoi. Gabriel s-a dus probabil când număram pietricelele, apoi a cules lemne în pădure. Probabil că am numărat ore în șir pietricelele.

— Nu prea am ce să raportezi, îmi spune.

Și asta știu.

Membrii Alianței care au supraviețuit bătăliei trăiesc acum în șapte tabere izolate, prin diverse regiuni ale Europei. Noi suntem în tabăra lui Greatorex, care conține un mic grup de oameni din Polonia. Numai că nu suntem chiar în tabără. Nu mă amestec cu restul. Mi-am făcut tabăra mea aici. Taberele sunt numerotate. Tabăra lui Greatorex e Tabăra Trei. Așa că tabăra mea e Tabăra Trei B sau Tabăra Trei și Jumătate. În fine, Greatorex se ocupă de tabără și de linia de comunicație cu Tabăra Unu, tabăra Celiei, numai că nu prea e nimic de comunicat, din câte-mi dau seama. Lui Greatorex nu-i mai rămâne de făcut decât să antreneze tinerii vrăjitori care au supraviețuit alături de ea, cu speranța că antrenamentul o să le fie de folos într-o zi.

I-am urmărit pe recruți când am fost ultima dată în Tabăra Trei. Greatorex îmi place, însă recruții nu. Recruții nici nu se uită la mine când mă uit la ei. Când nu mă uit, mă simt privit din toate părțile, însă cum mă uit la ei, cum studiază fascinați pământul.

Cred că așa era și cu taică-meu. Nici pe el nu voia nimeni să-l privească în ochi. Înainte de BB făceam parte din echipă, echipa de luptă, când eu eram partenerul lui Nesbitt și Gabriel era partenerul lui Sameen, și ne antrenam toți cu Greatorex și ceilalți. Făceam echipă bună împreună. Râdeam, ne prosteam, luptam, mâncam și discutam laolaltă. Mi-e dor să mă simt iarăși așa și știu că n-o să mai fie niciodată la fel. Însă Greatorex se descurcă minunat cu echipa ei.

— E o profesoară bună, zic.

- Greatorex adică?
- Despre ea vorbim, nu?

Nici nu știu de ce m-am enervat pe el.

— Mai bine ai veni cu mine în tabără. Lui Greatorex i-ar plăcea să te vadă.

— Da. Poate.

Însă amândoi știm că înseamnă nu.

N-am mai văzut-o pe Greatorex de săptămâni, n-am mai văzut pe nimeni în afară de Gabriel. De fapt, ultimii oameni pe care i-am văzut, dacă nu-l iau în calcul pe Gabriel, au fost cei doi Vânători pe care i-am ucis. Dacă mă gândesc bine, îi cam omor pe cei cu care mă întâlnesc. Greatorex ar trebui să zică mersi că păstrez distanța.

— Vrea să se mândrească cu recruții ei. Sunt mult mai buni de-acum.

Habar n-am ce să răspund. Ce să-i zic? „A!” „Bine.” Sau „Cui dracu’ îi pasă de asta, oricum n-o să conteze absolut deloc”.

Chiar nu știu ce să zic.

Apoi îmi trece ceva prin cap și-l întreb:

— Ce zi e azi?

— Și ieri m-ai întrebat, spune Gabriel.

— Și?

— Nu știu. Voiam s-o întreb pe Greatorex, însă am uitat. Contează? mă întreabă el întorcându-se spre mine.

Clatin din cap. Nu contează deloc ce zi e azi, doar încerc să-mi mențin mintea limpede, numai că fiecare zi e la fel, și au trecut așa săptămâni, poate luni în șir, și totul mi se învălmășește în memorie. Trebuie să mă concentrez, ca să nu pierd șirul evenimentelor. Ieri am ucis cei doi Vânători. După care m-am întors aici, și deja pare să fi trecut mai mult timp de-atunci. Trebuie să mă duc înapoi, să văd ce s-a întâmplat cu cadavrele lor. O să vină alți Vânători să-și caute amicii. Poate așa am ocazia să mai prind unul și să-l interoghez. Poate o să știe ceva de Annalise. Dacă e o spioană, înseamnă că s-a întors la Soul, poate au văzut-o Vânătorii ăia.

Mă întind pe spate, lăsându-mi un braț peste față.

Nu i-am zis lui Gabriel de cei doi Vânători pentru că o să-i spună lui Greateorex, care o să mute tabăra, iar eu trebuie să văd ce-i cu Vânătorii mai înainte. Însă deocamdată trebuie să dorm. De când a murit Marcus nu prea am mai dormit. Trebuie să dorm, după aia pot să mă duc să văd ce-i cu Vânătorii. Sau pot s-o las pe altă dată. Mâine pot s-o iau către sud în recunoaștere. Să văd dacă dau de vreo urmă de-a lui Annalise, după care să mă duc la cadavrele Vânătorilor. Trebuie să fac rost și de niște mâncare. Așa că mâine o iau către sud și întind curse de iepuri și poimâine o să văd de Vânătorii morți și, sper, de alții vii.

Îmi dau seama că-mi privesc propriul braț – am rămas cu ochii deschiși. Trebuie să-mi amintesc să-mi închid ochii. Trebuie să dorm.

Stăm unul lângă altul, legănându-ne picioarele peste marginea peretelui de stâncă. Pică frunze prin aer. Picioarul bronzat al lui Annalise e aproape lipit de al meu. Se întinde să prindă o frunză în picaj, o înhață cu mâna, agățându-se totodată de mâneca mea. Se întoarce iar spre mine și-mi vâără frunza în față, ca să-mi câștige atenția, lovind-o ușor de nasul meu. Îi lucesc ochii, fărâmele argintii i se răsucesc iute în iriși. Are pielea netedă și catifelată, îmi vine s-o ating. Încerc să mă aplec mai în față, însă nu pot să mă mișc, zac legat pe o bancă și Wallend mă privește de sus și-mi spune: „Aici s-ar putea să ai o senzație un pic ciudată”, apoi îmi lipește mașinăria metalică de gât, după care îngenunchez în pădure și îl văd pe tata în fața mea, întins la pământ, cu sânge curgându-i din stomac. Țin cuțitul Fairborn în mână și simt cum vibrează, de parc-ar fi viu și și-ar dori cu disperare să-și facă treaba. Cu dreapta îl țin pe Marcus de umăr, simt materialul gecii sub degete. Tata îmi spune că pot. Și începem. Mai întâi îl tăiem în carne prin cămașă, apoi mai tăiem o dată, mai adânc. A treia tăietură, și mai adâncă, pătrunde prin coaste ca prin hârtie. Sângele îi scaldă pielea și curge șuvoi peste mâinile mele – e fierbinte la început, însă se răcește rapid. Îi cuprind inima cu degetele, o simt cum bate când mă aplec în față. Mușc. Îmi țâșnește sânge în gură. Înghit, simțind că mă înec. Mușc încă o dată și mă uit în ochii tatei – se uită și el la mine, iar sângele lui îmi năvălește în gură.

Mă trezesc tușind și icnind asudat. Gabriel se dă lângă mine și mă ia în brațe. Îl strâng bine. Nu spune nimic, doar mă tine în brațe, ceea ce e bine. Rămânem mult timp așa și, într-un final, Gabriel mă întreabă:

— Poți să-mi spui ce-ai visat că se întâmplă?

Însă nu vreau să mă gândesc. Și chiar n-am de gând să spun ceva. Gabriel știe ce-am făcut, ce-a trebuit să fac ca să iau Darurile tatei. Gabriel m-a văzut după, scăldat în sânge, însă măcar n-a fost martor. Are impresia că dacă vorbesc o să mă simt mai bine, dar asta n-o să schimbe cu nimic ce-am făcut, doar c-o să afle el ce dezgustător a fost totul și...

— Nathan, spune-mi, te rog, ceva. Ai visat, nu-i așa? urmează el. Dacă mai ai o viziune, o să-mi spui, nu?

Îl împing cât colo. Mai bine nu-i spuneam că am început să am viziuni.

Antrenamentul

E dimineață. Alerg spre tabără. Acum nu mi-e așa de rău. Am tras o alergătură bună: câteva ore, pe întuneric, imediat ce m-am trezit din vis și Gabriel a început să mă bată la cap cu viziunile mele. Alergatul îmi face bine. Când alerg, mă concentrez pe pădure, copaci sau pământ și pot să gândesc mai bine. Și să-mi exersez Darurile.

Mă fac nevăzut. Acum asta îmi iese cel mai bine, însă a trebuit să mă antrenez. Trebuie să-mi închipui că sunt transparent, că sunt din aer. Să trag aer în piept și să-mi îngădui să devin precum aerul. Iar după ce mă fac nevăzut pot să mă mențin așa concentrându-mă asupra respirației.

Mai pot și să arunc cu fulgere. Trebuie doar să bat tare din palme, ca și cum aș lovi două pietre una de alta ca să iasă scânteii. Asta am și scos prima oară, însă acum pot să scot limbi de fulger de zece metri lungime.

Cel mai nou am învățat să scot flăcări pe gură. Îmi frec limba de cerul gurii și suflu. Nu-i cine știe ce armă mortală și nu pot să scot flăcări atâta timp cât mă gândesc la aer și mă concentrez să rămân nevăzut. Însă e oricum un Dar bun.

Zi de zi îmi exersez noile Daruri și zi de zi încerc să descopăr ce alte Daruri mai avea tata. Putea să miște obiecte cu puterea gândului, să-și schimbe înfățișarea ca Gabriel, să crească și să veștejească plante, să vindece, să deformeze obiecte de metal și să creeze scurtături în aer. Darurile astea sunt toate minunate, însă cel mai tare era că putea să oprească timpul. Sigur i-am moștenit toate Darurile. Dacă posed unul, e logic că le posed pe toate, însă n-am reușit să aflu cum să le pun în aplicare pe toate. L-am văzut pe tata oprind timpul înainte să moară și am exersat asta mai mult decât orice altceva, însă nu s-a întâmplat nimic. Cel mai mult îmi doresc Darul ăsta. Ce n-aș face cu el! Însă n-am fost în

stare să-l descopăr. Bineînțeles că tocmai Darul pe care nu mi-l doresc, Darul previziunii, se manifestă indiferent că-l vreau sau nu.

Viziunile sunt mai degrabă un blestem decât un Dar. Viziunile mi-au distrus viața. Mi-au distrus relația cu tata, au distrus tot. Mă întreb cum ar fi fost viața mea dacă n-ar fi avut el viziunea că o să-l omor. Bine, până la urmă tot s-a adeverit, chiar dacă m-a evitat șaptesprezece ani. A însemnat doar că am copilărit fără el, fără să-l cunosc deloc, în mâinile Vrăjitorilor Albi. Apoi, când am evadat și ne-am întâlnit în sfârșit, n-au trecut decât câteva luni și viziunea a devenit realitate. Dacă nu era viziunea aia, nu cred că tata m-ar fi lăsat la bunica – m-ar fi dorit lângă el. Așa că șaptesprezece ani ne-a despărțit o simplă viziune. Și mai ciudat, nu cred că-aș fi fost în stare să fac ce-am făcut dacă n-aș fi știut de viziune, dacă nu mi-ar fi spus tata că m-a văzut în viitor mâncându-i inima și luându-i Darurile.

Viziunile nu sunt deloc ca visele. Întâi și-ntâi, survin doar când sunt treaz, își fac apariția ca un nor apăsător, care îmi vâcă frigul în oase și șterge strălucirea lumii, astfel încât, deși știu ce-o să se întâmple și că o să am o viziune pe care n-o vreau deloc, n-aș avea cum s-o opresc, așa cum n-aș putea să opresc nici norul care acoperă soarele.

Și, desigur, odată ce ai avut viziunea, o tot vezi cu ochii minții, nu mai poți s-o uiți.

Am avut aceeași viziune de șase, șapte ori de-acum și de fiecare dată se adaugă alte și alte detalii. Se face că stau la margine de pădure, cu spatele la copaci și cu fața la o pajiște unduitoare, iar soarele e jos în zare. Razele aurii scaldă totul, numai frumusețe și pace în jur, iar când mă întorc îl văd pe Gabriel cățărând într-un copac. Îmi face cu mâna să vin, iar atunci mai arunc o ultimă privire spre pajiște și mă întorc spre el, ca după aceea să mă trezesc zburând prin aer cu spatele.

Atâta am văzut prima oară și i-am povestit lui Gabriel. Însă de atunci am tot văzut și alte lucruri. O siluetă întunecată care se îndepărtează printre copaci. Un pistol în mâna lui Gabriel. Când sunt proiectat cu spatele prin aer, am senzația că zbor, însă apoi aterizez pe spate, văd cerul și vârfurile copacilor și mă răzbește durerea din stomac, iar atunci

știi că m-a împușcat cineva și mi se face negru în fața ochilor. Și așa se termină viziunea.

Cred că nu durează mai mult de două minute cu totul și mă lasă asudat, cu arsuri și junghiuri cât se poate de reale în stomac. Știi că e o viziune importantă, altfel n-aș avea-o, și nu-i deloc a bună că m-a împușcat cineva, să nu ne ascundem după deget, însă nu înțeleg nimic. De ce-mi face Gabriel semn să mă apropii de cineva care o să mă împuște? Iar apoi îmi pun cea mai gravă întrebare dintre toate, la care încerc să nu mă gândesc deloc. Oare Gabriel să fie persoana care m-a împușcat? Însă știi că n-ar face în veci așa ceva – știi că mă iubește –, așa îți dai seama cât de aiurea sunt blestematele astea de viziuni. Începi să te încrezi în ele, în loc să-ți pui baza în ceea ce știi deja.

Ajung în tabără și mă las lângă foc. Nu prea știi de ce m-am întors. Aveam de gând să dau o fugă în sud și să întind capcane de iepuri, însă de-abia acum, ajuns în tabără, îmi amintesc toate astea.

– Ai lipsit mult. Te-ai pierdut? mă întreabă Gabriel venind la mine.

Afurisitele astea de parole ale lui.

– N-ai zis bine. Trebuia să spui „Ai întârziat mult?“, și cum n-am fost plecat decât câteva ore, toată chestia e o tâmpenie.

– Încerc să respect spiritul, nu litera parolei.

– Oricum, dacă eram un Vânător, ai fi fost mort acum.

– Și chiar te străduiești să-mi arăți că varianta asta e preferabilă.

Îl injur.

Își târșâie picioarele, stârnind un pic de praf. Scot Fairbornul și tocila și mă apuc de lucru.

– Ți-ai propus să faci ceva anume cu el? mă întreabă Gabriel lăsându-se pe vine lângă mine.

– Am zis să arunc o privire prin zonă. Să văd una, alta.

– Credeam că azi o să întinzi capcane de iepuri.

– Mă simt norocos, spun eu uitându-mă la el. Poate dau și peste niște Vânători.

Știi că mi-am propus să prind iepuri azi și să văd de Vânători mâine, însă m-am răzgândit. Vreau să mă duc la Vânători, să văd dac-a mai

apărut vreunul.

— Ne trebuie mâncare. Ai zis că te ocupi de capcane.

— Mă ocup și de ele.

— Da? Pe bune? Sau o să dispari zile în șir, de nici n-o să știu dacă ești viu sau mort?

Îmi ascut mai departe cuțitul.

Gabriel întinde mâna și mă atinge pe braț.

— Hai să vorbim, Nathan. Te rog.

Mă opresc din ascuțit și mă uit în ochii lui.

— Ți-am zis. Mă ocup de amândouă.

Gabriel clatină din cap auzindu-mă.

— De ce nu-mi spui ce se întâmplă?

— Știi ce se întâmplă, Gabriel. Încerc s-o găsesc pe vrăjitoarea care mi-a ucis tatăl. Nu știu cum, dar a dispărut. Partea bună e că tot găsesc Vânători, căutând-o. Sunt o mulțime în zonă. Țara asta e mare, însă eu tot îi găsesc și-iucid.

— Chiar crezi că poți să-i ucizi pe toți?

E o întrebare valabilă, însă cred că-mi pune sub semnul întrebării mai degrabă sănătatea mintală decât capacitățile fizice.

Îi zâmbesc, încercând să par cât mai nebun.

— Taică-meu părea să creadă că pot.

Gabriel clatină din cap și se întoarce, zicând:

— Uneori am impresia că nu-ți dorești decât să mori.

Și eu mă întreb uneori dacă asta vreau, însă în chiar toiul luptei îmi dau seama cât se poate de clar că nu e adevărat. Atunci știu cu câtă disperare îmi doresc să supraviețuiesc.

— Îți pui viața în joc de câte ori treci la atac, continuă Gabriel. Chiar *pot* să te omoare, Nathan.

— Mă fac nevăzut. Nici nu-mi simt prezența până e prea târziu.

— Însă pot să te împuște. Cu atâtea gloanțe zburând de colo-colo, e mare minune că nu s-a întâmplat. La Geneva era să mori când te-a împușcat Vânătorul ăla. Era să te răpună otrava aia. O rană...

— Sunt atent. Și sunt mai bun ca ei. Mult mai bun.

— Și ei pot să se facă nevăzuți. Și ei pot...

— Ți-am zis că sunt atent.

— Nu e vorba numai de tine. După atacurile tale apar și mai mulți Vânători în zonă, îi aduci tot mai aproape de noi și de Greatorex și pui în și mai mare pericol pe toată lumea.

— Greatorex și gașca ei tocmai de-asta se antrenează, deși, din câte-mi amintesc, ultimele două dăți ne-am mutat tabăra fără nicio confruntare, numai eu ucid și numai eu mă mânjesc de sânge pe mâini. Parcă șleahta aia n-are chef decât să se antreneze și să se ascundă și...

— Știi că nu-i adevărat.

— Nu-i adevărat nici când e vorba de mine.

Îmi trec degetul pe tăișul Fairbornului, până-mi dă sângele. Mi-l sug și-mi vindec tăietura, apoi îmi vâr tocila în rucsac și Fairbornul în teacă.

— Nathan, la război nu contează câțiva Vânători morți în plus. Nu schimbă cu nimic situația.

— N-ai decât să le-o zici lor când le spintec mațele.

— Știi la fel de bine ca mine că cei mai mulți sunt copii. I-au manipulat până au ajuns să creadă în cauza lui Soul. Nu cu ei ne războim, ci cu Soul. El e conducătorul Consiliului Vrăjitorilor Albi, Wallend și-a pus vrăjile bolnave în slujba lui. Cu ei trebuie să te lupți. Ei au declarat război și n-o să avem pace decât după ce-i omorâm.

— Ei, ajung eu curând și la ei. Poți să consideri atacurile astea un gen de antrenament. Când o să reușesc să stăpânesc toate Darurile tatei o să fiu gata să dau piept cu Soul.

— Iar până atunci te antrenezi omorând copii.

Mă fac nevăzut, scot Fairbornul din teacă și, când reapar, i-l pun lui Gabriel la beregată.

— Sunt Vânători, Gabriel. Sunt oamenii lui Soul, care vor să ne hăituiască și să ne ucidă, iar eu vreau să-i hăituiesc și să-i ucid pe ei. Pe toți dacă trebuie. Fie tineri, fie bătrâni. Fie proaspeți recruți, fie veterani înrăiți. Ei s-au alăturat cauzei. Ei au ales, așa cum aleg și eu.

Gabriel mă lovește în braț și Fairbornul îmi zboară din mână.

— Nu mă amenința cu chestia aia. Nu suntem dușmani, Nathan.

Îl înjur.

— De altceva nu mai ești în stare?

Gabriel se dă înapoi, nimerind pe mormanul celor cincizeci și două de pietre.

— Nu mai știi decât să înjuri și să ucizi? Câte vrei să aduni, Nathan? mă întreabă uitându-se în jos la pietre. Vrei un munte întreg?

Lovește în morman cu latul piciorului.

— Așa o să te simți mai bine? O să dormi mai bine noaptea?

— Mă simt mai bine să știu că există ceva mai puțini Vânători pe lumea asta, decât mai mulți. Și dacă e vorba de dormit, hai s-o zicem pe-a dreaptă, n-are cum să-mi fie mai rău de-atât.

Mai încerc și să strecur toate înjurăturile care-mi vin în cap în răspunsul meu.

Îmi iau rucsacul și Gabriel dă să mă apuce de braț, însă mă trag din strânsoare și o iau la fugă, lăsând tabăra în urmă. Nici nu mă uit înapoi.

O capcană simplă

De data asta, în timp ce alerg, mă gândesc la Annalise. Îmi închipui că pe ea o urmăresc, de aproape, dibuindu-i urma. Oricum pot să alerg ore în șir fără să mă opresc, însă când mă gândesc la ea timpul trece și mai rapid. Dar nu pot să mă gândesc prea mult la Annalise. Trebuie să-mi impun reguli stricte: trebuie să mă concentrez pe vânatul de Vânători. Gabriel are dreptate undeva: este periculos, oricât de bun aș fi, pot să aibă noroc la un moment dat. Ca să am numai eu noroc, trebuie să fiu din ce în ce mai bun. Trebuie să-mi dau seama ce puncte slabe am. Asta m-a învățat Celia. *Învață din propriile greșeli, însă așteaptă-te să învețe și dușmanul din ale lui.* Așa că, de câte ori atac un grup de Vânători, învăț ceva, ajung să-mi controlez mai bine noile Daruri.

Trebuie să exersez încontinuu, ceea ce fac chiar acum, în timp ce alerg: mă fac nevăzut, arunc fulgere cu stânga, apoi cu dreapta, azvârl o pală de foc din gură. Până acum, singurul Dar de la tata pe care l-am folosit în luptele cu Vânătorii este Darul de a mă face nevăzut și, chiar și așa, ultima oară m-a atins un glonț razant – lui Gabriel nu i-am zis. Mi-a luat câteva ore să-mi scot otrava de sub piele, unde mi-a pătruns glonțul. Însă am învățat ceva în tot incidentul ăsta, așa că Celia ar fi mulțumită de mine. M-am mișcat prea încet. Am rămas locului cu o jumătate de secundă prea mult. N-o să se mai întâmple. Iar acum sunt gata să încerc să arunc cu fulgere cât sunt invizibil, ca să nu trebuiască să mă apropii de dușman. Așa o să-mi trădez poziția, deci trebuie să arunc și apoi să mă mișc imediat. Arunc un fulger cu stânga și mă azvârl la pământ, rostogolindu-mă la dreapta, apoi mai arunc unul cu dreapta și tot așa.

Repet mișcărilor. Mai rapid și mai în forță.

Iar și iar.

Mă deplasez încontinuu până se lasă întunericul, iar atunci poposesc lângă un pârau, adică mă opresc și mă întind la pământ. Mi-e foame. Am dat afară supa și brânza pe care le-am mâncat aseară și de-atunci n-am mai pus nimic în gură. Dar mai am ceva de făcut până să mă gândesc la mâncare: să încerc încă o dată să opresc timpul. Îmi repet totul în minte, amintindu-mi cum și-a mișcat Marcus mâinile în cerc, frecându-și palmele una de cealaltă. Încerc și eu tehnica și îmi propun să încetinesc totul în jur, îmi imaginez că totul se oprește. Pădurea a încremenit, îmi țin respirația, întrebându-mă dacă mi-a reușit. Însă știu că nu – când timpul se oprește, e un alt gen de imobilitate. Cât mi-aș dori să-l pot întreba pe tata cum să ajung la Darul ăsta. Mi-aș dori să pot să-l întreb o mulțime de lucruri. Mai mult decât orice, mi-aș dori să fi putut să petrecem mai mult timp împreună.

Port la deget inelul de aur de la tata, iar acum mi-l duc la buze și-l sărut. Chiar dacă nu ne-a fost dat să petrecem prea mult timp împreună, a fost incredibil. Am învățat totul făcând ce făcea tata. M-am preschimb într-un vultur și am zburat împreună, și am vânat împreună. Au fost câteva zile prețioase. Cât am fost cu el și am stat împreună în liniște, am simțit că-l cunosc și că mă cunoaște.

Mai încerc o dată să opresc timpul, însă nu-mi iese și trebuie să mănânc ceva. Trebuie să mă preschimb în animal. Măcar Darul ăsta, propriul meu Dar, îmi vine firesc acum, chiar dacă nu prea mă folosesc de el. Nu mă mai tem de el ca pe vremuri, însă știu că e o altfel de experiență. Animalului nu-i pasă de problemele omului, de Annalise, nici măcar de taică-meu. Îmi amintesc, când învățam să mă preschimb, cum strigam la animal, așteptându-mă să asculte, să înțeleagă. Acum am ajuns să-l respect pe animalul meu, pe celălalt eu al meu. E brutal, iute și sălbatic, însă e împăcat cu cine e și cu lumea.

Nu-i nevoie să mă mai dezbrac înainte să mă preschimb. Mă îndrept de spate, respir adânc, îmi închipui un lup și

Noi – animalul din mine – am prins un bursuc. Am mâncat bine. Cred

că am dormit ca lumea vreo patru ore. Fără vise. Iar acum îmi croiesc drum în forma mea umană, exersându-mi încă o dată Darurile, simțindu-mă bine, simțind că mă mișc rapid. Când ajung în locul unde i-am ucis pe cei doi Vânători, e după-amiază. Mă apropii de luminiș, încetinesc și o iau pe ocolite.

Aici sunt pe teren neted. Copacii au crescut bine și pământul de sub ei e golaș. E un luminiș natural, s-a prăbușit un copac mare, antrenând încă doi în cădere, așa că trei trunchiuri masive zac de-a curmezișul luminișului. Probabil s-au prăbușit astă toamnă, iar acum, că e iarnă, locul pare deschis și luminos și mai rece. Cadavrele Vânătorilor au dispărut.

Încă nu mă duc în luminiș. Îi dau ocol, rămânând la margine, la adăpostul copacilor, ca să fiu în siguranță. Ocolesc tot luminișul fără să găsesc nimic. Sigur sunt singur. Destul de sigur. Nouăzeci și cinci la sută sigur.

Acum o iau încet în față, aplecat de spate, fără să fac vreun zgomot, apropiindu-mă de locul unde se aflau cadavrele. Sunt o groază de urme pe pământ, nu sunt ale Vânătorilor înainte să moară, ci ale altora vii, cred, urmele o iau spre nord, ieșind din luminiș. Au luat cadavrele. Judecând după urme, cred că au ajuns aici între doi și opt Vânători, ceea ce înseamnă că erau fie patru, fie șase, odată ce lucrează doar în perechi. Însă nu prea mă pricep să citesc urmele, așa că e mai mult pe ghicite. Și clar n-aș putea să stabilesc de când sunt urmele, însă Vânătorii au murit de-abia acum trei zile, așa că bănuiesc că au venit de curând să le ridice cadavrele. Foarte curând.

Încerc să mă iau după urme, însă le tot pierd și trebuie să fac cale-ntoarsă și s-o iau de la capăt. De data asta mai descopăr o urmă, peste una dintre celelalte urme de bocanci. Asta e altfel: pare a fi un adidas, clar nu e un bocanc de Vânător. Inima începe să-mi bată tare.

Annalise?

E o prostie. Ce să caute aici? Nu sunt mari șanse să dau peste urmele lui Annalise aici.

Și așa, o șansă cât de mică tot e.

Mă iau după urmele Vânătorilor, cercetând mai departe pădurea și, după ce străbat o mică distanță, dau din nou de urmele de adidași. Îmi ia mult să le dibuiesc. Nu pot să mă mișc rapid, ca să nu ratez ceva, și nici nu există vreo cărare clară. Nu-mi vine să cred, însă chiar mi-ar plăcea să-l am pe Nesbitt cu mine acum. Din toată Alianța, el se pricepe cel mai bine să ia urma cuiva, doar că nu-i niciodată lângă mine când am nevoie de el.

Toată după-amiaza urmăresc indiciile prin pădure, până când soarele ajunge jos pe cer. De-acum nu se mai văd urmele, însă nici nu-i nevoie. De pe un delușor ce coboară alene zăresc ceva mai promițător: o dâră îngustă de fum ce se înalță dintre copaci.

Cred că n-au nicio grijă, altfel n-ar fi făcut focul.

Sau îmi întind o capcană.

Parcă o aud pe Celia: *Vânătorii n-o să-și trădeze niciodată prezența după ce au pierdut doi tovarăși la mică distanță de aici.*

Nu prea-mi dau seama câți sunt. Și mai pot și să se facă nevăzuți, mulțumită farmecelor lui Wallend. La BB s-au folosit de Darul ăsta, și o mulțime de Vânători pe care i-am prins de atunci îl aveau și ei. Însă și eu am Darul ăsta. Și vreau să ajung în tabără. Au pe cineva cu ei. Sunt convins. Poate e Annalise. Mai mult de șase nu cred să fie. Și pot să dau piept cu șase.

Șase, plus Annalise. Dacă au găsit-o, o s-o ducă înapoi ca prizonieră de război. Sau poate că nu. Poate că o să fie o adevărată eroină – l-a împușcat pe Marcus, poate că are dreptate Gabriel când spune că a fost spioana lor de la bun început. Poate că ea le-a zis Vânătorilor despre apartamentul din Geneva și de scurtătura spre cabana lui Mercury.

Trebuie neapărat să mă apropiu, să văd cu cine am de-a face.

Mă furișez încet, fără zgomot, coborând valea în zigzag, printre copaci. Pământul e golaș pe alocuri, însă copacii se mai răresc uneori și mă afund în tufișuri de mur. Când reușesc să-mi croiesc drum prin ele, e deja întuneric și în cap îmi răsună mai tare bâzâitul telefoanelor mobile, așa că mă fac nevăzut și o iau în liniște mai departe.

Atunci zăresc primul Vânător, o femeie, care stă de pază. O urmăresc

vreo două minute. Nu se mișcă din post, cercetând pădurea.

Dacă sunt șase Vânători cu totul, bănuiesc că doi stau de pază cât ceilalți se odihnesc, mănâncă sau deja dorm.

O iau înapoi și dau ocol, să văd unde-i celălalt paznic. E la marginea unui mic luminiș. Doi paznici, așa cum am presupus. Tocmai o iau înapoi spre primul, când aud bâzâitul unui mobil. Al treilea paznic! Însă pe asta nu-l văd. S-a făcut nevăzut.

Așadar, trei paznici. Însă n-am dat ocol întregii tabere, așa că, o fac acum și, ce descopăr? Încă un zumzet de mobil, încă un paznic nevăzut. Patru cu totul.

O iau pe lângă ea, întorcându-mă la primul Vânător^[2], pe care pot s-o văd. Îmi găsesc un loc de observație și mă fac iarăși văzut. După vreo oră aud pași – un al cincilea Vânător, care vine de după primul. E o femeie mai în vârstă. Se duce la primul Vânător și îi spune câteva cuvinte. Femeia mai tânără încuviințează din cap și se întoarce în tabără. Nu văd nicio flacăra sau dâră de fum, însă bănuiesc că tabăra e la vreo treizeci de metri doar sau ceva mai mult. Vânătorul mai în vârstă pare relaxată, însă nu indolentă, de parcă a mai stat de o mie de ori de pază. Suntem în toiul nopții, probabil e obosită moartă, însă se uită cercetător în jur, parcă se uită la mine, inima îmi bate dintr-odată tare și mă ia valul de adrenalină. Oare m-a reperat?

Încremenesc. Nu cred că m-a văzut. Nu mi-am trădat cu nimic prezența. Stau aici, la o distanță sigură, bine ascuns, deși nu invizibil. Trebuie să stau țintuit locului. Orice mișcare o s-o pună în alertă. Și dacă mă fac nevăzut acum, s-ar putea să se schimbe vreo umbră sau contur din jur.

Respirația parcă-mi răsună tare, mă silesc să mi-o domolesc.

Stai așa.

Atunci își mută privirea. Cercetează mai departe terenul, lent și atent, însă nu m-a zărit. S-a uitat spre mine doar din întâmplare.

Trebuie să hotărâsc ce-i de făcut. Sunt patru paznici. Patru paznici înseamnă că sunt cel puțin șase Vânători cu totul, probabil mai mulți. Știu că le-a ucis cineva două prietene. Judecând după urmele pe care le-

am lăsat, știu că ucigașul era singur și că a ucis cu un cuțit. Oare o să-și dea seama că eu sunt? Sunt convins că Celia s-ar lovi exasperată cu palma peste frunte acum, spunându-mi: *Sigur că știu că tu ai fost!*

Asta înseamnă că speră să mă întorc. Așadar e o capcană. Și iar o aud pe Celia zicându-mi: *Ești prost? Doi văzuți, doi nevăzuți. Vor să crezi că sunt mai puțini.*

E o capcană destul de simplă, însă clar e o capcană. Singura chestie pe care n-au aflat-o, cred, despre mine, e că le simt mobilele.

Oare ce au aflat despre mine de fapt? Știu că am mâncat inima tatei, cadavrul e la ei, așa că și-au dat deja seama de asta. Așadar știu că i-am luat Darurile. Știu ce Daruri avea, însă n-au de unde să știe pe care le stăpânesc la ora asta. Probabil știu că încă nu le posed pe toate, își dau probabil seama că n-o să-mi ia mult, așa că ar face mai bine să mă prindă cât mai curând. Evident, mă preferă mort, nu viu. E categoric o capcană.

Dar celălalt om? Se poate să fie Annalise? Poate știu că o vreau. Poate și închipuie că vreau s-o salvez. Poate au prins-o după bătălie.

Dacă e o capcană, mai bine plec. Însă dacă într-adevăr o au pe Annalise cu ei...

De luni de zile o caut. N-am cum să ratez șansa asta.

Deci am mai multe variante...

Varianta unu: să plec. Să mă duc să-i dau de știre lui Greatorex și să-i zic să-și aducă mica ei echipă la fața locului, ca să-și pună în sfârșit în practică tot ce-au învățat. Le-ar lua două zile să ajungă aici, asta dacă-i dăm zor. E o posibilitate. Însă mai există și posibilitatea ca Vânătorii să fi plecat până atunci, cu tot cu Annalise, dacă ea e. Și se poate ca Greatorex să n-aibă chef să vină deloc. O să zică probabil că nu merită să riscăm și o să mute tabăra, mai bine.

Varianta doi: să mă duc în recunoaștere prin tabără, fără să atac. Să văd dacă chiar e Annalise. E o alegere bună. Dacă trebuie, pot să rămân nevăzut cât să trec de paznici, să pătrund în tabără și să ies. Dacă nu e Annalise, pot să mă duc după Greatorex. Sau să plec și gata. Dacă Annalise...

Varianta trei: să atac. N-am mai atacat niciodată un grup mai mare de

patru Vânători. Ar putea să se facă nevăzuți, însă nu le place să recurgă la asta în luptele corp la corp, ca să nu se împuște unii pe alții. Aș putea să omor câțiva și să scap. Dacă sunt prea mulți, pot să fug, să se ia după mine, așa o să-iucid pe rând. N-am mai avut de-a face decât cu o singură fată care a reușit să mă prindă din urmă. Însă, dacă e o capcană, atunci Vânătorii de față au fost aleși cu grijă pentru Darurile lor și n-am de unde să știu care sunt. Darul de care mă tem cel mai mult e al Celiei: țiuitul ăla ascuțit, asurzitor. Mă lasă neputincios și vulnerabil, nu știu dac-o să pot rămâne nevăzut în caz că mă izbește așa ceva.

În concluzie: e curată nebunie să atac, e riscant să mă duc în recunoaștere, cel mai de bun simț ar fi să plec. Atunci gata. Am hotărât. Dau atacul.

Varianta trei

Oi fi eu nebun, însă nu mi s-a urât cu viața: trebuie să atac la cel mai întunecat și mai rece ceas al nopții, în stil gherilă, nu bătălie directă. Mai aștept câteva ore, însă mi-au înțepenit mâinile, mai că mi-au amortit, ceea ce nu-i bine deloc, așa că mă îndepărtez printre copaci și dau o tură de alergare de zece minute, ca să mă încălzesc și să intru în spiritul luptei. Știu ce am de făcut: să scap de paznici, pe rând fără zgomot, rapid. Ceea ce e dificil, pentru că doi sunt nevăzuți, însă cine-și dorește să-i meargă totul ușor? După ce termin cu paznicii, pot să mă duc în tabără, să dau piept cu cine e acolo. Trebuie să mă mișc iute, dar calm. *Fii profesionist, folosește-ți creierul*, asta ar spune Celia. Eu spun: *Omoară-i rapid*.

Revenind în locul de observație din copac, mă uit în jos la primul paznic. Are vechime, o să fie o bună luptătoare. Nu trebuie să-i dau deloc șansa să lupte.

Respir adânc, mă gândesc la o pală de aer rece, mă uit să văd dacă sunt invizibil, apoi cobor la ea, atent să nu fac zgomot. Sunt aproape. Țin Fairbornul în mână. Vânătorul e chiar în fața mea, se uită prin mine. Mai fac un pas și-i retez beregata, înșfăcând-o bine pe femeie. Încearcă să mă lovească, își mișcă buzele, însă îi iese sânge din gură, nu vorbe.

O culc grijuliu la pământ, ca pe un prunc adormit, trăgând tot timpul cu urechea în jur. N-aud nimic, așa că o iau în fugă spre copaci, trecând la următorul paznic, primul nevăzut, încetinind când îi aud zumzăitul mobilului. E tare, însă nu-mi dau seama deloc unde e femeia exact. Mă opresc și ciulesc urechea, să aud ceva, orice – respirația ei, vreo mișcare. Însă nimic, doar țiuitul ascuțit al mobilului.

Înaintează milimetric. E întuneric, însă acum zăresc ferigile călcate în

picioare și urmele bocancilor. Mai fac un mic pas, cu brațele întinse, și Fairbornul deja mă ajută. O simte. Îi vrea sângele.

Îl las să mă conducă. Fairbornul dă să mi se smulgă din mână, așa știu că doar câțiva milimetri mă mai despart de ea. Las atunci Fairbornul să-și facă treaba, împungând aerul la nivelul pieptului. Cuțitul e atât de ascuțit, că nici geaca, pielea și nici chiar osul nu reușesc să-l domolească, așa că simt sângele cald revărsându-mi-se pe degete și cu dreapta îi dibuiesc gura când geme tare, și trag în jos de Fairborn, sfârtecând haine și carne vie. Peste stânga i se revarsă mațele fierbinți și alunecoase. Acum Vânătorul se vede cu ochiul liber, se zvârcolește la pământ, iar eu m-am ghemuit deasupra și îi țin fălcile lipite, înăbușindu-i scâncetele. E o altă femeie tânără, de vreo douăzeci și cinci de ani.

Mă șterg de sânge pe hainele ei și curăț și Fairbornul, apoi vreo două secunde risc și redevin vizibil, de-acum trebuie să mă mișc mult mai repede. Am fost lent și a apucat să scoată un sunet – nu prea tare, însă destul cât să-i alerteze pe ceilalți paznici, dacă sunt buni. Nu pot să risc să dea deșteptarea.

Trebuie să ajung în tabără.

Mă mișc cât de rapid pot, cât mai fără zgomot. Focul nu e prea înalt, însă răspândește destulă lumină, deslușesc trei siluete lungite lângă el. Ceva mai încolo, lângă un copac mare, e un alt Vânător femeie, iar lângă ea, legată în lanțuri de copac, e o prizonieră cu capul acoperit, o femeie mărunță și slabă. Trebuie să mă concentrez. Așadar, patru Vânători aici, plus doi care au rămas de pază și prizoniera.

Retez beregata femeii care doarme cel mai aproape de mine, însă începe să dea din picioare și să se zvârcolească, așa că trebuie să trec repede la următoarea. Acum nu mai trebuie să mă mișc în liniște. Trebuie să mă mișc rapid, Vânătorii adormiți se dezmeticesc, dar încă nu-și dau seama ce se întâmplă. Următorul Vânător se ridică, însă îl împing la pământ și îl înjunghii în gât, apoi fac un pas spre al treilea, numai că al doilea nu se dă bătut, mă apucă de picior și se agață de mine, sângerând de moarte. Cumva a pus mâna pe un pistol și trage. Sunt încă nevăzut, însă m-am dezechilibrat, glonțul nu mă lovește, așa că îi ard un picior în

față și mă rostogolesc mai departe.

Cu femeia asta se fac patru Vânători morți, mai sunt încă patru vii și de-acum e haos. Vânătorul de lângă prizonieră s-a făcut nevăzut, însă cheamă în gura mare paznicii. Vânătorul de lângă foc are pistolul în mână. Cu Fairbornul în teacă, arunc câte o limbă de fulger cu ambele mâini, înspre cei doi Vânători. Cel de la foc scoate fum și un țipăt și mă azvârl asupra femeii, aterizez peste ea, și Fairbornul, pe care-l țin iar în mână, știe unde să se înfigă: în stomac și de acolo în sus, sfâșiind-o. Începe iar să țipe, Fairbornul o spintecă de-a curmezișul și amuțește. Apoi cineva începe să tragă și mă dau de lângă Vânătorul mort, rostogolindu-mă într-o parte.

Cu asta s-au făcut cinci. Mă las pe vine. Cel de-al șaselea Vânător, cel de lângă prizonieră, se mișcă acum nevăzut. Trage în toate părțile, însă nu reușesc să-l localizez precis. Mă lipesc cu burta de pământ și aștept.

Împușcăturile încetează. Am mâinile cleioase de sânge, însă Fairbornul e mulțumit. Îl simt vibrând de nerăbdare să-și continue lucrarea. Mai sunt trei Vânători în viață. Și prizoniera. E tot acolo, numai că acum s-a ghemuit la pământ. Atunci îmi dau seama că nu mai sunt nevăzut. *Fir-ar să fie! Concentrează-te! Respiră. Gândește-te că ești din aer.* Îmi privesc mâna – sunt iar invizibil. Am avut noroc că nu m-au zărit, însă e întuneric și sunt întins la pământ, în fine, acum sunt iar nevăzut.

Apoi se aude un strigăt – „Femeia doi!” –, iar persoana care a vorbit a luat-o repede spre dreapta. E un cod, au plănuit o acțiune anume. Trebuie să fug!

O iau în goană spre stânga, mișcându-mă cât de rapid pot, încercând să nu fac zgomot, însă n-apuc să fac decât trei pași, că mi se pun cârcei peste tot: mai întâi la mușchii picioarelor, apoi la cei de la mâini și stomac. Cad în genunchi. Îmi las capul pe pământ. Încerc să respir încet. Îmi vine să vomit. E un farmec, ceva. Doare, dar nu în halul în care mă doare sunetul Celiei. Pot să-l depășesc dacă mă vindec.

Mă trece vibrația vindecătoare și apoi o iau în fugă spre copaci. Mai că am ajuns, când mă apucă iar cârceii. Cad în genunchi și se aud iar împușcături, încep să mă rostogolesc pe pământ, aruncând cu fulgere din

mâini. Mă lovesc de un trunchi de copac, mă vindec iar, mă ridic în picioare, trag în mine la greu și strigă din toate părțile, mă azvârl la pământ într-o parte și arunc cu fulgere cât pot, cât mai departe. Vibrez tot cât mă vindec, ceea ce pare să mă ajute cumva, sunt furios și îngrozit totodată. Fug dintr-o parte în alta a poienii, scoțând foc și fulgere din mine, apoi se aude un urlet urmat de alte împușcături, însă nu mă mai apucă niciun cârcel. Durerea a încetat.

Cercetez luminișul și copacii de la margine. Am încremenit locului, respirând greu, cuprins de panică. Trebuie să mă liniștesc. Trebuie să rămân și nevăzut. Cred că am lovit-o pe cea cu cârceii, judecând doar după absența lor. Atunci o văd, neașteptat de aproape, zăcând la pământ după un copac, cu brațul întins spre mine și ochii deschiși.

Asta înseamnă că mai sunt doi Vânători.

Din stânga vine un sunet. Arunc un fulger într-acolo. Cât de mare pot. Alerg un pic printre copaci. Iar încep împușcăturile. Mă aplec la pământ și mă fac una cu el.

Se lasă tăcerea.

Aștept.

Și aștept.

Dacă au murit, ar trebui să se vadă cu ochiul liber unde sunt. Ridic capul să mă uit.

Nimic... sau poate e ceva. Fum. Atunci îl văd pe al șaptelea Vânător. Nu e moartă, ci a îngenuncheat la pământ, înnegrită. Din geacă îi iese fum. Brațul drept și-l ține moale și cu mâna stângă ține pistolul, fără mare vlagă. Se uită amețită în jur.

Atunci iese la iveală și ultimul Vânător, în spatele ei. Am reușit s-o lovesc și pe ea, chiar dacă e mai departe. Nu-i văd fața. Zace la pământ.

Trebuie să mă concentrez o vreme din greu ca să rămân nevăzut – *respiră încet, gândește-te că ești din aer* –, apoi mă duc să mă uit mai de aproape la fata care zace la pământ. Are fața arsă, înnegrită. Deschide ochii. Clar nu se preface. Atunci mă las văzut.

Vânătorul îngenuncheat respiră greu. Mă apropii de ea ca să mă vadă și se chinuie să ridice pistolul. Fairbornul îi retează beregata. Mâna îmi e

iar scaldată în sânge, încă un cadavru zace la pământ.

Prizoniera e tot ghemuită la pământ. E legată de glezne de copac. Are mâinile legate în față, cu o legătură de cabluri. Pe cap are un sac de pânză strâns la gât, pe unde i se ițesc șuvițe de păr blond.

Tremur din tot corpul. Trag aer în piept, o dată și încă o dată și tot așa.

Am mâinile lipicioase de sânge. Strâng mai bine Fairbornul și apuc prizoniera de umăr. Se trage înapoi ca arsă, însă nu scoate niciun sunet. Tai funia sacului, fără să-mi pese că Fairbornul îi atinge cu vârful pielea gâtului. Annalise merită mult mai mult de-atât. Îi trag sacul de pe cap.

Pletele blonde se revarsă din sac, acoperindu-i pe jumătate chipul. Să fie părul lui Annalise?

Mi-e greu să văd ceva în întuneric.

Își scutură părul de pe față. Are căluș în gură, însă se holbează la mine cu niște ochi albaștri înfricoșați, argintați. Ochi de Vrăjitoare Albă.

Acum îmi tremură și mai tare mâinile, de mânie și înverșunare, Fairbornul îmi vibrează în pumn, așa că îl înfig în pământ și mă îndepărtez.

Prizoniera

Focul, un rucsac, un sac de dormit – le iau la șuturi pe toate, înjurându-le. De-abia mă abțin să nu trag un picior într-un cadavru, însă de înjurat, îl înjur, cu tot ce văd pe pământ în porcăria asta de tabără. Când mă întorc la prizonieră, nu știu dacă sunt mai stârnit sau mai potolit decât eram la început, însă tot spumeg de furie. Habar n-am cine e, știu doar că nu-i Annalise.

Fata se zgâiește la mine. I-a mai trecut frica din ochi și dă să spună ceva, însă are călușul în gură și mie nu-mi arde deloc de asta. Îi întorc spatele dau de o canistră cu apă să mă spăl pe mâini și să curăț Fairbornul. În tot timpul ăsta, înjur încontinuu. Înjuratul îmi face bine, puțin.

Cercetez tabăra, căutând ceva ce mi-ar putea fi util, mie sau lui Greatorex. Dau peste o groază de lucruri, numai hârtii nu, nici planuri, nici ordine oficiale. Într-un rucsac îndes o pătură, mâncare, cuțite, pistoale și muniție. Mai găsesc și o funie, legături de cabluri și niște chei – bănuiesc că sunt de la lanțurile cu care au legat-o pe prizonieră. Mai au și o trusă medicală. Mie nu-mi trebuie, însă unii membri ai Alianței nu se vindecă la fel de bine și de repede ca mine.

Când dau să ridic rucsacul, de-abia dacă pot să-l urnesc. Scot patru pistoale, pătura și trusa medicală. Vărs mai toată apa, păstrând canistra, toată muniția și mâncarea. Lângă un sac de dormit sunt niște haine. Iau un pulover de lână și o geacă și mă întorc spre prizonieră. S-a ridicat în capul oaselor. Mă privește. Las puloverul și geaca la picioarele ei, mă las pe vine lângă ea și-i scot călușul din gură.

— Mersi. Mersi. Am crezut... am crezut c-o să mă omoare.

— Desfă-ți lanțurile, îi zic azvârlindu-i cheile la picioare.

— Da, da. Mersi.

— Se apucă, însă apoi se oprește spunându-mi:

— Ai putea să-mi tai legătura de la mâini?

— Desfă-ți lanțul. Plecăm.

Cât se eliberează ea, îmi amintesc ce mai am de făcut. Cercetez cadavrele, uitându-mă să văd dacă au tatuaje. Alianța a descoperit cu luni în urmă, chiar înainte de BB, că Vânătorii au tatuaje pe corp. Din câte se pare, se pot face nevăzuți datorită lor. Un farmec pervers de-al lui Wallend. Și da, toți Vânătorii de-aici au tatuaje. Niște cerculețe negre pe piept, deasupra inimii.

Când mă întorc la prizonieră, s-a ridicat și bate din picioare. Îi tai legătura de la mâini. Încheieturile îi sunt carne vie. Are pe ea doar o bluză subțire. Probabil a înghețat.

— Mersi, îmi spune.

— Ai și tu un tatuaj din asta? o întreb arătând spre pieptul celui mai apropiat Vânător.

— Nu.

Mă uit lung la ea.

— Ce? Vrei să vezi cu ochii tăi?

Aștept.

Mormăie o înjurătură, însă își saltă puloverul până la gât.

E slabă, vânjoasă, cu pielea foarte albă. Însă n-are niciun tatuaj.

— Nu sunt de-a lor. Încercam să mă alătur Alianței, îmi spune ea trăgându-și bluza la loc.

— Tre' s-o luăm din loc. Pune-ți astea, îi zic arătându-i puloverul și geaca de pe jos. Să-ți țină de cald.

Se conformează. Geaca pare cât toate zilele pe ea.

Scot din rucsac o altă legătură și îi imobilizez mâinile la spate. Are mâinile reci ca gheața.

O vreme nu spune nimic, însă apoi se întoarce spre mine și spune foarte încet:

— De ce te porți așa? Sunt de partea ta. M-au luat prizonieră.

— Așa zici tu.

— OK, OK, face ea dându-se cu un pas în spate, înțeleg că nu mă cunoști, dar uită-te un pic la mine. Nu pot să-ți fac niciun rău.

— Așa zici tu.

Mă-ntreb ce Dar are. Îmi amintesc să iau funia, călușul și sacul și să i le îndes în buzunarul gecii.

— N-ai nevoie de ele, spune ea cu o voce speriată.

Mă mai uit o dată prin tabără. Începe să se lumineze de ziuă, însă nu mai e nimic de văzut. Îmi pun rucsacul în spate și o iau spre fată.

— OK, zic. Hai să mergem.

— Unde mergem?

— Într-acolo, îi răspund împingând-o în față.

Se împleticește un pic, apoi mi-o ia înaintea.

— Mai repede, îi zic.

Mărește pasul. E încordată toată, îmi dau seama că se chinuie să meargă, cu mâinile legate. Ei, e problema ei.

După jumătate de oră încetinește, așa că trebuie s-o împing de la spate.

— Ești în Alianță, nu? mă întreb ea. Acolo mergem? Am încercat să mă alătur și eu, însă m-au dibuit Vânătorii.

— O să te dibuie iar dacă nu te grăbești.

— Nu poți să-mi eliberezi mâinile?

— Pot să-ți vâr călușul în gură dacă ai impresia că te ajută cu ceva.

Atunci tace și merge mai repede.

După încă vreo oră încetinește iar și, oricât o îndemn, o înjur și o împing din spate, pare terminată. Așa că facem popas. Îi dau să bea toată apa și să mănânce un baton de ciocolată, din care mușcă cu atâta lăcomie, că risc să rămân fără un deget.

— Nu prea mi-au dat nimic de mâncare! îmi spune ea cu gura plină de ciocolată.

O las să se odihnească zece minute, după care îi spun:

— Scoală-te. Trebuie s-o luăm iar din loc.

— Nu știu dacă pot.

Mă gândesc că mai bine o motivez cu ceva, așa că schimb tactica.

— Eu plec. Mă duc la baza Alianței. Fie vii cu mine, în ritmul meu, fie rămâi aici și pun iar Vânătorii mâna pe tine cât de curând.

Și pornesc la drum.

Bineînțeles că o aud imediat cum fuge după mine, chinându-se să țină pasul. Nu merg așa de repede, de-acum îmi dau seama cât poate, însă tot ocolesc și mă uit în spate, să văd dacă nu lasă vreo urmă sau semn. Însă nu.

După câteva ore, iar rămâne în urmă. În câteva minute, n-o mai văd. Mă opresc s-o aștept, însă nu apare.

Rahat.

Să mă întorc după ea?

Mă întorc.

A rămas un pic în urmă, s-a prăbușit în genunchi. Când mă apropii, se uită în sus la mine, cu lacrimi și roindu-i pe obraji, și-mi spune:

— Am obosit prea rău.

— Nasol. Trebuie să mergem mai departe.

Încearcă să se ridice, însă genunchii i se înmoaie și nu poate să se țină pe picioare cu mâinile legate la spate.

Ei, rahat!

Mă duc și o salt de la pământ. E ușoară ca un fulg.

— Ceva mai în față e un pârâu. Putem să ne astâmpărăm setea și să ne odihnim când ajungem acolo.

Apoi îi tai legătura de la mâini și o atenționez:

— Dacă încerci ceva. Dacă îmi faci vreo problemă... orice ar fi, îți tai beregata.

— Mulțumesc, spune ea și tot dă din cap.

Habar n-am cât mai e până la pârâu. Știu că am trecut pe lângă două când veneam înapoi și am mers puțin pe malul unuia. Așa că o luăm iar din loc, încet-încet, însă acum, că s-a pus pe picioare, se descurcă.

Într-un final ajungem la pârâu. Curge leneș, însă apa e curată. Umplu canistra și mă uit cum o dă fata pe gât, gâlgâind. Mai găsesc un baton de ciocolată și i-l dau.

Pe asta îl mănâncă mai încet. După ce termină, îmi zice:

- Eu sunt Donna.
- Bună, Donna. Eu sunt Freddie.

Chiar zâmbește slab. Știe, bănuiesc, că nu sunt Freddie, însă oare s-a prins cine sunt de fapt?

Mă ridic în picioare zicându-i:

- E timpul să mergem, Donna.
- Credeam că rămânem aici peste noapte.
- Mai sunt câteva ore până se întunecă. Nu ne oprim până atunci.

Când începe să se întunece, îi zic Donnei:

- Aici e un loc bun. Poposim aici.

Nu răspunde, doar se apleacă de spate și se așază pe pământ. Am mers cale lungă, însă Vânătorii pot să străbată mult mai mult într-o singură zi. Sunt sigur că Donna e destul de în formă, însă chiar pare foarte slabă și fără vlagă.

E frig și trebuie să-și folosească energia la mers, nu să se încălzească, așa că fac focul și pregătesc două porții din mâncarea deshidratată a Vânătorilor. Le mănâncă ea pe amândouă. Nu știu dacă e cazul s-o leg iar la mâini, însă o leg oricum. Nici măcar nu protestează, doar se lasă la pământ și adoarme imediat. Pun niște lemne pe foc și mă duc să văd dacă s-a luat cineva după noi.

O iau în fugă înapoi, oprindu-mă des să trag cu urechea după vreo mișcare sau țiuitul de mobile. Mă mișc iute pe întuneric. Nu văd prea bine, însă simt instinctiv pe unde s-o iau. Străbat jumătatea distanței până la tabăra Vânătorilor fără să aud sau să văd nimic. Dacă într-adevăr a fost o capcană, ce-aș face în locul surorii mele vitrege, Jessica, comandanta Vânătorilor, când aș afla că nu a funcționat?

Când o să audă ce s-a întâmplat în tabără, Jessica o să știe că pot să ucid opt Vânători de unul singur. O să vină după mine cu mai mult de opt. O să știe că mergem într-o tabără a Alianței, așa că o să-i trebuiască mult mai mulți de-atât. S-ar putea să-i ia ceva, o zi poate, să trimită destui Vânători unde trebuie. N-am lăsat urme care se văd ca-n palmă, însă sunt Vânători – o să se descurce. Probabil că le-am luat-o înainte cu o zi,

maximum o zi jumate dacă avem noroc. Însă nu-i cine știe ce. Trebuie s-o duc pe Donna în Tabăra Trei și atunci Greatorex ori se pregătește de luptă, ori se pune în mișcare.

Mă întorc tot la adăpostul întunericului și fac iarăși focul. Donna doarme. Pădurea e cufundată în liniște. Mă întind la pământ și închid ochii. Chiar trebuie să dorm o oră, două.

Sunt cu Annalise într-o pădure. Fuge în fața mea și mă iau după ea, însă doar în joacă. Râde și se ferește de mine, și mai întâi mă prefac că nu pot s-o ajung din urmă, dar când chiar încerc s-o apuc, se mișcă prea iute, degetele mele înșfacă doar aerul și iarăși râde, râde de mine. Eu mă stârnesc și mai rău și mă străduiesc și mai tare s-o prind, iar ea țâșnește înaintea s-o apuc, și zâmbește, și râde, iar eu sunt și mai stârnit, și mai furios, țin Fairbornul în mână, o blestem și ea tot râde mai departe, însă apoi se oprește și rămâne în fața mea zicându-mi: „Ești prințul meu. M-ai salvat”. Însă sunt atât de mânios, că o înjunghii, o spintec, iar Fairbornul îi intră în carne, și mă doare brațul de atâta efort.

Mă trezesc și deschid ochii. E dimineața devreme, îmi simt brațul înțepenit, mă doare.

Când întorc capul, o văd pe Donna urmărindu-mă.

— Ai visat urât? mă întreabă ea.

— Se poate visa și altfel?

Îmi zâmbește repede, apoi își coboară privirea, spunând un „Nu” foarte încet.

O luăm la drum. Donna pare mai întremată azi. Cred că n-a apucat să doarmă cine știe ce dacă a fost într-adevăr prizoniera Vânătorilor și a trăit cu groaza în suflet. Orice ar fi – luptătoare închipuită pentru libertate, spioană sau doar o adolescentă tristă, o Vrăjitoare Albă ai cărei părinți au intrat în serviciul lui Soul –, chiar nu-mi pasă. N-are decât să hotărască Greatorex.

Străbatem o distanță bună pe ziua de azi, în ritm egal, oprindu-ne des

doar câteva minute. Odată, la un popas, îi dau ultima ciocolată Donnei, iar ea o ia, o rupe în două și-mi oferă una dintre jumătăți.

— Mănânc-o tu, îi zic.

— Mersi.

— N-o fac din amabilitate. Ci din spirit practic. Nu mai mâncăm nimic până diseară și ai nevoie de calorii.

— OK, spune ea cu zâmbetul ei fugar. Apoi continuă:

— Vânătorii care m-au prins erau îngrozitori... de groază. Mi-au tras sacul peste cap, mi-au astupat gura și după aia parcă au uitat de mine. Și... au discutat diverse. Spuneau că-i întind o capcană unui vrăjitor pe nume Nathan. E celebru. E fiul lui Marcus. Pe jumătate Vrajitor Negru, pe jumătate Vrajitor Alb. Ziceau că a ucis o groază de Vrajitori. Doar că nu contează cât de celebru e, n-are nicio șansă să-i învingă. Se pare că doi dintre ei erau de elită. Capcana era să pară că sunt numai patru Vânători, ca să aibă impresia că-i poate răpune fără probleme. Însă toți puteau să se facă nevăzuți, iar unul avea un Dar ciudat care te cocoșează de durere, iar altul putea să te orbească. Așa că voiau să-l prindă și să ne ducă pe amândoi în fața Consiliului, ca să ne execute.

Se uită repede la mine, apoi în altă parte.

— În fine, tipul ăsta, Nathan, pare de coșmar, numai că e în slujba Alianței, așa că mă bucur că nu a căzut în capcană și îți sunt foarte recunoscătoare că m-ai găsit și m-ai salvat, Freddie.

Mă văd silit să mă scarpin pe față ca să-mi ascund zâmbetul.

— Mda.

— În fine, știu că n-ai încredere în mine, nu-i nimic. E de-nțeles. Însă nu înseamnă că nu ți-am rămas recunoscătoare.

— Au zis dacă mai sunt Vânători prin zonă?

— Nu. Bine, n-au zis nici că ar fi, nici că n-ar fi. Tot ziceau de „bază”, că trebuie să transmită informațiile la bază și din astea, însă nu prea știu cât de aproape era.

— Trebuie să mergem. Oriunde ar fi, e prea aproape.

O luăm iar la drum. E începutul după-amiezii, însă e o zi mohorâtă. Începe să plouă și ploaia se preschimbă repede în lapoviță. Sub copaci

suntem cât de cât la adăpost de intemperii, însă e mocirlă, e un frig umed. Dacă n-o aveam pe Donna, acum aş fi fost lângă Gabriel deja, însă așa, dacă ajungem mâine-seară, putem să zicem că avem noroc. Și n-avem cum să nu lăsăm urme în noroiul ăsta.

Când se întunecă, găsesc un loc de popas. Ploaia s-a potolit, însă pământul e ud. Doar la poalele unui copac mare e mai puțin noroi și umezeală. Ne așezăm acolo să ne adăpostim o vreme, numai că pe Donna o apucă tremuratul.

— Trebuie să culegem lemne de foc. Haide, îi zic trăgând-o de jos.

— Sunt prea obosită. Nu pot să aștept aici?

— Nu. Trebuie să-mi dai o mână de ajutor și să te miști până reușim să aprindem focul.

O luăm împreună prin pădure și Donna chiar e de ajutor, culege repede un braț de vreascuri.

— Cele mai multe sunt prea ude, îi zic eu.

— Tot e ceva, răspunde ea uitându-se la mine, care n-am cules nimic. Le duc unde le-am găsit.

O las să se ducă unde vrea și caut mai departe. Începe iar să plouă, mai rău ca înainte, și atunci îmi dau seama că e imposibil. Nu e nicăieri vreun lemn uscat.

Mă adăpostesc iar la poalele copacului mare. Donna stă aplecată, scotocind în rucsac. Din el se revarsă tot felul de obiecte. Are un pistol la picioare. Dau fuga spre ea, izbind cu un fulger pământul de lângă ea. Donna se apleacă înfricoșată.

— Ce faci? urlu la ea.

— Caut mâncare! Mor de foame.

Respir din greu. Donna se uită la mine.

— Mi-e foame, atâta tot. Nu găsesc decât mâncare deshidratată. M-am gândit că dau peste vreun baton caloric sau o ciocolată ceva.

O înjur și îi înșfac mâinile, legând-o de încheieturi la spate.

— Să nu te mai prind că-mi umbli prin lucruri.

Mă apuc să vâr la loc lucrurile, ștergându-le de noroi cât pot. Muniția e pusă bine, la fund. Niciun pistol nu e încărcat. Oare Donna scotocea

după un pistol încărcat? Căuta gloanțe? Sau chiar căuta ceva de mâncare?

Culeg cele mai uscate vreascuri din zonă și le aprind scoțând flăcări pe gură. Donna se trage și mai în spate. Nu e cine știe ce foc. Pregătesc mâncarea deshidratată cu apă călâie. Are un gust oribil, însă mănânc un plic și cu celălalt o hrănesc pe Donna.

Nu prea spune nimic, doar se scuză de câteva ori. Nu mai stau la discuții cu ea, o leg de un copac și mă duc să văd dacă ne-a luat cineva urma. Nimic. Mă întorc la foc și stau de veghe toată noaptea. Din când în când mai plouă. Când începe să se lumineze, mă apuc să fac iar de mâncare, fierbând cât pot de bine apa. Avem tocană de vită la micul dejun. Îi tai legătura de la mâini și-i dau mâncarea.

— Mersi, spune ea uitându-se pe furiș la mine. Nu mai fac nicio prostie. Îmi pare rău.

— Taci.

— Freddie, chiar țin să...

— Ți-am zis să taci.

Tace atunci, iar când mă uit la ea, văd că a început din nou să plângă. Așa că sting focul sub picioare, strâng lucrurile, o trag de jos și pornim iar. E rece și umezeală, doar dacă ne mișcăm nu ne intră frigul în oase. Măcar Donna ține pasul destul de bine și nu mai spune nimic.

Ajungem în Tabăra Trei Jumate după-masă târziu. Nici urmă de Gabriel, pare să lipsească de câteva zile – jarul s-a răcit de tot și cele cincizeci și două de pietricele din mormanul meu au rămas risipite în noroi, unde le-a aruncat Gabriel cu piciorul. O fi în Tabăra Trei cu Greateorex. Mă așteaptă acolo, sperând să mă duc la el. Așa vrea să mă forțeze s-o văd pe Greateorex. Ei bine, se întâmplă să-mi fi propus asta oricum.

Donna s-a așezat pe jos lângă focul stins, așa că-i spun:

— Plecăm în zece minute.

— Credeam că poposim aici peste noapte.

— Te-ai înșelat.

— Am obosit.

— Nu ești singura.

— Mai avem mult?

Se uită în sus la mine surâzând, cred că-și dă seama că se poartă ca un copil.

— O să ajungem curând la tabăra Alianței.

— Pe bune?

Donna se înviiorează, apoi mă privește bănuitoare.

— „Curând” înseamnă o oră sau o zi?

— În ritmul meu, o oră. În al tău, poate să ne ia și trei zile.

Umerii i se cam pleoștesc, însă spune:

— Mersi, Freddie. Că m-ai luat cu tine adică. Știu că puteai să mă lași baltă.

Beau niște apă și i-o întind, zicându-i:

— Taci și bea.

— Freddie, eu..., începe ea luând o gură de apă.

— Dă-o dracului, ai putea să termini cu Freddie?

— Sigur, spune ea zâmbind o clipă. Chiar nu ți se potrivește deloc. E clar că nu ești un Freddie. Bea iar, apoi urmează încet, prudent: Însă și dacă ți-ai lua un nume mai bun, tot aș ști cine ești. Chiar ești celebru, știi? Am fost sinceră. Mă bucur că te-am cunoscut și îți sunt foarte recunoscătoare... Nathan.

— Mda.

— Ești celebru pentru că ești fiul lui Marcus, spune ea clătinând din cap. Pentru că ești Semicod. Pentru că ești rău... malefic. De-a dreptul urâcios.

— Încerci să mă întărești?

— Încerc să vorbesc cu tine, spune ea și zâmbește iar scurt.

— Păi, nu sunt vorbăreț de felul meu. Însă da, sunt destul de urâcios din fire. Uneori sunt malefic. Iar alteori mă țin de rele. Trebuie să ai grijă să nu devii ținta mea. Așa că-ți sugerez să-ți ții gura și s-o iei din loc.

— Preferi să fii urâcios, nu? Îți vine mai ușor.

— Taică-meu ți-ar fi retezat beregata în tabără. Vânătorii te-ar fi dus la Vrajitorii Albi, te-ar fi torturat și te-ar fi ucis.

— Deci acum vrei să spui că de fapt ești bun?

— Să nu uiți.

— N-o să uit. Ai dreptate, m-ai salvat, îți sunt recunoscătoare. Dar îți stă bine când faci pe urâciosul.

— Călușul e încă la mine. Cred că-ți stă bine cu el în gură.

Chiar izbucnește în râs.

— Vezi, ce ziceam eu? Îți place la nebunie să fii urâcios.

— Dacă vorbești atâta, n-o să mai ai suflu deloc când o să orăcăi de oboseală. Hai să mergem.

O trag iar de jos și plecăm.

Întoarcerea în tabără

Când ne apropiem de Tabăra Trei s-a lăsat seara și plouă. În față văd o persoană care stă de pază și-i strig apropiindu-mă:

— Sunt Nathan. Parola e „Centura lui Orion”.

Răsună o împușcătură, iar glonțul nimereste un copac chiar din stânga mea.

O împing pe Donna la pământ și mă rostogolesc la dreapta. Mă fac nevăzut și mă năpustesc peste fata care stă de pază, îi întorc țeava armei în sus, apoi i-o smulg din mână și o dărâm la pământ. Dă să se ridice, însă o lovesc în față cu patul armei și se prăbușește înapoi, cu sângele șiroindu-i din nas.

De-acum găfâi din greu și mi-am făcut iar apariția. Fata se uită la mine. E un recrutar de-al lui Greateorex.

Greateorex vine în fugă amenințându-mă cu arma, însă strigându-le paznicilor:

— La raport!

Mai apare un recrutar din dreapta și un al treilea din stânga. Toți își îndreaptă armele spre mine. Eu îmi țin arma îndreptată spre fata prăbușită la pământ care strigă, cu nasul ei spart:

— Parolă greșită! Parolă greșită!

Greateorex avansează spre mine, cu arma îndreptată tot spre capul meu.

— Care-i parola? mă întrebă ea.

— Nu știu. Ați schimbat-o și nu mi-a zis nimeni.

— Atunci de ce mi-ai atacat paznicul?

— A tras în mine!

— Dacă nu poți să-mi dovedești că ești Nathan, va trebui să te împușc.

— Vrei să mă fac nevăzut, să arunc cu fulgere, să scot flăcări pe gură și să vă omor pe toți? Crezi că așa o să fii sigură?

Vine și Gabriel într-un suflet, trece situația în revistă și întreabă:

— Ce se întâmplă?

— *Persoana* de față susține că e Nathan. Însă poate fi un impostor.

— Ia mai slăbește-mă dracului, *Greatorex*.

Nu-mi vine să cred că vorbește serios, doar că mă amenință mai departe cu arma.

— Înjură ca el, numai că orice idiot fără școală e-n stare de-așa ceva, spune Gabriel.

Acum îl înjur și pe el, neștiind dacă glumește sau nu.

— Zi-i odată că eu sunt, Gabriel.

Vine la mine, îmi pune mâna pe piept și se uită în ochii mei, spunând:

— Dar chiar ești?

Apoi se dă mai aproape, lipindu-se de mine și-și duce buzele la urechea mea, șoptindu-mi cu răsuflarea lui caldă:

— Ai întârziat mult. Te-ai pierdut?

Mă-ntorc spre el și mormăi cu buzele în părul lui:

— M-au rănit, în mă-sa, m-am pierdut la mama naibii și am escaladat căcatul ăla de Eiger.

— Pe-aproape, numai că nu e tocmai...

— Am zis să respect spiritul, nu să torn totul cuvânt cu cuvânt.

— El e, spune Gabriel întorcându-se spre *Greatorex*. Însă n-aveți decât să-l împușcați dacă vreți.

— Chiar mă tentează, răspunde *Greatorex*, însă coboară arma.

Fata de la picioarele mele dă să se ridice, însă o împing la loc cu bocancul.

— Stai locului, era să mă omori.

— E vina ta că ai încurcat parolele, Nathan, spune *Greatorex* venind la mine. Ea și-a făcut doar datoria.

Îi pasez pușca lui *Greatorex* zicându-i:

— Păi, mai bine-i zici s-o îndrepte spre aia de-acolo.

Și mă întorc să i-o arăt pe Donna, care vine spre noi cu un zâmbet nervos și mâinile legate la spate.

— Am găsit-o într-o tabără de-a Vânătorilor. Era legată, cică vrea să se alăture Alianței, însă se poate să fie vreo agentă sub acoperire sau spioană. În fine, e problema ta. Eu vreau să mănânc ceva și să dorm.

— Ia stai! Ai fost într-o tabără de-a Vânătorilor? Unde?

— La două zile de aici.

— O să-ți ia urma.

— Sunt toți morți, dar, da, o să vină alții.

Greatorex nu se-apucă să înjure, deși sunt sigur că-i vine. Le dă ordine răstit recruților să vadă dacă mă urmărește cineva și se duce să vorbească cu Donna, iar eu și Gabriel mergem în tabără.

Trebuie să mă mai relaxez un pic, numai că, de cum intru, sunt iar încordat. Tabăra e formată din șiruri bine ordonate de corturi, lângă care s-au postat recruții, cu arma în mână și ochii la mine. Când încetinesc, Gabriel vine lângă mine și-mi spune:

— Au auzit un foc de armă. N-au cum să nu se teamă.

— Pe mine era să mă împuște. Cum crezi că mă simt?

— Hai să stăm la foc, îmi spune Gabriel și mă trage practic la pământ, așezându-se lângă mine. Nu-i nimic, îmi spune. Ești tensionat, atât.

Stau și mă uit la foc și Gabriel e chiar lângă mine, ni se ating brațele.

— Am crezut că Vânătorii o au pe Annalise cu ei în tabără, îi spun încet. Însă nu era ea. Era Donna.

Mă uit la ceilalți recruți, care stau îngrămădiți unii în alții, câțiva tot cu ochii la mine.

— Nathan, tremuri.

— Mi-e foame. Sunt rupt de oboseală.

Clar e și din cauza asta.

— Să-ți aduc ceva de mâncare?

— Imediat.

Rămânem cu ochii la foc o vreme, apoi Gabriel se duce să-mi ia ceva de mâncare. Se întoarce tot cu supă la plic, însă nu e rea la gust și măcar e caldă. Nu mai tremur de-acum.

— Încearcă să dormi, îmi spune Gabriel. O să fiu cu tine.
Mă întind și rămân cu ochii la foc.

În jurul meu, tabăra se destramă. Recruții se agită în jur, iar eu stau pe jos și mănânc terci de ovăz sau, cel puțin, asta mi se pare că e materia cenușie de o consistență aproape solidă, plină de cocoloașe, pe care o răzuiesc cu lingura de pe fundul unei crăticioare.

— O să plecăm curând, spune Gabriel venind lângă mine.

Abia de s-a crăpat de ziuă, însă știu că lui Greatorex o să i se pară că tândălim aiurea.

— Vrei? E grețoasă, îi spun eu întinzându-i cratița.

— Am mâncat mai devreme, răspunde el clătinând din cap.

— Unde-ai fost? îl întreb încercând să-mi iau un ton curios, nu copilăros.

Deși îmi promisese că stă cu mine, nu era nicăieri când m-am trezit, am dat doar de Greatorex.

— Greatorex m-a pus să vorbesc cu Donna.

— Și ce ai pus-o să facă la schimb?

Am neplăcuta senzație că i-a zis să stea cu mine și să mă vegheze ca pe un copil mic.

La început nu-mi răspunde, doar se uită mai departe la mine.

— I-am zis că visezi urât, așa că, dacă te pui pe urlat și pe plâns, să-ți ardă un picior.

Îi trântesc o înjurătură, dar se dă mai aproape și-mi spune:

— I-am zis doar să mă cheme dacă te trezești.

Arunc cratița în foc – cu un gest foarte matur. Chiar am visat ceva, nu ceva urât, să mă trezesc bocind, însă n-are de unde să știe.

— Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat când ai plecat din tabără, după ce mi-ai pus cuțitul în gât?

— N-ar fi trebuit să mă port așa.

— Nu.

— Eram... Găsisem doi Vânători cu vreo două zile înainte. I-am omorât.

Și m-apuc să-i povestesc totul, despre capcană și cum am găsit-o pe Donna. Lupta o cam las pe afară, nu intru în amănunte, o să-și dea seama că a fost grea.

— Greatorex voia să vadă dacă mă prind ce-i cu Donna, îmi spune Gabriel.

— Și?

— Pare destul de sinceră. Crezi că e spioană?

Ridic din umeri.

— Tu mi-ai zis că spionii nu țin ditamai placardele cu „sunt spion” deasupra capului.

— Chiar ți-am zis așa ceva, nu? Foarte înțelept din partea mea.

— Și ce-a zis Donna, înțeleptule?

— Că a fugit din Anglia acum câteva săptămâni, când totul a degenerat. I-au arestat mama. Tatăl i-a murit cu ani în urmă. A ajuns în Franța și de-acolo aici.

— Asta-i tot?

— Pe scurt, da. E tare vorbăreață. N-a avut nicio rezervă.

Și despre tine a vorbit o groază. Te place.

— I-am salvat viața... am smuls-o din ghearele infernului.

Rămânem o vreme tăcuți, apoi Gabriel îmi spune:

— A zis că erau opt. Niște Vânători de elită, dintre care doi erau foarte dăruți.

— Evident, nu îndeajuns.

— Ar fi putut să te omoare, îmi spune Gabriel cu un glas trist și îngrijorat.

— Ar fi putut să mă omoare și când m-am întors aseară în tabără.

Însă știu că are dreptate. Vânătorul cu Darul durerii mi-a dat mult de furcă. Cred că nu era așa de dăruit sau nu reușea să-și controleze Darul în focul luptei, dar o să mai am de-a face cu alții la fel. Cred că, spre norocul meu, pe celălalt, care avea Darul orbirii, l-am omorât probabil printre primii.

— Plecăm în două minute, strigă Greatorex. Luați-vă lucrurile.

Gabriel dă să se ridice, însă mai trebuie să-i spun ceva.

— Toți erau femei. Unele dormeau când le-am omorât. Una a încercat să fugă și i-am tăiat beregata. Pe unele le-am ucis sfârtecându-le măruntaiele și două au ars de vii când le-am fulgerat.

Gabriel se așază mai aproape și-mi pune o mână pe picior.

— E război.

— Vrei să zici că sunt erou de război, nu un criminal psihopat?

— Nu ești nici psihopat, nici criminal. Nu ești un om rău. Nu ești deloc vreo ființă necurată. Ești un om care trebuie să ducă un război sângeros, care te macină – ceea ce dovedește tocmai că ești cât se poate de sănătos la cap.

Dacă s-ar pune cu cineva normal, l-ar omorî

Greatorex o ia în frunte când părăsim tabăra. Suntem cam douăzeci cu totul. Toată lumea cară câte ceva. Până și Donna are un ditamai rucsacul în spate, deși am observat că are mâinile legate în față. Mărșăluim în linie dreaptă. Planul e s-o luăm printr-o scurtătură creată în prealabil, iar după ce trecem s-o închidem după noi, lăsând câmpul fără nicio scurtătură și fără nimic care să ducă spre vreo altă tabără. „Și-a făcut treaba”, cum spune Greatorex.

Îmi place de ea. Unii ar da vina pe mine și ar spune: „Dacă nu era Nathan n-ar fi fost nevoie să ne mutăm”, însă Greatorex vede altfel lucrurile. Știe că totul e schimbător și că e treaba ei să mute tabăra.

Rămân la urmă și mă opresc să trag cu urechea dacă e vreun Vânător prin zonă. Le stă în obicei să dea atacul exact când suntem vulnerabili, cu gândul în altă parte, însă nu aud nimic. Las jos bagajele și trag o fugă să verific drumul pe care am venit înapoi. Știu că Greatorex și-a pus oamenii să cerceteze totul la sânge, însă tot nu strică să mai arunc o privire.

Nimic.

Îmi iau din nou bagajele și mă duc după restul grupului, care dispare încet-încet prin scurtătură. Greatorex așteaptă să trecem toți și intră la urmă. Puțini oameni sunt în stare să creeze scurtături. Acum nu mai avem decât o singură persoană cu Darul ăsta în Alianță. Marcus putea și el, însă habar n-am cum să-mi folosesc Darul ăsta. Oricum, nu-ți trebuie niciun Dar special ca să închizi o scurtătură, nici măcar nu-ți trebuie puteri magice, e vorba să declanșezi doar o mică explozie.

După ce trecem, Greatorex trage cuiul unei grenade de mână, iar eu și

Gabriel o ținem de brațul stâng în timp ce-și vâra dreapta, în care ține grenada, în scurtătură. Scurtătura o trage spre ea, însă ne înfigem pe călcâie și o tragem înapoi cât lasă grenada să-i pice din mână. O să explodeze în interiorul scurtăturii, iar după câteva secunde scurtătura o să-și piardă proprietățile magice și o să se topească în aer.

Când verificăm scurtătura, a dispărut.

Peste câteva ore, Tabără Trei e deja instalată, totul e bine orânduit, de parcă suntem aici de zile întregi. Greatorex se comportă cu calm și profesionalism, însă recruții par toți cu nervii întinși la maximum și, spre deosebire de ea, toți dau vina pe mine. Se vede după cum stau toți îngrămădiți și se uită pe furiș la mine. Și Greatorex îi simte, cred. Le dă încontinuu de lucru: să ridice corturile, să meargă în recunoaștere prin zonă, să gătească. Apoi, după-amiaza târziu, decide să-i antreneze un pic la lupte.

Stau și urmăresc cu Gabriel lecțiile de luptă corp la corp. Se uită și Donna de cealaltă parte, stând așezată tot cu mâinile legate.

Greatorex ia pauză și vine lângă noi să-și urmărească elevii.

— Ce-i cu Donna? o întreb eu.

— Spune că vrea să se alăture Alianței, însă, de la BB, Celia a dat un ordin strict: oricine vrea să ni se alăture trebuie interogat sub influența unei poțiuni de extras adevărul.

— Și care-a fost rezultatul?

— N-avem nicio poțiune. Am trimis vorbă în Tabăra Unu că ne trebuie, însă până atunci o ținem prizonieră.

— Dar intuiția ce-ți spune? E sinceră sau e spioană?

— Îmi place. Are o atitudine mereu pozitivă. E inteligentă, rapidă și deloc arogantă. Însă te place, așa că îi pun totuși la îndoială discernământul.

— Foarte amuzant.

— De fapt, mi se pare că are discernământ. Îți ia apărarea.

Oare față de cine îmi ia apărarea?

— Se descurcă mai bine, nu ți se pare? îmi spune Greatorex arătându-

și din cap recruții.

— Da, ceva mai bine. Însă se mișcă tot prea încet și fără vlagă.

— Cred că te-ar învinge în luptă dreaptă.

Clatin din cap.

— Vrei să-i încerci? Le-ar face bine. Te pui cu patru dintre elevii mei cei mai buni? Nu-i omorî, atâta-ți cer.

— Dacă reușesc să mă învingă ăștia patru, mă sinucid.

— Bine atunci, zâmbește Greatorex. Eu și patru recruți ne batem cu tine.

Greatorex e o luptătoare bună, aproape o egaleză pe Celia.

— Nu vreau să te rănesc, Greatorex, îi zic eu clătinând din cap.

— O să mă vindec. Ca și tine. Doar nu te temi de câțiva răcani și de un fost Vânător, nu?

Greatorex e zveltă, cu un aer delicat, însă se mișcă rapid, cu o forță mortală, și e foarte deșteaptă.

— Tu ce crezi? mă uit eu la Gabriel.

— Sper să te bată mă.

— Bine, alege-ți echipa, îi spun lui Greatorex.

— Sophie, Scott, Adele, Kirsty, strigă ea frecându-și mâinile.

Se duc la ea. Pe Kirsty o recunosc, e masivă, lentă și puternică. Scott e vânjos și rapid. Adele e probabil dintr-o altă tabără a Alianței, n-am mai văzut-o. Greatorex îi instruiește un pic, spunându-le în mare că o să mă atace ea prima, iar ei trebuie să-i țină spatele din toate puterile, cât sunt eu ocupat cu ea. Când și-a terminat micul discurs, îi spun tare, să mă audă toată lumea:

— Nu le-ai zis ce să facă după ce te omor.

— Când o să-mi ceri mila, o să-ți amintesc ce mi-ai zis.

Recruții încuviințează din cap, făcând pe durii.

Mă duc în centru, făcându-le semn să mă atace din spate, ceea ce își închipuie că-i ajută cu ceva. O să creadă că dacă pică din spate o să mă învingă, însă eu o să mă mișc prea rapid. Problema mea principală o să fie să nu rănesc pe nimeni prea tare.

— N-ai voie să-ți folosești Darurile, îmi spune Greatorex. N-ai voie să

te faci nevăzut.

Așa ne-am antrenat împreună, mi se pare floare la ureche.

— N-aveți voie cu pistoale, nici cu cuțite, îi răspund. Și nici cu bastoane.

Îi știu șmecheriile.

— Se-nțelege, drept cine ne iei? face ea întinzând brațele, de parcă ar vrea să-mi arate că nu e înarmată.

Îi fac semn să se apropie și ceilalți se poziționează în jurul nostru.

Celia m-a învățat tehnici de luptă excelente, ca și pe Greatorex, însă eu sunt mai puternic, mai zdravăn și mai rapid decât ea. Dacă reușesc s-o fac knock-out una-două, ceilalți recruți o să pice ca muștele. Sper să nu fugă niciunul. Cu fugarii sunt mai dur.

Greatorex se dă în spate, eu mă duc în față și dintr-odată toți recruții se năpustesc spre mine. Instructajul lui Greatorex a fost probabil o păcăleală, au pus totul la punct dinainte. Îl dobor pe Scott cu un pumn în față, pe Adele cu un cot tot în față peste o secundă, însă apoi îmi simt rinichii plesnind de durere, așa că mă las la pământ, vindecându-mă simultan. Încerc să mă rostogolesc, însă cineva mi se lasă pe picioare și Greatorex îmi arde un picior în față.

Simt gustul sângelui și un fragment de dinte spart mi se desprinde din gingie, după care mă vindec pe loc și dau s-o apuc pe Greatorex, numai că s-a dat la o parte, așa că mă răsucesc s-o pocnesc zdravăn pe fata care mă ține de picioare. Primesc câteva picioare în spate, dar mă răsucesc, înșfac piciorul și trag zdravăn de el într-o parte. Îmi dau seama că i l-am rupt după sunetul pe care îl scoate după și țipătul fetei. Apoi mă ridic și văd că n-au mai rămas decât Greatorex și fata cea mai solidă, Kirsty, iar Adele tocmai se ridică de jos. Mă fac că o atac pe Kirsty, dar sar spre Greatorex, s-o lovesc cu piciorul. Însă e prea rapidă, se dă într-o parte, așa că de-abia dacă-i ating obrazul. Kirsty mă atacă din spate, ceea ce e bine gândit, și mă cuprinde cu brațele, ceea ce nu e – îi ard un cap în față, de-i sparg nasul. Tot nu-mi dă drumul, așa că repet faza, plus un picior în gambă. Se prăbușește. Mă întorc spre Adele, care s-a ridicat și vine să mă atace, așa că-i trag încă un pumn în față, numai că, de data asta, atunci

când îmi reped pumnul, o văd cum se schimbă la față, prinzând altă culoare, iar apoi mă apucă o durere crâncenă în mână, când intră în contact cu falca ei de metal. Cred că mi-am rupt mai multe degete. Mă dau în spate să mă vindec. Adele îmi zâmbește superior, iar fața grilucios îi revine la tenul palid obișnuit.

— Cum rămâne cu interdicția de a-ți folosi Darurile? strig eu.

Adele ridică din umeri.

— Hai să vedem ce se-ntâmplă dacă te fulger, zic și eu ridicând din umeri.

Greatorex se pune între noi strigând:

— Nu! Fără Daruri. Adele încă nu a învățat să și-l controleze pe-al ei. E...

O lovesc cu piciorul în tâmplă, ceea ce o pune la pământ.

— Nu e interzis să vorbim despre ce Daruri vrem să folosim, nu?

Am rămas doar cu Adele. Mă răsucesc și îi ard un picior, iar ea se face iar gri. Parcă am ars un picior într-o mașină. Mă vindec și mă prefac că îi trag un pumn, să văd dacă pielea i se face cenușie, ceea ce chiar se întâmplă, iar ea încearcă să mă lovească, însă se mișcă prea lent, așa că o prind de braț și o azvârl cu burta la pământ, trăgându-i capul în spate. Acum văd că are pielea metalică, însă după câteva clipe își pierde din culoare și e iar vulnerabilă. Așa că o cuprind cu brațul de gât și strâng tare, și iar se schimbă la față, numai că de data asta se face roșie. Nu mai poate să-și pună Darul la bătaie.

Trage o palmă în pământ, în semn că se dă bătută, așa că mă ridic, zicându-i să rămână la pământ. Numai că văd cât de mânioasă e când dă să se ridice. Acum observ prima oară, însă are ochi de Vrăjitoare Neagră, are mânia lor caracteristică. Se face iar cenușie și mă atacă, numai că nu reușește să rămână așa mai mult de câteva secunde, iar când revine la normal îi ard un pumn în față, tare de tot. Se clatină și se prăbușește pe spate, cu sângele curgându-i din nas.

— Dacă ai reuși să-ți controlezi Darul, te-ar ajuta mult, îi zic.

Mă întorc să mă uit în jur. Greatorex se ridică în picioare, cu mâinile sus, în semn că se predă.

— Bine, spune ea. Ai câștigat, Nathan. Ajunge.

Apoi se uită la amărății care gem căzuți la pământ și adaugă:

— Și totuși cred că au progresat.

— Da, dacă s-ar pune cu cineva normal, l-ar omorî.

Vocea răzbate dintre copaci, iar când mă uit într-acolo, îl văd pe Nesbitt, zâmbindu-mi cu gura până la urechi.

Sete de sânge

Vrăjitoarea Neagră cea blondă și frumoasă își aprinde țigara și-mi aruncă bricheta. Îmi place să mai fumez câte o țigară din când în când, mai ales de-ale ei. Trag în piept fumul gros, delicios, cu aromă de afine, și dau afară un norișor lung de fum violet, concentrat, privind apoi cum mi se ridică deasupra capului și se topește în aer. Pe vremuri n-aveam destulă încredere în Van ca să-i fumez țigările, însă nu sunt deloc mai tari decât tutunul și au gust mai bun.

— Am înțeles că ai atacat un grup de Vânători, Nathan, spune Van.

— Sunt de partea inamicului. Nu asta trebuie să facem?

— Trebuie să respectăm ordinele. Și nu s-a dat niciun ordin de atac.

— I-am întâlnit fără să vreau. Părea o ocazie bună. N-am mai apucat să cer aprobare.

— Știi că n-ai fi primit nicio aprobare dacă o solicitai.

Stau în centrul noii Tabere Trei, cu Nesbitt, Gabriel și Greatorex. Van e expertă în poțiuni, bănuiesc că a venit să pregătească o poțiune de extras adevărul pentru Donna, deși nimeni n-a zis nimic de asta deocamdată, mai degrabă eu sunt subiectul discuției.

— Ți-ai pus în joc propria viață și pe a altora ca să ucizi câțiva Vânători. Atacurile tale n-au nicio utilitate, doar îți mai potolesc setea de sânge.

— N-are cum să și-o potolească, mormăie Nesbitt din spatele ei.

— Am riscat și am câștigat.

— Am fi preferat să nu riști deloc.

— Cu toții riscăm să murim oricând de mâna cuiva. Mâine se poate să fim toți morți. Dacă aleg să-i mai atac din când în când pe unii, e decizia mea.

Van clatină din cap și se uită la Gabriel.

— Nathan riscă cu cap, spune el, n-ar pune pe nimeni altcineva în pericol.

Cumva mă simt și mai prost că-mi ține partea, deși știu prea bine că nu-mi privește deloc atacurile cu ochi buni.

— Ei bine, cu cap sau fără cap, continuă Van, dac-o ții așa, se prea poate să te omoare până la urmă, Nathan. Și ți-am rezervat un țel mai mareț.

— Da? fac eu.

Așadar de-asta a venit.

— Cu cât se lungește mai mult războiul ăsta, cu atât Soul devine mai puternic. A reușit să atragă de partea lui și mai multe consilii ale Vrăjitorilor Albi din Europa. Și noi încercăm să recrutăm vrăjitori din toate sferile, însă după înfrângerea de la Białowieża... ce să mai, e greu.

Se uită la mine trăgând adânc din țigară și suflând afară o dâră de fum liliachiu.

— Și mai există un factor care împiedică lumea să se implice. Nu li se pare că are rost să treacă la luptă, odată ce au impresia că oricum o să-l ucizi pe Soul. Se zvonește că anumiți vrăjitori te-au văzut cum îl ucizi în viziunile lor. Personal, nu sunt sigură dacă sunt viziuni adevărate sau niște ultime speranțe, la disperare. Însă toată lumea știe că ai luat Darurile tatălui tău.

— Deci eu o să pun capăt războiului? Asta crezi și tu, Van?

— Dacă într-adevăr posezi Darurile tatălui tău și poți să le controlezi, ești mai puternic decât Soul.

— Doar Soul, zic. Nu Soul și alte câteva sute de Vânători.

— Soul știe că numai tu îl mai pui în pericol, spune Nesbitt. De-asta a dat sfoară în țară cu amnistia lui. Nu că l-ar crede careva c-o să se țină de cuvânt.

— Ce amnistie? întreb.

— N-ai auzit? face Nesbitt rânjind. Parc-ai trăi sub un bolovan undeva, amice.

— Acum două săptămâni, spune Van, Soul a anunțat că întreaga

Alianță e amnistiată și toți prizonierii din Alianță vor fi eliberați – asta dacă te predăm.

— E o ofertă tentantă, adaugă Nesbitt. Numai că i-am amenințat pe toți că nu mai vorbesc cu ei în viața mea dacă te dau pe mâna dușmanului. Până acum, i-a descurajat.

Pe vremuri, cu ani în urmă, Celia m-ar fi ucis sau m-ar fi lăsat să mor fără să stea deloc pe gânduri, însă acum știu că n-ar face în veci așa ceva. Tot pe vremuri, comentariile lui Nesbitt m-ar fi călcat pe nervi. Acum stau și fac rotocoale.

Un recrut mormăie ceva despre condițiile în care sunt ținuți prizonierii. Atunci îmi dau seama că toți recruții stau și trag cu urechea lângă noi. Mă întreb câți dintre ei nu și-ar dori să mă dea pe mâna dușmanului ca să obțină amnistia.

Nesbitt a auzit și el comentariul și se uită la recruți, zicând apoi tare, să-l audă toată lumea:

— Bineînțeles, ai putea să te predai singur lui Soul, Nathan. Știu cât de mult ți-ar plăcea să ajuți prizonierii, să le alini suferințele.

— N-aș alina nimic așa, zic strivind mucul țigării de pământ.

Poate atunci ar elibera prizonierii, deși mă-ndoiesc, iar prin simplul fapt că Soul ar rămâne la putere, alții ar avea de suferit. N-ar pune în veci capăt persecuției Vrăjitorilor Negri sau oricui protestează la adresa regimului său.

Mi-i închipui pe deținuții din celulele de la subsolul clădirii Consiliului, unii închiși chiar în celula unde m-au ținut odată pe mine înainte să mă tatueze. M-au lăsat în beznă desăvârșită, legat cu lanțuri de perete. Îmi pare rău de Vrăjitorii Negri din rândul deținuților, ei o să sufere cel mai mult noaptea între patru pereți, însă știu că dacă mă predau n-o să pun capăt cruzimilor lui Soul.

— Hai să ne plimbăm un pic, Nathan, îmi spune Van ridicându-se. Nu cred că ne trebuie spectatori.

Mă ridic, mă ia de braț și ne îndepărtăm alene de tabără. Gabriel și Nesbitt ne urmează de-aproape.

— Soul pe tine te vrea, Nathan. Însă cred că te vrea mai degrabă viu

decât mort. Consiliul te-a ținut în cușcă și te-a antrenat ca să-ți ucizi tatăl. Au pus la cale un plan destul de pervers, însă acum cred că Soul are ambiții și mai mari. Cred că vrea să facă din tine asasinul care ucide pe cine vrea el personal.

— A avut careva vreo viziune legată și de așa ceva?

— Din câte știu, nu. Însă se încadrează în planul lui de a controla vrăjitorii din toată lumea. Cât i-ar mai plăcea să fii omul lui bun la toate! Nu l-am întâlnit niciodată pe Soul, desigur, însă Celia îl cunoaște și înțeleg că și tu ai avut de-a face cu el. Oare și-ar dori așa ceva?

Intuiția îmi spune că da.

— Voia să-mi dea el cele trei Daruri la șaptespe ani, îi spun lui Van. Întotdeauna mi s-a părut ciudat. De parcă voia să se implice personal.

— Da, cred că o ia ca pe o chestiune personală. Nu cred că are nevoie de tine, însă te vrea. În parte, din orgoliu și în parte – spune ea ridicând din umeri – a făcut o obsesie. I-ai scăpat din gheare și vrea să te prindă iar. Însă mai mult decât orice își dorește puterea. Și crede că, dacă te-a prins, o să se poată folosi de asta ca de un simbol al forțelor sale.

— Atunci mă bucur că încă nu m-a prins.

— Exact. Numai că, spre deosebire de Soul, Alianța e slabă și vulnerabilă. Celia se străduiește din greu să țină moralul echipei ridicat și să antreneze puținii recruți pe care-i avem, însă deocamdată prioritatea noastră maximă este să fim în siguranță. Să ne ținem capul la cutie. Să nu atacăm Vânători. Și să nu riscăm deloc să te pierdem. Avem nevoie de tine, Nathan. Dacă mori, Alianța se destramă. Nu poți să-ți pui viața în joc atacând câte o mână de Vânători, nu așa îl învingem pe Soul. Van se oprește și continuă după o clipă, cu ochii la mine: Deși simt că nu asta te preocupă pe tine cel mai tare acum.

Dau din umeri.

— O cauți pe Annalise? insistă ea.

— Tu ce crezi? Tatăl meu a murit din cauza ei. Jumătate din Alianță a murit din cauza ei.

— Și ce-o să-i faci dac-o prinzi? mă întreabă Van.

— Adică dac-o s-o omor rapid sau lent? pufnesc eu în răs.

Deocamdată înclin spre moartea rapidă, însă o să vedem.

Van trage adânc aer în piept și își scoate tabachera din geacă, îmi oferă o țigară și își alege și ei una. O vreme fumăm în tăcere, apoi mă întrebă:

— Poți să folosești vreunul din Darurile tatălui tău?

— Știi că nu e deloc politicos să întrebi un Vrajitor Alb ce Daruri are, iar eu sunt pe jumătate Alb, Van.

— Parcă-mi uit cu totul de bunele maniere în compania ta, Nathan, îmi spune ea suflându-mi fum în nas.

Nu știu de ce, însă mă trezesc zâmbind.

— Încă îmi dau de lucru. Darurile, adică, nu bunele maniere.

— Și ce rezultate ai obținut? mă întrebă ea părând să-și mascheze un zâmbet amuzat.

— Pot să mă fac nevăzut – cu Darul ăsta mă descurc cel mai bine – și pot să arunc cu fulgere mortale. Pot să scot foc pe gură.

Scot demonstrativ un rotocol de fum fără să trag din țigară.

— Dar să controlezi timpul poți?

— Mai am de lucru, însă e greu. Însă să știi că nici rotocoalele de fum nu-s chiar floare la ureche.

Atunci zâmbește în sfârșit, după care scoate un ditamai rotocolul de fum pe gură, urmat de unele mai mici.

Încă nu m-am prins încotro bate.

— Te încrezi în viziunile alea în care cică îlucid pe Soul, Van?

— Nu mai e nevoie să mă încred în viziuni când am ceva mai bun, ceva concret, cu care o să reușești să-l ucizi pe Soul și o să aduci victoria Alianței.

Trage îndelung din țigară și continuă:

— Cu toate darurile tatălui tău, tot o să fii vulnerabil. Chiar moartea lui îți demonstrează asta. Nevoia de protecție e mai presus de capacitățile tale de a-i mânui Darurile. Îți trebuie ceva care să-ți ofere invulnerabilitate, ceva care să-ți ofere siguranță. Îți trebuie amuleta vardiană.

— OK, recunosc că habar n-am ce-i asta.

— E un artefact străvechi, foarte puternic. Se crede că datează încă de

la începuturile magiei vrăjitoarești. Toate amuletele își apără posesorii, numai că asta este absolut unică. A fost creată de o Vrăjitoare Neagră pe nume Vardia. Pe atunci era altfel, Vrăjitorii Negri și Albi trăiau laolaltă.

Van zâmbește, parcă nevenindu-i nici ei să creadă.

— Vardia s-a îndrăgostit de un bărbat puternic pe nume Linus, unii spun că ar fi fost prinț, dar era și Vrăjitor Alb. Însă nu prea era înzestrat cu cine știe ce puteri magice, așa că voia protecția Vardiei. I-a zis c-o iubește, iar ea a creat amuleta, ca să-l apere. A ieșit de multe ori învingător în lupte pentru că ținea amuleta lipită de piele, în dreptul inimii. S-a luptat cu oameni mai puternici fără să fie rănit. Și așa a sporit în puteri. Linus îi purta recunoștință Vardiei, însă n-o iubea cu adevărat și știa că n-o să poată niciodată s-o iubească. Până la urmă s-a săturat să se prefacă și i-a zis Vardiei adevărul: că nu o iubește. A alungat-o. În ciuda trădării, Vardia îl iubea, astfel că, înainte să plece, a rupt disperată amuleta în două și i-a dat lui Linus jumătate, oprind jumătate pentru sine, și i-a spus că o să se întoarcă la el când o să aibă nevoie să-l apere iar, că o să fie în siguranță doar când o să se reunească perechile – ei doi și jumătățile amuletei. Numai că Linus nu i-a mai cerut niciodată să se întoarcă și a murit în următoarea bătălie.

Bineînțeles că am văzut jumătate din amuletă. Nu e un ornament din metal sau cu pietre scumpe, cum m-aș fi așteptat, ci o bucată de pergament vechi și tocit, cu un scris ciudat pe ea, aranjat într-o serie de cercuri, mă rog, semicercuri, cum pergamentul era rupt în două.

— Jumătatea amuletei pe care o ai de la Gabriel? zic eu. E o bucată, nu?

— Da.

— Numai că nu prea ai ce face cu ea fără cealaltă bucată.

— Nu. Oricum, acum mulți ani am aflat la cine e cealaltă jumătate și de atunci îl tot caut pe omul respectiv. E o vrăjitoare pe nume Ledger.

— Iar acum l-ai găsit? Ai găsit-o, adică?

— Da.

— Și ai pus mâna pe cealaltă jumătate a amuletei?

— Nu-i chiar așa de simplu. Însă chiar cred că numai cu ajutorul

amuletei putem să-l învingem pe Soul. Dacă pui mâna pe ea o să te apere, ca pe Linus. O să fii de neatins.

— Dacă amuleta e ruptă în două, de unde știi c-o să meargă? De unde știi că bucățile astea compun amuleta vardiană? Se poate să nu fie decât o poveste prostească de pe vremuri.

— Nu e nicio garanție, însă cred că Ledger o să știe s-o restaureze. E o vrăjitoare puternică. Poate cea mai puternică vrăjitoare din istorie.

— Mai puternică decât tata?

— Ledger e cu totul altfel decât tatăl tău, îmi spune Van luându-mă iar de braț. E o Vrăjitoare Neagră neobișnuită, cei mai mulți nici nu știu de ea. Trăiește foarte retras, însă am avut onoarea să o cunosc acum câteva zile. E foarte dăruită și cunoscătoare într-ale magiei. Te poate ajuta să mânuiești Darurile tatălui tău, nu doar să restaureze amuleta.

— Dar de ce m-ar ajuta? Nici nu pot să-mi închipui că o să-mi dea pe mână jumătatea ei din amuletă fără nicio răsplată sau nici chiar cu răsplată.

— S-ar putea s-o convingem. I-am zis de tine și a părut extrem de interesată să te cunoască.

Mă uit la Van. E cool și sofisticată cum o știu. Aproape i s-au șters de tot cicatricile din bătălia cu Mercury. Nu poartă unul din costumele ei obișnuite, pastelate, ci o pereche de pantaloni lejeri închiși la culoare, un pulover și o geacă de iarnă. Și, ca întotdeauna, mi-e greu să-mi dau seama ce gândește. Am încredere în ea, însă mai știu și că își vede mereu și de propriile interese.

— De ce-ar dori Ledger să mă cunoască?

— Va trebui să te duci s-o vezi dacă vrei să afli.

— Zici că risc prea mult, dacă-i așa de puternică, de unde știi că n-o să pună pur și simplu mâna pe jumătatea de amuletă a lui Gabriel și o să măucidă?

Van surâde slab.

— Nu cred că-i stilul ei să ucidă lumea. Și, oricum, i-am dat-o deja.

— Ce?

— Ca semn de bunăvoință. Ledger o să știe să întregească amuleta.

Zice că, pentru omul potrivit, o s-o facă. Pur și simplu trebuie să ne punem speranța că tu ești omul potrivit, Nathan.

O să ajung să mă tem de tine

Van se întoarce în tabără cu Nesbitt, iar eu și Gabriel mergem să alergăm.

— Te deranjează că Van a dat altcuiva jumătatea ta de amuletă? îl întreb pe Gabriel.

— Bineînțeles că nu. I-am dat-o ca s-o răsplătesc pentru ajutorul ei, pentru că mi-a salvat viața. Poate să facă ce vrea cu ea. Și ți-am zis de atunci, Nathan, nu mă mai interesează așa ceva. Nu c-aș fi fost prea interesat vreodată.

— Crezi că ar trebui să mă duc după amuletă?

— Încă mă mai gândesc.

Și eu. Ledger mă interesează și amuleta la fel, însă dacă mă ocup de asta nu mai am cum s-o caut pe Annalise. Însă încep să realizez – sau mai degrabă trebuie să accept un lucru pe care l-am înțeles cu săptămâni în urmă de fapt – că Annalise a reușit să scape din zonă. De-acum ar putea fi oriunde.

Alergăm vreo două ore, apoi o luăm înapoi spre tabără. Greatorex, Van și Nesbitt stau în jurul Donnei, așa că mergem și noi lângă ei. Nesbitt o sprijină pe Donna – pare gata să leșine.

Pe pământ e un castronel de piatră de-al lui Van, în care au rămas doar resturile, un soi de zaț. Bănuiesc că a folosit o poțiune de extras adevărul.

Van se uită la mine, apoi se uită iar la Donna și o întreabă:

— De ce vrei să te alături Alianței?

— Pot să fac mult bine dacă mă alătur.

Donnei i se împleticește limba de parcă e beată.

— În ce sens bine?

- Să omor oamenii răi.
- Cine sunt oamenii răi?
- De partea răului, tipii răi.
- Bine, cine? Dă un exemplu.
- Tipii răi.

Donna pare gata să adoarmă.

- Vânătorii sunt răi? insistă Van.
- Au decimat Alianța.
- Da, însă sunt Vânătorii răi?
- M-au legat, m-au înfometat și mi-au pus căluș în gură. El i-a ucis, spune Donna, părând să se concentreze asupra mea o clipă, două.
- Știi cum îl cheamă pe insul ăsta? întreabă Van arătându-mă cu degetul.

- Nathan. Zis și Freddie.

Van se uită la mine ridicând din sprâncene.

- Freddie?

Încuviințez.

- Nathan e un tip rău?
- I-a ucis pe Vânători.
- Asta înseamnă că e bun sau rău?
- Toată lumea spune că e rău.
- Tu ce zici?
- Mi-a dat mie toate ciocolatele.

Van pufnește din greu. Pare obosită.

- Ești spioană?
- Nu.
- Ești asasină?
- Aș vrea să-i ucid pe răi.
- Cine sunt răii?
- De partea răului, tipii răi.

Am impresia că interogatoriul se tot învâрте în cerc de ceva vreme, așa că-i las și-mi văd de treburi.

O întreb mai târziu pe Van cum a fost. Clatină din cap.

— Greu. Pentru a da cele mai bune rezultate, orice poțiune trebuie personalizată. Eu am folosit o poțiune universală de extras adevărul, dar tot trebuie să fi spus adevărul.

— Ei, și care-i verdictul?

— Nu-mi place că a repetat aceleași răspunsuri. A fost sinceră, însă deloc deschisă. Mi-e greu să judec. Va trebui să creez o poțiune doar pentru ea.

Van îmi oferă o țigară, o primesc. Trag în piept fumul și-l dau afară. Spre surprinderea mea, par țigări obișnuite, de-ale supușilor.

— Americane, spune Van, de parcă mi-ar citi gândurile.

— Nu m-aștept să ai la tine vreo poțiune din aia de-a ta care mă ajută să dorm.

— Visezi urât? mă întreabă Van după o clipă de ezitare.

— Visez doar, dau eu din umeri.

Nu știu dacă să-i zic de viziune. Poate altă dată.

— Știu ce-ți trebuie.

Vără mâna în buzunar și scoate câteva bucățele de hârtie. Sau mai degrabă bucăți de hârtie micșorate prin împăturire. Alege trei.

— E o poțiune tare. Ia doar una pe noapte, altfel nu te mai trezești.

Rămâne cu ele în pumn, gata să mi le lase în palma deschisă.

— Sper că n-o să te simți tentat să le iei pe toate odată, nu, Nathan?

Mă uit în irișii ei albaștri.

— Aproape că nu trece zi să nu mă simt tentat, îi răspund.

Nu-i zic că mă ține doar gândul că Annalise e undeva în lume, vie și liberă, iar dacă ea ar trăi și eu aș muri, nedreptatea asta m-ar mistui cu totul. N-o să mă las până n-o văd moartă.

Mai că m-am hotărât s-o văd pe Ledger, însă Greatorex vrea mai întâi să-i dăm o mână de ajutor cu paza taberei – eu, Nesbitt și Gabriel. Greatorex pune la punct o nouă serie de măsuri de siguranță zilnice în zona apropiată, precum și măsuri de siguranță săptămânale pe un teritoriu mai larg. Fiecare tabără a Alianței este conectată la o alta printr-

o scurtătură, la care se adaugă o scurtătură suplimentară prin care se poate evada departe.

— Sistemul de scurtături ne permite să ne organizăm în tabere restrânse și secrete, spune Greatorex, însă scurtăturile pot deveni chiar ele o problemă. Există cel puțin un vânător capabil să le simtă prezența.

— Tata credea că cea mai bună soluție ar putea fi să împânzim lumea de scurtături, spun încuviințând din cap. Să copleşim Vânătorii cu prea multe informații.

— Nu-i o idee rea, doar că deocamdată strategia e să ne ascundem și să ne mutăm frecvent tabăra.

Câțiva recruți se duc la ordin pe lângă tabără, în rondul zilnic de siguranță, iar eu, Nesbitt și Gabriel mergem și mai departe, căutând orice indiciu al prezenței Vânătorilor.

Mă bucur să mai ies câteva zile din tabără. Toți trei cădem de acord asupra distanței pe care trebuie s-o parcurgem zilnic, despărțindu-ne în fiecare dimineață și reunindu-ne seara. Ne ia trei zile să cercetăm toată zona în care e situată Tabăra Trei și nu dăm peste nimic îngrijorător. Din contra, amplasarea pare nimerită.

Zi de zi îmi exersezi Darurile. Reușesc din ce în ce mai bine să mă fac nevăzut și să scot flăcări și fulgere – prind puteri și mă controlez din ce în ce mai bine, la un moment dat parcă am impresia că puțin lipsește să opresc timpul în loc. Numai că nu-l opresc. Nu asta făcea tata. Oprea întreaga lume sau o încetinea până părea să se oprească locului. Îl imit pe tata, îmi frec palmele în cerc imaginându-mi rotirea pământului, după care îmi duc palmele la cap, imaginându-mi că lumea se oprește, iar eu mă mișc mai departe. Și când ridic ochii văd că totul a încremenit în jur. Mă întorc spre Gabriel și-l văd privindu-mă nemișcat. Apoi totul reîncepe. Gabriel clipește din ochi.

— Ai observat ceva? îl întreb.

— Ai pățit ceva la cap, o ciudățenie, îmi răspunde el. Te uitați în altă parte și dintr-odată te-ai uitat fix la mine.

— Cred că am reușit pentru prima dată să opresc timpul, îi zic eu zâmbindu-i larg.

— Mai încerci o dată?

Încerc, însă nu-mi mai iese, dar acum știu că nu trebuie decât să exersez mai departe.

În ultima noapte înainte să ne întoarcem în tabără, ne culcăm lângă foc. Deși Nesbitt nu sforăie tare, tot nu reușesc să adorm din cauza lui, așa că mă ridic și scurm în jar.

Gabriel nu prea a zis nimic toată seara. Își aprinde o țigară, probabil de la Van, trage din ea și mi-o pasează.

— Deja poți să-ți controlezi mai bine Darurile, îmi spune el. Încă nu l-ai egalat pe tatăl tău în forțe, însă ai progresat clar.

Scot un rotocol de fum, după care îl străpung cu o flacără îngustă.

— Bună mișcare, îmi spune Gabriel.

Scot încă un rotocol de fum și apoi încerc să-l străpung cu o dâră de foc și mai delicată, chiar pe mijloc.

— Nu știu dacă ai nevoie de ajutorul lui Ledger ca să-ți mânuiești mai bine Darurile. Bine, poate să-ți dea niște ponturi acolo, însă în fond nu-ți trebuie decât destul timp să te antrenezi.

— Aha, fac eu, scoțând pe gură un ditamai inelul de foc. Pot să mă antrenez în timp ce încerc să fac rost de amuletă.

— Iar amuleta poate să funcționeze sau poate să nu funcționeze.

— Încerci să-mi sugerezi să nu mă duc?

— Încerc să-ți sugerez că poate e cazul să venim cu alte variante.

— Cum ar fi?

Strivește mucul de pământ și se întoarce spre mine.

— Cum ar fi să plecăm de tot. Să lăsăm războiul în urmă. Să lăsăm totul în urmă.

— Cum au făcut ceilalți Vânători Negri? Și ție ți-a ajuns?

— Bineînțeles că mi-a ajuns! M-am săturat să-mi fie frig. M-am săturat să-mi fie foame. M-am săturat să-mi fie frică. În ultimele zile petrecute în natură mi-am amintit cum era pe vremuri între noi. Pe atunci ne distram. Și tu te distrai odată, în felul tău unic.

— E război, ai zis-o chiar tu.

— Da, e război și m-am săturat de el. Și... mă cam satur și de tine,

Nathan. Nu credeam c-o să ajung să spun vreodată așa ceva, însă e adevărat. M-am săturat de spiritul tău răzbunător, de mânia ta, de ura ta. Te omoară războiul. Nu fizic, ci mental, sufletește. Te-ai schimbat. Simt că te pierd. Sau te pierzi pe tine însuși. Nu-ți trebuie nici ajutorul lui Ledger, nici amuleta. Nu trebuie s-o ucizi pe Annalise. Nu-ți trebuie nimic din toate astea. Trebuie să iei distanță, atât. Să te întorci la natură, ca în ultimele zile împreună, până nu te preschimbă războiul ăsta în altceva... ceva rău.

— Credeam că nu crezi în opoziția asta dintre bine și rău. N-ai zis tu că nimic nu e bun sau rău?

— Mă refeream la Darul tău. Animalul din tine nu e nici bun, nici rău.

— Am ucis oameni când eram în puterile lui, când mă stăpânea animalul.

— Ai ucis ca să te hrănești sau ca să supraviețuiești. N-ai ucis oameni în somn.

— Nu, zic eu clatinând din cap. Dacăucid oameni în pielea animalului, îi mănânc, Gabriel. Și, ce să-ți zic, nu-i deloc bine să mănânci oameni. Nimic nu-i bine. Fie căucid în pielea animalului, fie în pielea omului, obțin același rezultat: încă un cadavru prăbușit la picioarele mele.

— Animalul nu ucide din ură.

— Vânătorii sunt dușmanii mei. Vrei să-i ucid din dragoste?

Gabriel clatină din cap.

— Înainte să începă totul ți-am zis că pe cei din Alianță n-o să-i intereseze decât câți oameni poți să omori și că o să omori o groază de oameni. Nu mi-am schimbat părerea. Ei vor să pui mâna pe amuletă ca să te pună să-l omori pe Soul. Iar până atunci o să te lase să ucizi o groază de alți oameni.

— Vrei să rămână Soul la putere?

— Nu. Binele tău mă preocupă pe mine, nu al lui.

— Dacă pun mâna pe amuletă și funcționează, o să fiu invulnerabil.

— Tocmai asta mă preocupă pe mine. Ți-am mai zis și că Annalise o să-ți vadă latura Neagră, o să vadă cum omori oameni, cum te schimbi, și

că o să ajungă să se teamă de tine. Nici părerea asta nu mi-am schimbat-o. Deși recunosc că partea asta nu m-a deranjat. N-am avut-o niciodată la inimă, nu m-am încrezut niciodată în ea și n-am înțeles ce te atrage la ea. Și recunosc că mi-am dorit să-ți vadă latura asta. Am vrut să-și dea seama că nu vă potriviți deloc. Dar... știi de ce ești tu, Nathan, de ce ești tu atât de special? Iată de ce: pentru că ești și Vrajitor Alb, și Vrajitor Negru, ești și întunecat, și plin de lumină. De-asta te iubesc. De-asta te-am iubit întotdeauna. Și încă te mai iubesc, Nathan, știu că o să te iubesc întotdeauna, însă ai început să te schimbi. Iar acum... acum mă tem că o să pui mâna pe amuletă și o să-ți stăpânești la perfecție Darurile tatălui tău. O să devii invulnerabil și o să omori și mai mulți oameni, mult, mult mai mulți. Mă tem că n-o să te mai poți opri și o să uiți de tot cine ești. Iar atunci o să ajung și eu să mă tem de tine.

Îl scui

Stau în capul oaselor cu ochii la foc, gândindu-mă la ce mi-a spus Gabriel. Bineînțeles că nu vreau să se teamă de mine, însă îmi amintesc viziunea în care mă cheamă la el cu pistolul în mână. Oare ar fi vreodată în stare să mă împuște? Nu-mi vine să cred. Nici dacă s-ar teme de mine n-ar face așa ceva. Iar dacă mă gândesc la ce mi-a zis el, că o să uit cine sunt – am impresia că ani în șir n-am știut de fapt cine sunt, însă acum, că știu cât de mult îi semăn tatei, m-am mai lămurit, mi-e mai bine. Ca să fac ce am de făcut, ca să-i omor pe Soul și pe Wallend și să pun capăt terorii regimului lor, trebuie să devin la fel de aspru și nemilos cum era Marcus.

A doua zi mai dăm o raită alene, apoi o luăm înapoi spre Tabăra Trei, sosind la căderea nopții. Nesbitt o caută imediat pe Van, însă Greatorex ne anunță că a plecat, cei din Tabăra Unu au nevoie de ea.

– S-a întâmplat ceva? o întreb.

– Trebuie să te tunzi, intervine o altă voce până să răspundă Greatorex.

Când mă întorc, o văd pe Celia măsurându-mă din cap până-n picioare. N-am mai văzut-o de luni întregi, așa că o cercetez la rândul meu. Arată mai obosită și mai slabă, însă în rest tot îngrijită și urâtă a rămas.

– Mă bucur că ai rămas cu el, Gabriel, spune ea.

Ne așezăm la foc, Celia se interesează de Daruri și-i spun că mi se pare c-o să reușesc cât de curând să opresc timpul. Mă aștept să mă mustre că am dat atacul în tabăra Vânătorilor, însă ea pare mai degrabă interesată decât iritată, și mulțumită că am reușit să înving opt Vânători cu totul.

— Bine, desigur că opt sunt nimica toată. Dacă vrei să ajungi la Soul trebuie să învingi optzeci.

Mă aștept să aducă apoi vorba despre amuletă, însă nimic.

— Dacă mă pun cu Soul, câți soldați din Alianță o să-mi țină spatele? o întreb.

— Nu câți mi-aș dori eu, ăsta-i adevărul. Însă Soul se menține la putere prin frica pe care o inspiră. Dacă reușim să-l învingem, mulți dintre cei care se tem prea tare acum să i se opună o să treacă de partea noastră. Iar atunci chiar cred că avem șansa să lucrăm împreună, Albi, Negri, Semipuri. N-o să fie deloc ușor, întotdeauna o să avem elemente turbulente în rândurile noastre, însă dacă se consideră că toată lumea este egală și are aceleași drepturi în fața legii, atunci o să trăim într-o societate dreaptă, mai bună pentru toată lumea.

Cu greu îmi vine să cred că o aud pe Celia zicând așa ceva. Femeia care m-a ținut în cușcă, în lanțuri, acum pare să creadă cu adevărat într-o lume în care Vrăjitorii Negri și Albi pot să conviețuiască pașnic. Și iată-mă pe mine, un Semicod, stând la mijloc între ea, o Vrăjitoare Albă, și Gabriel, un Vrăjitor Negru.

Este o discuție bizară. Tot vorbim de Negri și de Albi și deloc de amuletă, aș fi crezut c-o să moară să pun mâna pe ea. Mă-ntreb care-i faza, dacă nu cumva îmi ascunde ceva.

Deodată, îmi dau seama că am uitat să întreb de Arran și mă șochează că nu m-am mai gândit la fratele meu până acum. Ultima dată l-am văzut după BB. Atunci era alături de Celia, ajuta cât putea la vindecarea răniților, deși nu prea aveau ce vindeca. Cei mai mulți erau morți de acum. Îmi iau inima-n dinți să întreb de el – poate asta îmi ascunde Celia de fapt –, însă pare să-mi ghicească gândurile când îmi spune:

— Arran e bine. E un tămăduitor bun, un membru bun al Alianței. O voce rațională. Chiar dacă nu spune el multe, și Negrii, și Albii îl ascultă.

Deci ne-am întors la chestiunea Vrăjitorilor Negri și Albi.

Celia se duce la cort să se culce și iar mă întreb de ce-a venit de fapt în Tabăra Trei. Voia să mă vadă? S-o vadă pe Greatorex? Alianța are vreo problemă? Și cum de-a dispărut Van tocmai când trebuia să-mi spună

cum dau de Ledger?

A doua zi dimineată, eu și Gabriel mergem să urmărim cum se antrenează recruții la lupte. Se amestecă și Nesbitt în treabă. Ce-i mai place să se ia la trântă cu femeile. Eu și Gabriel le facem câteva sugestii utile recrutilor și până la urmă una tot reușește să-i ardă un picior în coaie.

Donna e și ea de față, stă de partea cealaltă, ca data trecută, văd că e încă legată la mâini.

— Donna o să rămână legată la mâini pe viață, îi zic lui Gabriel.

— Nesbitt mi-a zis că Van se apucase să pregătească o poțiune de extras adevărul special pentru ea, însă a trebuit să plece în Tabăra Unu și n-a mai terminat-o. Deci da, așa o să rămână o vreme.

— Cred că am făcut bine să nu mă încred în ea, a dat niște răspunsuri ciudate sub influența poțiunii simple.

Însă, uitându-mă la recruți, îmi dau seama că Donna îmi e mai simpatică decât ei, așa că urmez mai mult în glumă:

— Bine, tre' să ții cont că nu m-aș încrede în vreunul din ăștia nici de-ar fi mort.

Nesbitt se aruncă pe jos lângă noi, cu ochii încă la recruți.

— Pe care-l vrei mort?

Gabriel se uită pieziș la el.

— Nesbitt, știi că dacă însumezi vârsta tuturor recruților și o înmulțești cu dățile în care te-ai purtat ca un mârlan cu ei, rezultatul nu reprezintă nici jumătate din vârsta pe care ți-o dau ei?

— Da, însă ai observat ce puțini tipi sunt în tabără? spune Nesbitt râzând. Avem cel puțin două fete de băiat, așa că unele fete sigur o să se arate...

— Disperate?

— Interesate de cineva cu un grad mai mare de maturitate.

— Ce?!

— Și, ce să-i faci, tre' s-o zic, de la o vreme am mare grijă de mine.

Se bate peste stomac și trebuie să recunosc că acum e pachet de

mușchi, pe când înainte făcuse un pic de burtă. Însă nimeni n-are burtă aici, doar nu se poate zice că mâncăm consistent.

– Bine, sunt un pic mai în vârstă, însă...

– Un pic?! facem eu și Gabriel într-un glas.

– Hai că asta-i deja discriminare pe criteriul vârstei, băieți!

– Știi o femeie care te admiră, Nesbitt, spune Gabriel. O Vrăjitoare Albă. Una blondă.

– Sunt atâtea blonde în tabăra asta, geme Nesbitt.

– Mai e și inteligentă. Și super în formă, continuă Gabriel.

Nesbitt trece recrutele în revistă.

– Hmm?! Care?

Când Gabriel nu răspunde, Nesbitt se uită la el.

– Ei? Hai, amice, zi-mi și mie.

– A sosit azi-noapte în tabără.

– *Celia?* exclamă Nesbitt cu o strâmbătură și izbucnește în râs.

Chiar atunci vine Adele la noi și spune:

– Celia vrea să discute cu tine, Nesbitt.

– Ha! Se pare că vrea să mă cucerească, băieți.

Nesbitt se ridică, scuturându-se de praf.

– Păi, la disperare... știți voi.

– Și cu tine vrea să discute, adaugă Adele, și când mă uit la ea îmi dau seama că i s-a adresat lui Gabriel, nu mie.

Adele îi conduce pe Gabriel și Nesbitt la Celia. Probabil e și Greatorex de față, pentru că nu e cu recruții. Mă-ntreb când o să mă cheme și pe mine.

Peste mai puțin de o oră, Adele se întoarce să mă ia. Celia stă la foc, Greatorex șade la dreapta ei și Nesbitt stă cu Gabriel la stânga, amândoi în picioare. Toată lumea se uită cum vin spre ei. Nesbitt pare agitat, îi mormăie ceva la ureche lui Gabriel.

Gabriel mă întâmpină. Pare atât de serios, că intru pe loc în alertă. Habar n-am despre ce e vorba, însă sigur nu e de bine.

Mă opresc. Gabriel stă cu fața la mine, parcă mi s-a pus cumva în drum când mă duceam la Celia, cu umărul aproape atingându-l pe al

meu. Îmi stă aproape, fără să mă țintuie locului, doar s-a lipit de brațul meu.

— Ce se întâmplă? îl întreb.

— O să-ți explice Celia, numai, te rog, Nathan, încearcă să-ți păstrezi calmul.

— Ia loc, Nathan, spune Celia. Trebuie să stăm de vorbă.

— Pot să rămân în picioare cât vorbim.

Celia se ridică atunci, la fel și Greatorex.

— Trebuie să-ți aduc niște noutăți la cunoștință. Niște Vrajitori Negri din Tabăra Unu se arată nemulțumiți. Avem de furcă cu Gus și cu alți câțiva.

L-am văzut pe Gus de vreo două ori la față, de exemplu, când i-a tăiat tata urechea pentru că m-a atacat. Nu mă mir că face probleme.

— De-asta i-am zis lui Van să se întoarcă, urmează Celia. E o Vrajitoare Neagră foarte respectată. Și de Negri, și de Albi. O să calmeze spiritele.

— N-ai de gând să treci la subiect? o întreb.

— Tulburările s-au stârnit din cauza unei prizoniere din tabăra noastră.

— O prizonieră?

Deja simt că mă sufoc, simt că știu ce urmează, numai că nici nu îndrăznesc să-mi duc gândul la capăt, poate mă înșel, iar pe chipul Celinei nu se citește nimic, nici după ce spune „Annalise” nu-mi vine să-mi cred urechilor, așa că spun și eu „Annalise?”.

— Da, o ținem prizonieră în Tabăra Unu, spune Celia.

Îmi trebuie numai puțin să mă adun. Știu că m-au luat prin învăluire și se comportă toți de parcă n-au deloc încredere în mine, însă au prins-o. Nu a fugit.

— Trebuie să mă duc acolo, în Tabăra Unu, mă trezesc spunând.

— Ajungem imediat și la asta. Mai întâi trebuie să înțelegi situația, Nathan. Celia continuă după o scurtă ezitare: Am prins-o pe Annalise la câteva zile după BB. A...

— Ce? Atunci... o țineți prizonieră de săptămâni întregi? Luni întregi?

— De trei luni.

— *Și nimeni nu s-a sinchisit să-mi spună și mie?*

— Îți spun acum.

Celia îmi vorbește cu un ton jos, liniștit.

— Am bătut țara-n lung și-n lat după ea, în mă-sa! zic eu pe un cu totul alt ton.

— Da, știu.

Mai trântesc o înjurătură.

— Și cine mai știa că e la voi? întreb privind mânios în jur.

Măcar Nesbitt nu-și ferește ochii, așa că știu că habar n-a avut, iar Gabriel, de lângă mine, îmi întoarce și el privirea, numai că îi citesc totul pe față.

— Știi? îl întreb. Știi și nu mi-ai zis?

— Mi-a ajuns un zvon la ureche. Bănuiam cam ce putea să se întâmple și...

— Nu ți-a trecut prin cap să-mi destăinui și mie zvonul ăsta? Nu ți-a venit să-mi zici ce bănuiai?

Îl înjur și îi întorc spatele.

— Deci cât am tot căutat-o eu și mi-ai zis tu să nu-mi pun viața-n joc atacând Vânători, ai fi putut să mă oprești oricând dacă-mi spuneai ce „bănuială” aveai?

— N-am știut c-o să te-apuci să ataci Vânători.

Însă nu mai pot să-l ascult. Nu mai înțeleg nimic. Nu-mi dau seama de ce n-a vrut să-mi spună de Annalise. Știa doar că o luam razna din cauza ei.

— Știi de ea și nu mi-ai zis nimic!

— Am încercat să...

— Nu mi-ai zis nimic, îi țip eu în față. Nimic!

— Am înc...

— Am avut încredere în tine, îi zic eu printre dinți. Atunci se dă și Gabriel aproape și mi-o trânteste în față, tot printre dinți:

— Ba n-ai încredere în mine, nu mai ai deloc. Nu-mi spui ce faci sau ce-ai făcut. Dispari zile la rând și nu-mi spui unde-ai fost și pe cine ai omorât. Îmi spui cât mai puțin, când n-ai de ales. Când îți convine ție.

Nu-mi vine să cred că dă vina pe mine. Mi-a ascuns că știe unde-i Annalise și acum dă vina pe mine! Îl scuip pe Gabriel direct în obraz.

Gabriel se holbează la mine. Nu l-am mai văzut niciodată furios. Nesbitt se vâără să ne despartă, îl împinge pe Gabriel mai încolo zicându-i:

— Țsta-i Nathan și pace. Doar îl iubești așa cum e, nu?

— Nathan, strigă Celia, trebuie neapărat să te calmezi. Mă-ntorc spre Celia, o înjur, trag aer în piept și o întreb apoi:

— Bănuiesc că toată lumea știa?

— Greatorex știa, însă a primit ordin să nu-ți spună și să nu te lase să mergi în Tabăra Unu, ceea ce nici n-a fost greu, de-abia dacă stăteai în Tabăra Trei.

— Și cum de-mi spui acum?

— Cum ziceam aseară, Alianța trebuie să se asigure că toți vrăjitorii sunt tratați egal și că se respectă legea. E război, dar tot trebuie să avem un număr de legi pe care să le respectăm cu toții. Annalise e prizoniera noastră, își dorește să iasă din război. Nu-l sprijină pe Soul și n-o să-l sprijine niciodată, însă nu crede că războiul e soluția cea bună.

— Mă doare-n cur de ce crede ea. Nu vreau să știu decât ce-aveți de gând cu ea.

— O s-o aducem în fața noului tribunal pe care-l înființăm chiar acum: un tribunal alcătuit din jurați Negri și Albi. L-a împușcat pe Marcus, Vrajitor Negru și membru de marcă al Alianței. Și, ca urmare a faptelor ei, Alianța a suferit o grea pierdere. Mai mulți Vrajitori Negri, în frunte cu Gus, vor să fie pedepsită. Iar Alianța vrea – trebuie – să se vadă că ia măsuri juste, că tratează toți vrăjitorii echitabil, fie ei Negri sau Albi. În felul ăsta Alianța demonstrează că e altfel decât Consiliul Vrajitorilor Albi. Însă dacă Annalise are parte de un proces just, înseamnă că poate să-și pledeze cauza.

— Ce cauză?

— Că a acționat în focul luptei. Insistă că n-a încercat decât să-și ajute fratele.

De-acum nu mai sunt mânios, ci dezgustat de Annalise și minciunile

ei.

— Connor era deja mort când l-a împușcat pe Marcus, îi spun Celinei.

— Atunci o să se demonstreze la proces. Tuturor martorilor li se vor administra poțiuni de extras adevărul. Crede-mă, Nathan, o să se afle adevărul.

— Atunci crede-mă și tu când îți spun adevărul: tata l-a omorât pe Connor O'Brien, un Vânător, când a dat să pună mâna pe armă. Annalise l-a împușcat pe Marcus după ce Connor murise deja, apoi a șters-o și ne-a lăsat să suportăm consecințele. Tatăl meu e mort din cauza ei. Cum tatăl meu a murit, n-a avut cine să le țină piept Vânătorilor și așa au pierit o sută de membri ai Alianței. Ea e răspunzătoare de toate morțile astea.

— Se va ține cont de mărturia ta la proces, Nathan. Așa cum e și drept. Celia se întrerupe o clipă, apoi adaugă: Așa cum e drept și să permiți tribunalului să se ocupe de cazul lui Annalise. Să nu cauți să te răzbuni.

— Dacă o repun în libertate o să caut ce vreau eu.

— Ei, atunci cei de la tribunal o să se ocupe și de cazul tău.

— N-au decât.

— Atunci înțeleg că știi care e Darul lui Annalise? mă întreabă Celia.

M-am tot gândit, așa că am bănuielile mele. După ce Annalise l-a împușcat pe Marcus, a izbucnit o rafală imensă de împușcături. Gabriel m-a tras jos la pământ ca să mă apere, iar când am ridicat privirea, Annalise dispăruse. La început am crezut că a fugit și s-a ascuns în copaci, însă cred că am înțeles de la bun început că a dispărut la modul propriu, de fapt.

— Se poate face nevăzută, îmi confirmă Celia.

— Mi se pare foarte nimerit că a moștenit Darul stimabilului ei tată și gloriosului ei frate. E perfect. Acum știm sigur că e ca ei.

— Da, asta susține și Gus, însă unii ar zice că și tu ești leit tatăl tău.

— Chiar m-aș mândri cu asta.

— Numai că ai grijă, Nathan. În Alianță sunt mulți Vrajitori Albi, mai mulți Albi decât Negri și, cu toate că nu-i au deloc la inimă pe-ai lui Annalise, ea măcar pare slabă și fără nicio importanță, ceea ce e un

avantaj, cu tot Darul ei. Tu nu ești deloc așa. Văd prea bine că semeni cu tatăl tău. Știu ce-ai făcut ca să-i moștenești Darurile.

— Ce am fost silit să fac!

— N-ar fi deloc bine dacă ar ajunge să se teamă de tine, Nathan. Și o mulțime de Vrăjitori Albi se tem că ești cine ești sau că ai putea să ajungi altcineva. Simt compasiune pentru Annalise, care a făcut ce-a făcut din dragoste și devotament față de un frate care a greșit, însă pe tine te consideră un Vrăjitor Negru criminal, fiul lui Marcus, care devorează inimi. L-ai omorât pe Marcus. Unii spun că ție ar trebui să ți se facă proces.

— Am vrut să-l salvez! Nu mai era nicio speranță. Era pe moarte. N-am vrut!

— Liniștește-te, Nathan, îmi spune Celia calm, fără să ridice glasul.

O înjur.

— Unii Vrăjitori Albi care o sprijină pe Annalise cred că cea mai bună apărare ar fi să se concentreze pe tine. Spun că toată lumea trebuie să suporte legea.

— Vreți să mă arestați? Asta e? Pentru că am mâncat inima tatei după ce l-a împușcat ea?

— Nu putem să te tratăm altfel. Și pe tine trebuie să te duc în fața tribunalului, să răspunzi acuzațiilor. N-ai decât să explici. Nu cred c-o să...

— O să mă vârați într-o cușcă, în mă-sa?

Știu cât le-ar plăcea așa ceva, Albi s-ar bucura să mă vadă în lanțuri. Și nici în vecii vecilor n-o să le mai permit să-mi facă așa ceva. Fără să mă gândesc măcar, deja am aruncat cu fulgere din mâini, izbind în pământul de la picioarele Celiei, de-o parte și de alta, după care arunc o pală de foc pe gură, iar Celia se dă în spate când izbucnesc flăcările.

Apoi în țeastă îmi răsună zgomotul ăla al ei, sunt în agonie, nu mai suport, mă las în genunchi.

Dar încetează repede.

— Nu vreau să-ți fac niciun rău, Nathan. Nu vreau să te supun la Darul meu, însă o să fiu silită s-o fac dacă nu te liniștești.

Mă ridic de la pământ uitându-mă la ea. Urăsc de moarte zgomotul ăsta al ei, știu doar că o s-o opresc cumva, o să pun capăt poveștii ăsteia. N-o să mă mai chinuie niciodată cu zgomotul ăsta al ei.

Niciodată.

Îmi frec palmele una de alta și simt cum se mișcă lumea, îmi mișc din ce în ce mai repede mâinile, apoi mă opresc. Îmi duc mâinile la cap și îmi închipui că totul e nemișcat.

Acum nu se mai aude niciun zgomot. S-a lăsat liniștea. Totul a încremenit.

Celia e în fața mea, cu chipul ei calm, pe care se citește concentrarea. Gabriel se uită la mine, tot furios. Nesbitt a rămas într-un picior, de parcă se dădea în spate, iar Greatorex și-a îndreptat pistolul spre mine. Și ceva mai departe sunt toți recruții. Probabil au auzit strigătele și au venit să vadă ce se întâmplă și să tragă cu urechea.

Atunci mă îndepărtez. Nu știu cât o să rămână timpul înțepenit. Nici nu-mi pasă. N-o să mă prindă în veci în cușca lor.

Cum merg, aud strigăte din spate. Timpul s-a pus din nou în mișcare. O iau la fugă.

Prafuri

Stau pe pământ în pădure. E din ce în ce mai târziu. Nu prea știu ce să fac. N-am rănit pe nimeni. Însă aș fi putut. Puțin mai lipsea. Și l-am scuipat pe Gabriel în față. Cum de am putut să fac așa ceva?

E aproape noapte când aud pași. Se opresc, apoi răsună și mai tare, mai stângaci. Se asigură că l-am auzit venind, iar când pașii au ajuns aproape, se opresc iar și se aude o vece strigând:

— Ce farmec simandicos ne-ai turnat adineauri, amice! Nu-i răspund și Nesbitt vine după câteva clipe și se ghemuiește lângă mine.

— La început nimeni nu știa ce s-a întâmplat. Ziceai că te-ai topit în aer. Gab a zis că probabil ți-a ieșit șmecheria cu oprirea timpului.

— Mda.

— Mișto!

— Mda.

— Deci, am zis mai mulți că poate dăm de tine. Așa că... iată-mă. Ce să zic, n-a fost deloc greu, doar ai lăsat ca de obicei ditamai urmele.

— Nu încerc să-mi pierd urma. Trebuie doar să mă gândesc un pic.

— Mda, bine, e de-nțeleș.

Nesbitt reușește să-și țină gura juma' de minut, apoi spune:

— N-o să te bage în cușcă. N-o să-i lase Celia. Așa a zis.

Nu prea știu ce să cred și ce nu, însă mă îndoiesc că m-ar minți Celia.

— Nici Van nu i-ar lăsa, adaugă Nesbitt. Nici eu, și clar nici feblețea ta. Și nu cred că Greatorex ar fi prea încântată. Ai mai mulți prieteni decât crezi.

Mă-ntreb dacă-i adevărat. Dacă am prieteni, cum de mă simt mereu atât de singur?

— Gabriel mai e supărat pe mine?

— Pe o scară de la unu la zece, aş zice că a ajuns la nouă jumate, răspunde Nesbitt după o clipă de ezitare.

— Deci se poate şi mai rău.

— O să se calmeze. Partea cea mai mişto când te certî cu cineva e împăcarea de după, îmi trage Nesbitt un cot. Parcă şi văd măreaţa reconciliere: tu îţi ceri scuze de la el, el te strînge în braţe şi apoi...

— Nesbitt, tacă-ţi fleanca.

Rămânem o vreme tăcuţi, apoi îl întreb:

— Ei, şi ce-ai de gând?

— Am de gând să-mi pun la bătaie farmecele personale şi influenţa ca să te conving să te linişteşti şi să te întorci în tabără. Apoi, când Celia o să fie sigură că n-o s-o trăsneşti mortal pe Annalise sau mai ştiu eu ce... atunci o să mergem în Tabăra Unu şi acolo o să depui mărturie la procesul secolului. Al lui Annalise adică. Nu ție-ţi fac proces, cel puţin nu acum. Celia zice că în cel mai bun caz n-o să se ajungă deloc la aşa ceva. Bine'nţeles, asta-nseamnă că în cel mai rău caz o să se ajungă. Însă dacă Annalise e declarată vinovată, n-o să mai ai nicio acuzaţie împotriva ta. Celia zice că toată lumea o să ştie clar de la ea că ai venit de bunăvoie ca să depui mărturie. Zice să-ţi subliniez neapărat că nu eşti arestat şi că încă n-ai fost acuzat de nimic.

— Ar face bine să nici nu încerce să mă aresteze. N-o să mi se facă mie proces. Nici în vecii vecilor. Pentru nimic, cu atât mai puţin pentru că mi-am omorât tatăl. Nu le datorez nicio explicaţie. Şi n-o să mai stau niciodată nici în cuşcă, nici într-o celulă de închisoare, nici sub lacăt, niciodată, câte zile oi avea.

— OK. Păi, da, am înţeles destul de dar. Sincer acum, amice, adaugă Nesbitt, după un timp, cred că ar avea de furcă rău cu tine dacă ar vrea să te aresteze, chiar şi dacă ar reuşi să te bage la puşcărie, cred că ai putea să evadezi uşor, doar eşti destul de Dăruit de-acum, aşa că eu nu mi-aş face probleme în locul tău.

Îmi trage iar un cot şi urmează:

— Bine, ți-o zic clar, dacă nu te-ai descurca singur, aş putea să-ţi fac un

tort, ceva, ca să încerc vechea șmecherie cu pila strecurată în mâncare. Sau Gab ar putea să se deghizeze într-o namilă de gardian grăsan și asudat, să fure cheile și...

— Nesbitt, tacă-ți fleanca.

— Ziceam doar...

— Când aveam paispe ani, mi-au pus o zgardă la gât. Dacă mă îndepărtam prea mult de cușcă, zgarda se deschidea și picura acid. Ar putea să-mi facă la fel.

— Nu mă mir că ești varză rău de tot, spune Nesbitt după o clipă de tăcere.

— Mersi.

— În fine, nici așa ceva nu cred că ți-ar da dureri de cap. Ai reușit să scapi de o groază de vrăjitoare super-dăruite. Celia, adică, s-a apucat să bage zgomotul ăla al ei și tu tot te-ai făcut nevăzut. Greatorex și recruții...

— Nesbitt, poți să taci? Măcar un minut?

Reușește să-și țină gura aproape un minut, apoi mă întreabă:

— Ai ceva de mâncare? N-am mai băgat nimic în gură de când am avut terciul ăla oribil la masă.

N-am nimic de mâncare, însă facem focul și ne așezăm lângă el, cu ochii la flăcări, scurmând cu un băț, în jar, iar Nesbitt trăncănește până se lasă noaptea. După ce adoarme, mă apuc să mă gândesc iar. Nu pot s-o las pe Annalise să scape basma curată. Marcus e mort din cauza ei. Am zis c-o s-o omor și poate că asta și trebuie să fac. Însă mi-ar plăcea s-o văd la proces. Mi-ar plăcea s-o văd cum o interoghează. Mi-ar plăcea s-o văd închisă în cușcă, neștiind dac-o să mai iasă vreodată de după gratii. Așa că o să merg să depun mărturie. Hai să vedem dacă Alianța o să fie în stare să facă dreptate cu adevărat. Dacă n-o să fie, ei bine, o să decid mai încolo ce am de făcut.

Scot pachetelele cu poțiuni pe care mi le-a dat Van. Poate a știut c-o să-mi trebuiască așa ceva când o să aflu ce s-a întâmplat cu Annalise. Cel mai probabil. Nu mă simt deloc tentat să le iau pe toate trei odată. Vreau s-o văd pe Annalise. Vreau să mă vadă și ea. Vreau s-o scuipe în față. Apoi

îmi amintesc iar de Gabriel. Cum de am fost în stare să-i fac așa ceva?

Deschid un pachetel – conține un firicel de pulbere galbenă, fină. Ling câteva boabe lipite de vârful degetului, însă nu simt decât un gust foarte slab de mentă, așa că îmi torn toată pulberea pe gât și aroma de mentă îmi umple gura, ca apoi să se preschimbe într-o amăreală care mi-o usucă de tot, aș vrea niște apă, însă apoi îmi dau seama că nici nu-i nevoie, simt că plutesc tot mai departe, afundându-mă în beznă.

Întunericul e un vid mut. E perfect. E tot ce poate fi, nu mai lipsește nimic.

Liniștit

— Gata, te-ai liniștit? mă întreabă Celia.

— Nu că m-ai fi ajutat tu cu ceva.

Însă i-o spun pe un ton scăzut, lent. Chiar mă simt liniștit, cu mintea limpede. Nu prea știu ce-a pus Van în pulberea aia – cred că n-a fost o simplă poțiune de somn. Mă simt din cale-afară de potolit și stăpân pe mine. Chiar și așa, am evitat tabăra toată ziua, de-abia seara m-am întors. A venit și Nesbitt cu mine, rămânând destul de tăcut de data asta.

— Mi-am folosit Darul împotriva ta doar pentru că m-am temut să nu degenereze situația, îmi spune Celia. Recruții nu te cunosc deloc cum te cunosc eu. Ar fi putut să creadă că vrei să-mi faci ceva. Însă eu am încredere în tine, Nathan.

Îmi amintesc chipul ei încremenit în timp și știu că e sinceră, ca întotdeauna. Părea calmă, de parcă făcea un simplu calcul în minte.

— Am impresia că în rest toată lumea se așteaptă să le smulg inima din piept și să le-o mănânc la cină, îi zic arătându-i din cap pe recruții care stau de cealaltă parte la foc.

— Întrebarea mea e: ce-ai face dac-ai vedea-o pe Annalise?

— O urăsc, vreau să moară. Vreau să-mi răzbun tatăl, însă vreau și să i se facă proces lui Annalise. Vreau să se facă dreptate. Vreau să fie declarată vinovată. Vreau să fie pedepsită. Aspru. Cum ar fi s-o împuște cineva în stomac și s-o lase să moară încet, în chinuri.

— Însă n-o să încerci s-o omori de cum dai ochii cu ea?

— Nu chiar de cum dau ochii. Însă dacă se stabilește că nu e vinovată și i se dă drumul... Nu știu, zic clătinând din cap. Ce-o să-i facă dacă se decide că e vinovată?

- Cred c-o să facă închisoare. Probabil câțiva ani.
- L-a omorât pe Marcus. Se cuvine să moară. Ar trebui împușcată.
- Mă îndoiesc că tribunalul o să stabilească un pluton de execuție. Iar dacă o execuți tu, dacă încerci să-ți faci singur dreptate în orice fel, atunci n-aș avea de ales, te-aș aresta. Așa trebuie să acționeze Alianța, Nathan. Tratament echitabil pentru toți.
- Bine, îi zic zâmbindu-i. Desigur, va trebui să mă prinzi mai întâi.
- Să sperăm că n-o să se ajungă la asta.

Când terminăm discuția, s-a lăsat întunericul și Gabriel nu-i nicăieri.

- Vezi dacă nu e la el în cort, îmi spune Nesbitt când îl întreb.

Habar n-aveam că are cortul lui. Nesbitt îmi arată din cap un cort de la capătul șirului, din care văd că răzbate o lumină verde.

Mă duc la cort și bat darabana cu degetele în pânza cortului, strigându-l pe Gabriel.

Nu răspunde, însă sigur e înăuntru, așa că-mi bag capul prin deschizătură. În cort e o ceață verde, care se înalță din castronul cu fum-de-noapte pe care și l-a pus Gabriel jos, la cap. Stă întins pe-o parte pe un izopren, cu o carte deschisă alături. Nu ridică ochii.

- Bună, îl salut.

Nu răspunde și tot nu ridică ochii.

— Sper că doar te prefaci că citești, zic. Și că, de fapt, nu te poți concentra la citit pentru că te gândești numai cum o să scoți borșul din mine cu pumnii.

- Nu prea știu ce borș e asta, dar ești pe-aproape.

Se uită la mine și-mi dau seama că vorbește serios. Chiar i-ar plăcea să mă snopească în bătaie. Stau ghemuit cu capul în cortul nu prea încăpător și mă simt stânjenit, așa că mă las în genunchi.

- Îți trebuie ceva? mă întrebă Gabriel pe un ton veninos.

- Ăă, da... Cred că trebuie să stăm de vorbă.

— Ha! Sună aproape haios din partea ta. Doar că, ciudat, nu sunt deloc într-o pasă veselă.

- Mi-ar fi plăcut să-mi spui că bănuiai, că au prins-o pe Annalise.

— Mi-ar fi plăcut să-mi spui că atacai Vânători.

— Dar ți-am spus.

— Mi-ai spus câte ceva după, când n-ai mai avut de ales, când n-ai mai putut să păstrezi secretul.

— Bine, dar și tu ai ținut secret chestia cu Annalise. Nu ți-a păsat de Vânători.

— Nu mi-a păsat? De opt Vânători care s-au apropiat în halul ăsta de tabăra noastră? De Greatorex și de recruți?

— Bine, dar...

— Puteau să te omoare sau să te rănească, iar atunci m-aș fi dus să te caut și probabil m-ar fi omorât și pe mine.

— Da, dar am...

— N-am terminat, mă întrerupe Gabriel. Recunosc că ți-am ascuns ce gândeam. Nu ți-am zis ce bănuiam, că Annalise a fost prinsă, pentru că încercam să te apăr. Știi că o urăsc. Mi-ar plăcea mult s-o văd moartă. Pe de o parte, mi-ar plăcea la nebunie să te văd cum o faci bucăți cu mâna ta, pe de altă parte știi că nu e bine, și nu mă gândesc la binele meu sau al ei, ci la al tău. Nu ești deloc în apele tale acum, Nathan. Nu voiam s-o omori și să-ți pară rău mai târziu. Tot ce am făcut, am făcut de dragul tău. Iar tu nu te gândeai decât la tine. Ca de obicei.

Cred că Gabriel a câștigat la discuția asta.

— Acum ai face bine să pleci, îmi spune.

Nu mă mișc din loc. Nu vreau să plec. Vreau să mai vorbim. Trebuie să-mi cer scuze. Azi după-amiază m-am gândit ce să-i spun. Nu trebuie decât să trec la fapte.

Trag adânc aer în piept și îi spun încet, cu toată sinceritatea:

— Gabriel, îmi pare rău că te-am scuipat.

Se uită țintă la mine pufnind.

— Mamă! Chiar își cere scuze.

OK. Nu asta am sperat să se întâmple.

— Eram supărat, îi spun. Însă n-ar fi trebuit să fac așa ceva. Mi-aș dori acum să n-o fi făcut.

— Nu, n-ar fi trebuit să mă scuipi. N-ar fi trebuit să mă scuipi. Chiar.

În. Față. Și bine, da, și eu sunt supărat. Iar o simplă scuză, chiar dacă din partea ta știu că e un gest unic, nu e de-ajuns.

— Ce-ar fi de-ajuns atunci?

— Nimic. Du-te și lasă-mă.

Își întoarce privirea și își lasă iar ochii în carte.

O clipă rămânem tăcuți. Ar putea să cedeze, cred; trebuie. Nu se poate să vorbească serios. Apoi închide cartea și se uită la mine.

— Tot aici ești? mă întreabă el răutăcios.

— Gabriel...

— Nathan, sunt foarte, foarte supărat pe tine. Vreau să pleci.

Acum îmi dau seama clar că vorbește serios.

Mă ridic și ies din cort, apoi ies din tabără și o pornesc mai departe.

O iau la fugă și nu mă mai opresc. Pot să alerg ore în șir, lăsându-mă în voia corpului.

Nu mă întorc a doua zi, nici a treia și nici în următoarele. Cel mai mult timp mi-l petrec în pielea animalului, însă rămân o vreme și în pielea omului, ca să mă gândesc.

Mă sperie gândul că Gabriel deja se teme de mine, așa cum își făcea griji că o să se întâmple. Îmi amintesc ce-am auzit povestindu-se despre Vrajitorii Negri, că nu au decât relații trecătoare, care se termină sângeros. Apoi îmi amintesc cum s-a uitat la mine și cât de mânios era.

Mă gândesc la tata, îmi doresc să fiu ca el, la fel de puternic ca el. Din multe puncte de vedere, a fost un om de onoare, absolut cinstit. Și știu că m-a iubit. Însă putea să fie și crud, aspru și teribil. Îmi amintesc ce-a scris Mercury în jurnalul ei, cum l-a omorât Marcus pe vrăjitorul Toro. Nu l-am întrebat niciodată pe tata ce s-a întâmplat de fapt. N-am vrut să știu răspunsul, pentru că Mercury avea dreptate: l-a omorât pe Toro pur și simplu pentru că îl călca pe nervi și pentru că putea, pentru că Toro i se părea la fel de neînsemnat ca o muscă. Îl iubesc pe Marcus, însă nu vreau să ajung așa. Nu vreau să se teamă lumea de mine.

Gabriel îl respecta pe tata, însă îmi respectă și latura Albă, din partea mamei. Nici n-am cunoscut-o, decât din ce mi-au spus bunica, Arran și Deborah, trei oameni buni, atenți și iubitori. Știu că m-am îndepărtat

mult de ei, însă nu vreau să pierd acea jumătate din mine.

Vreau să fiu Semicod. Vreau să fiu și Negru, și Alb, să posed tot ce e mai bun de amândouă părțile.

Iar acum vreau să-l văd pe Gabriel, să-i spun că nu am uitat de mine, că știu cine sunt. Așa că mă întorc la Tabăra Trei. Nu prea știu câte zile am lipsit, să fie vreo patru, cinci. Am mult până acolo și alerg repede, dar se strică vremea, ninge și bate un vânt înghețat. Îmi mai ia două zile să ajung. Când mă apropii de tabără, e noapte și ninge slab, însă vântul a încetat aproape de tot.

Deși sunt frânt de oboseală, murdar și flămând, nu vreau decât să-l văd pe Gabriel. De data asta știu ce parolă să-i dau santinelei, o rostesc și intru încet în tabără.

Mă duc drept la cortul lui Gabriel și, pe măsură ce mă apropii, mă simt din ce în ce mai chinat de griji. Și dacă tot nu vrea să-mi vorbească? Dacă mă urăște?

Văd cortul, însă și de la distanță îmi dau seama că nu-i nicio lumină verde înăuntru. Apoi stomacul mi se strânge dureros. Arunc o privire în cort. Nu e nimic înăuntru, nici măcar sacul lui de dormit sau cartea. Dacă s-a retras din Alianță și a plecat fără mine? Oare unde-o fi Nesbitt? El sigur știe. Însă e târziu, ninge și nu văd pe nimeni. Acum chiar că-mi vine să vărs. Știu că de data asta chiar am făcut-o lată. Mă duc în mijlocul taberei, la foc, poate dau peste Nesbitt... La foc văd o siluetă solitară întinsă pe jos, într-un sac de dormit pe care se aștern fulgii de zăpadă. Gabriel? Parcă el e, mă duc într-un suflet la el, temându-mă că l-am confundat.

El e. Doarme.

Mă așez la picioarele lui. Sunt așa de ușurat, mă doare stomacul, de cât îl încordasem. Din cer cad fulgi mărunți, delicați de zăpadă. Mai pun doi bușteni pe jar, însă focul aproape s-a stins. Încă nu mi-a trecut greața.

Gabriel se trezește și se ridică în capul oaselor. Poate că nici nu dormea, de fapt. Își trage sacul de dormit peste umeri, dar nu se dă mai aproape. Între noi e distanță de vreun metru.

Mă uit la foc încercând să-mi găsesc cuvintele, să-mi cer din nou

scuze, poate, sau să-i zic că mă bucur că n-a plecat.

— Ai întârziat mult. Te-ai pierdut? zice el.

Și-a luat același ton aspru, încât îmi vine să plâng.

— Sunt rănit, nu pierdut... bine, poate m-am și pierdut. Nu știu. Însă nu vreau să fii și tu. Rănit, adică. De mâna nimănui, cu atât mai puțin de a mea.

— Atunci nu mă minți. Nu-mi ascunde nimic.

— N-o să mai fac.

— Și să nu mă mai scuipi niciodată.

— Niciodată.

Știu că n-o s-o mai fac. N-o să mai pot. N-am cum să șterg ce i-am făcut, însă pot să mă port mai bine, îmi doresc cu disperare să mă port mai bine.

— Știi că te iubesc, îmi spune el. Încă. Întotdeauna.

— Atunci... sunt iertat?

— *Asta* n-am zis.

Stăm și ne uităm la foc, care a început să ardă mai tare.

— Mă rănești și altfel, Nathan, îmi spune Gabriel.

Îmi amintesc cum i-am pus cuțitul în gât, de câte ori l-am înjurat și m-am purtat groaznic cu el.

— Când ne-am cunoscut, mi-ai povestit multe despre viața ta, spune el. De la o vreme nu prea îmi mai povestești nimic. Bine, nu vreau să te văd gură-spartă sau ceva, însă zici că suntem prieteni. Cu prietenii trebuie să vorbești.

Desigur, așa e, când ne-am cunoscut i-am zis destule despre mine și viața mea.

Mă dau mai aproape de el și-l întreb:

— OK, despre ce vrei să vorbesc?

— Zi-mi de tine, ce ți se pare mai important.

— Mai precis?

Oare se referă la tata sau la viziunile mele?

— Zi-mi despre Țara Galilor. Vreau să mergem odată împreună acolo.

Zâmbesc, dar îmi vine să și plâng. Și îi povestesc despre un loc aparte

din munți, unde am fost într-o vară: un mic lac în care puteam să mă arunc de pe stânca de pe celălalt mal. Îi zic că o să-l duc acolo după sfârșitul războiului. Și o vreme mă uit la flăcări, și apoi mă uit la Gabriel și știu că nu vreau să-l mai rănesc niciodată.

Lumina aurie

Mă trezesc la crăpatul zorilor. Cerul se luminează, Gabriel doarme lângă mine. În tabără domnește încă liniștea. Întețesc focul și mă gândesc cu poftă la terciul de dimineață, când simt că-mi intră frigul în oase și peste lumea din jur se așterne încet o peliculă gri. Iar viziunea.

Lumina aurie se întinde pe jumătate de cer și pare să emane din pădure. Merg încet printre copaci. Parcă aș fi un nou-născut care vede pentru prima oară lumea. Aerul din jur pare însuflețit. Totul e minunat. Totul e frumos. Fiecare detaliu e uimitor. Și nu se mai termină. Culorile, modelele, formele, sunetele, temperatura, aerul. Mă întorc și îl văd pe Gabriel. Și el e frumos. Îmi face semn să vin la el. Ține pistolul neglijent, pe lângă corp. Silueta întunecată care dispare în spatele lui e Nesbitt. Mă uit înapoi, spre pajiștea frumoasă, la copaci și la soare, apoi mă întorc să mă duc la Gabriel. Și atunci zbor prin aer, cu spatele, iar lumea se preschimbă în zgomot, durere și haos, și cad la pământ și când mă uit în sus văd cerul și chipul lui Gabriel. În stomac simt o durere intensă, arzătoare, care se duce spre inimă. Mă ucide, știu că mă ucide.

Sunt pe moarte.

Tabăra unu

Eu, Gabriel, Nesbitt, Celia, Adele, Kirsty și Donna o luăm spre Tabăra Unu. Celia pare s-o fi ales pe Adele pe post de asistentă personală. O ducem și pe Donna cu noi ca să poată prepara Van o poțiune specială de extras adevărul, care să dea în sfârșit un răspuns în privința loialității. Nu au legat-o la mâini, însă o are pe Kirsty mereu alături, iar Kirsty e aproape de două ori cât Donna, sunt destul de sigur că poate să-i țină piept în caz că încearcă ceva. Deși nu cred c-o să încerce.

Ca să ajungem în Tabăra Unu trebuie să trecem prin două scurtături, între care avem un pic de mers, dar chiar și așa, nu mai sunt decât câteva ore până o s-o văd pe Annalise. Nu-mi dau seama dacă mai simt și altceva în afară de nerăbdare.

Când ajungem la prima scurtătură, Gabriel mă ia de mâna stângă cu dreapta și ne împletim degetele, iar Celia îi îndreaptă stânga spre scurtătură. Respir adânc când Gabriel e tras înăuntru și mă trage și pe mine după el, iar când alunecăm prin beznă expir aerul din plămâni. Scurtătura nu durează mult, imediat se ivește o lumină slabă în față, apoi ne trezim afară, de partea cealaltă, pe pământul pădurii. Ies și ceilalți, iar Celia o ia mai departe la pas. Ne ținem după ea. Ne mișcăm mai lent decât mi-ar plăcea, însă ne intrăm repede în ritm. Pădurea se rărește și în față apar luminișuri tivite cu zăpadă.

— Cât mai avem până la următoarea scurtătură? o întreb pe Celia.

— Un kilometru jumate, e pe malul celălalt al râului.

Când dau s-o întreb cât mai e până la râu, terenul devine abrupt și ne aruncăm de pe un mal de râu în apa rece ca gheața. E un curent puternic. Apoi urcăm celălalt mal și o luăm la fugă prin zăpada umedă, înaltă până

la genunchi, spre un pâlcc de copaci.

Când ajungem la a doua scurtătură, Celia îi ajută pe toți să treacă, iar pe mine mă oprește.

— Nathan, așteaptă să trecem împreună, îmi spune. După ce trec restul, urmează: Trebuie să știi clar cum o să reacționezi când o s-o vezi pe Annalise.

— Nu-ți face griji, știi clar.

— Ce anume știi clar?

— Ți-am zis doar: vreau să fie judecată.

Celia mă studiază cu grijă.

— Țsta e tot adevărul?

— N-o s-o omor decât dacă procesul n-o să-mi facă dreptate. Dacă o lasă în libertate, atunci... o să fac din nou să fie dreptate.

— Și dacă zic că trebuie să facă închisoare?

— Vrei să știi tot adevărul, Celia? Habar n-am ce-o să fac. Însă dacă o pun în libertate, ceva tot o să fac.

— N-o să fie liberă dacă sistemul își face treaba.

Celia mă apucă de geacă și-și vâără mâna liberă în scurtătură.

De partea cealaltă burează încet.

— Nathan, nu pleca de lângă mine, îmi spune Celia. Mai avem de alergat un sfert de oră până la tabără.

Nu-mi dă drumul la braț decât după ce spun „OK”. Apoi o ia la goană.

Nu mai e mult și o s-o văd pe Annalise. Sper că e în lanțuri. Vreau să mă vadă când mă uit la ea.

Aproape ajungem la Tabăra Unu când Celia încetinește și apoi se oprește. Se uită în jur și, după postură și mișcări, îmi dau seama că ceva scârțâie.

— Ce-i? o întreb.

— Ar trebui să stea cineva de pază aici.

Vin și ceilalți lângă noi.

— Care-i faza? întreabă Nesbitt.

— Nu-mi dau seama, răspunde Celia. Tabăra e la patru sute de metri

mai în față. Nathan, fă-te nevăzut și du-te să vezi ce se întâmplă în tabără. Nesbitt și Gabriel, voi mergeți în recunoaștere la stânga. Eu o iau la dreapta cu Adele. Kirsty, tu stai aici cu Donna. Ne întâlnim în punctul ăsta în cinci minute.

Mă fac nevăzut și o iau prudent din loc. După ce străbat vreo sută de metri îmi ajunge un țuit slab la ureche. E zgomotul de mobil care-mi răsună în țeastă. Nimeni din Alianță nu are telefoane mobile. *Rahat!*

Merg încet mai departe. De-abia dacă se aude țuitul telefoanelor. Dar, pe măsură ce mă apropii, se aude mai tare. Mai am vreo două sute de metri până la tabără. Sigur sunt Vânători mai în față. Avansez fără să văd nici urmă de ei. Totul e nemișcat și mut în jur, în afară de țuitul slab din țeastă.

Rahat! Totul e prea încremenit, e prea multă liniște în jur.

O iau în fugă spre Kirsty și Donna. S-a întors și Gabriel, însă nimeni altcineva.

— Se aude un țuit, îi spun lui Gabriel. Sigur sunt Vânători, însă nu știu câți. Cred că se află în cealaltă parte a taberei, se pregătesc de atac. Trebuie să pătrund înăuntru, să dau alarma. Zi-i tu Celiei.

— Nu, Nathan, așteaptă.

Însă deja m-am făcut nevăzut și am luat-o la fugă. Gonesc tot trăgând cu urechea și cu ochiul. Cercetez terenul ca să zăresc Vânătorii, dar nu văd niciunul. La marginea taberei încetinesc. Tabăra Unu nu e instalată într-un luminiș, corturile sunt risipite printre copaci. Nu se aude nici țipenie de om. Niciun cântec de pasăre, nimic. Nu se aude decât țuitul electric al mobilelor din țeasta mea. Însă e foarte slab, mai slab decât înainte, de parcă Vânătorii se îndepărtează.

Mă duc la corturi, încet, privind tot timpul în jur.

Apoi văd pe cineva. Femeia pare să se uite la mine, cu ochii larg deschiși, însă nu vede nimic, iar când mă dau mai aproape nu-i zăresc nicio scânteie în ochi. Însă nici n-am nevoie de indiciul ăsta ca să-mi dau seama că e moartă – se înțelege din postura stângace și încremenită a corpului întins pe jos. E împușcată în cap. Nu zăresc rana decât când îi dau ocol, au împușcat-o drept în ceafă, curat, cu premeditare. Câteva

muște au aterizat pe rană. Mă uit lung la chipul ei, încercând să-mi dau seama dac-o știu de undeva, însă nu sunt sigur. E în Alianță, nu e Vânător.

O iau spre un cort. Încet, fără zgomot. Sunt încă nevăzut, dar nu vreau să risc deloc.

Cortul pare un soi de depozit: conserve, cutii și pături zac risipite sub scheletul rupt, prăbușit. Dar zăresc pe cineva cunoscut, pe jumătate ascuns sub pânza cortului. Gus zace împușcat în piept. L-au năpădit furnicile.

La următorul cort mai zăresc un cadavru.

Și încă unul.

Peste tot sunt cadavre.

Inima îmi bate tare în piept. Totul s-a întâmplat de curând, însă nu chiar adineauri. Poate azi-dimineață.

Dar dacă s-a întâmplat azi-dimineață și totuși aud țiuitul, atunci... cred că Vânătorii tocmai pleacă. Pleacă fără să se grăbească. Nu știu că am ajuns. Poate reușim să ne luăm după ei...

O iau prin tabără, încercând să-mi dau seama de unde se aude țiuitul. Apoi văd o casă de lemn, o cabană – o fi închisoarea? Mă duc într-acolo, încet, cu pași egali. Au spart ușa. Oare să fie Annalise înăuntru?

Vâr capul pe ușa cabanei.

Nu e nimic înăuntru, doar niște lanțuri. Desfăcute. Probabil că aici au ținut-o pe Annalise. Oare s-a făcut nevăzută și a evadat? Cel mai probabil e cu ei.

Apoi aud zgomot de pași în spate și când mă întorc îl văd pe Nesbitt gonind prin tabără, evident fără să se mai sinchisească de zgomot. Pare cuprins de panică. În spate, ceva mai departe, îi văd pe Gabriel și ceilalți, apropiindu-se în grup larg printre copaci.

— Cred că Vânătorii tocmai au plecat, îi zic lui Nesbitt făcându-mi apariția.

— Ai văzut-o pe Van?

— Nu.

— E...

În spatele lui Nesbitt izbucnește o explozie. Nesbitt se lasă la pământ și atunci o văd pe Kirsty făcând tumbe prin aer și prăbușindu-se la pământ.

Și eu m-am ghemuit la pământ.

Detunătura se stinge încet. Mă uit în jur după Vânători. Trag cu urechea. Nimic.

— Teren minat! strigă Celia. Nu atingeți nimic.

Donna e la doi pași de corpul inert al lui Kirsty, se uită la mine. E palidă la față. Gabriel se duce la ele și se apleacă.

— Kirsty e moartă, îi strigă el Celiei.

Nesbitt deja s-a pus iar în mișcare. Aici pământul e golaș și împânzit de urme: urmele bocancilor de Vânător.

Mă iau după Nesbitt prin tabără și printre copacii de la margine.

— Câți să fie? îl întreb.

— O mulțime. Douăzeci, poate mai mulți.

Apoi urmează luându-și alt ton, tremurat:

— Târâie un om sau poate doi după ei. Prizonieri. Sau răniți.

Acum ne depărtăm de tabără, printre copaci, iar Nesbitt o ia la fugă, apoi încetinește cu un geamăt.

Zăresc în față pe cineva prăbușit la pământ. E o femeie cu părul licărind de la picurii de ploaie. Are ochii deschiși, cu irișii de un albastru-safir încă viu, însă fără nicio scânteie. Are pielea palidă și stomacul scăldat în sânge.

— Van!

Nesbitt face un pas înainte clătinându-se pe picioare și-l apuc de braț, ca să nu se apropie prea tare.

Are în mână tabachera, știu că Nesbitt vrea să i-o ia, însă îl atenționez:

— N-o atinge, Nesbitt. Poate i-au minat corpul.

Se așază pe pământ lângă ea.

Nu mai aud niciun țuiet. Vânătorii tocmai pleacă, nu se poate să fi ajuns așa departe.

— Nesbitt, cred că au luat-o pe Annalise. Putem să-i ajungem din urmă dacă nu ne oprim.

Nesbitt scoate un mârâit slab care crește tot mai mult în intensitate, apoi se ridică în picioare, urlând. O ia din loc iute, mânat de mânia lui. Îmi dau seama că respiră cu greu, însă continuăm. Deja gâfâie și mormăie când ajungem la un pârâu, dar sare peste el și o ia la deal, printre copăcei, până ajungem într-un hățiș, unde se oprește. Gâfâie rău, îmi dau seama că plânge.

— Într-acolo, spune arătând cu degetul.

O rup la fugă, cu Nesbitt după mine. Cred că Vânătorii se fac nevăzuți doar dacă vor să atace sau se cred în pericol, așa că sper să-i zăresc cât de curând. Respir lent, măsurat. Urc iarăși. E greu, cu siguranță ne-am apropiat de ei, chiar dacă Nesbitt a rămas mult în spate.

Atunci îl aud: un țuiit.

Iar după ce urc următorul deal îi zăresc. Sunt niște punctișoare negre în depărtare. S-au aliniat o mulțime la marginea stâncilor golașe din față. Trec printr-o scurtătură.

Mă fac nevăzut și alerg cât de tare pot. Nu gândesc, doar alerg cu ochii la șirul de Vânători negri care se apropie tot mai tare, însă se micșorează tot mai mult.

Acum văd clar siluetele: sunt nouă, apoi șapte. Toți sunt în negru, în afară de o persoană. Annalise!

Gonesc tare. Suflu greu. Picioarele mi-au luat foc.

Sunt cu ochii la Annalise, însă apoi mai dispare un Vânător, după care dispare și ea.

Au mai rămas patru siluete... trei... două...

Una.

O recunosc. E Jessica. Însă e prea departe s-o fulger. Se uită spre mine, fără să mă vadă. Sunt încă nevăzut. Apoi dispare.

Rămân cu ochii ațintiți la crăpătura din stâncă în care se afla. De-acum mă cam lasă picioarele, însă mă tot forțez, până ajung la ea. Îmi trec mâna prin aer, căutând scurtătura.

Nimic.

Și iar nimic.

Și iar.

Și iar.

E greu să dibuiești o scurtătură chiar și când știi exact unde s-o cauți. Știi că am sosit prea târziu. Au închis-o de-acum. Însă tot mai încerc. Îmi tot trec mâna prin aer.

Am fost atât de aproape de ei. De Annalise.

— Rahat, rahat, în mă-sa de treabă!

Tot caut și caut.

Nesbitt se lasă lângă mine gâfâind.

Nu mai contează că le-am respirat în ceafă, practic. Scurtătura s-a închis.

Nu mai sunt.

Fiecare clipă e prețioasă

Mă întorc cu Nesbitt la tabără pe o ploaie deasă. Celia și Adele se mișcă cu grijă pe acolo. Donna stă în picioare lângă un cort. Pare mâhnită. Toată lumea tace, absorbind peisajul din jur: moarte, distrugere, pământul care se face mocirlă. Mă duc la Kirsty. Până la mijloc o acoperă geaca lui Gabriel, un picior îi e plin de sânge și sucit într-o poziție grotescă.

Gabriel s-a adăpostit sub un copac.

— Van e moartă, îi zic.

— Da. Numai că nu putem s-o urnim din loc. Nu putem s-o îngropăm. Nici măcar nu putem să punem o pătură pe ea, cine știe dacă nu i-au plantat o bombă. Cum pot să facă oamenii așa ceva? mă întreabă el privindu-mă de jos.

— Nu știu, zic cu gândul la Vânătorii pe care i-am omorât în somn.

Însă știu cum se face, m-am purtat și eu ca o bestie, iar Gabriel a făcut și el destule la viața lui. Și atunci îmi dau seama că asta vrea să zică de fapt: că și noi doi am mai făcut așa ceva, și el – am omorât Vânători la grămadă, lăsând în urmă zece, douăzeci de cadavre.

— Dar Annalise? întreabă Gabriel.

— E în viață. Am văzut-o de departe. Au luat-o prizonieră.

— Sau au luat-o pur și simplu cu ei, spune Gabriel.

Știu că are dreptate. Fie o s-o țină în lanțuri și o s-o tortureze, fie o s-o ridice în slăvi: e fie prizonieră, fie eroină. Însă, oricât aş urî-o, tot nu cred că e spioana lui Soul.

— Hai să mergem, spune Gabriel. Să plecăm de-aici. Acum. Nu mai avem de ce să rămânem aici.

Poate că cel mai de bun-simț ar fi să plecăm, însă nu știu unde să mă duc. Oricât mi-aș dori să trăiesc într-un colțișor liniștit, pe malul unui râu, nu mi se pare posibil așa ceva atâta timp cât Soul poate să ucidă și să tortureze lumea în continuare. Nu e vorba doar de Annalise aici, ci și de Soul, cu sistemul lui de persecuții și teroare.

Celia vine lângă noi și mă întreabă ce-am văzut. Îi zic de Annalise și cât de mult ne-am apropiat de Vânători.

– V-au văzut? întreabă Celia.

– Nu. Am fost nevăzut. Însă apoi adaug: Nesbitt nu a fost. Se poate să-l fi văzut. Nu cred, însă...

– Nu se poate să fi avut de gând să se întoarcă, n-ar fi închis scurtătura dacă era așa, spune Celia frecându-și fața. Însă, oricum ar fi, dacă l-au văzut pe Nesbitt sau au auzit explozia... Trebuie să plecăm oricum. Nu mai putem face nimic aici.

Merg cu Gabriel după Nesbitt. Stă pe pământ lângă Van. Mă ghemuiesc de cealaltă parte a trupului neînsuflețit și mă uit la el, așteptându-mă să-l văd plângând, doar că nici urmă de lacrimi. Picurii de ploaie de pe fața lui Van îți dau impresia că ea plânge, de fapt.

Îmi amintesc când am văzut-o prima oară, în casa din Geneva, și am confundat-o cu un bărbat. Era întotdeauna atât de frumoasă încât te uimea, uneori ți se tăia răsuflarea de-a dreptul când o vedeai. Atât de incisivă, ageră și abilă. Îmi amintesc pozițiile și țepușele pe care le-a pregătit ca să-l ajute pe Gabriel să iasă din blocajul lui ca supus. Cât sânge rece a avut cât a durat tot procesul ăsta. Apoi cu Pilot, Mercury și cu Annalise. Era întotdeauna calmă și calculată, dar și înțeleaptă și haioasă. Iar acum n-a mai rămas nimic din ea. O s-o ciugulească păsările și o s-o mănânce găzele. Iar Alianța a mai pierdut o persoană de vază. A mai murit o Vrăjitoare Neagră. Încă o vrăjitoare imens de puternică, și o mare pierdere, și pentru Alianță, și pentru lume. Nu ne-a mai rămas decât un cadavru zăcând în noroi. Și e numai vina lui Soul. Pentru tot: pentru moartea tatei, pentru distanța care s-a căscat între mine și Annalise, pentru morțile atâtor Vrăjitori Negri și Albi. De la Soul se trag toate problemele.

— Celia spune că trebuie să plecăm, vine Adele să ne anunțe. Chiar acum.

Eu și Gabriel o urmărim, lăsându-l pe Nesbitt ultima oară singur cu Van. Celia așteaptă într-o parte a taberei, cam pe unde am venit. Pare nerăbdătoare.

— Vine și Nesbitt acum, spune Gabriel.

Însă știu că nu-i vine s-o părăsească pe Van. Păcat că trebuie să plecăm pe fugă.

— Ați văzut-o pe Donna? întreabă Celia.

— N-am mai văzut-o de ceva timp, răspunde Gabriel.

Stăm și așteptăm. Nu mai vine nimeni. Celia mormăie ceva despre disciplină.

— Ce vrei să facem? o întreabă Gabriel.

— Voiam să plecăm de cinci minute, spune Celia clătinând din cap. Gabriel, du-te după Donna. Nu se poate să fi ajuns prea departe. Nathan, anunță-l pe Nesbitt că plecăm. Peste zece minute mergem, cu sau fără el.

O iau greoi spre cadavrul lui Van și nu mă mir deloc să văd că Nesbitt nu s-a desprins de lângă ea.

— Trebuie să plecăm, îi zic.

Se apleacă spre Van și-i spune ceva încet. Mă dau înapoi ca să nu aud. Apoi se ridică, rămânând cu spatele la mine. Cred că a început iar să plângă.

— A dispărut Donna, îi spun. Trebuie s-o găsim.

— Am văzut-o acum câteva minute, spune Nesbitt. Într-acolo.

Și o ia printre copaci, cu ochii în pământ. Cred că-i ia urma.

— Ce crezi? îl întreb. O fi fugit?

— Nu i-aș lua-o în nume de rău. De-abia dacă a sosit în sânul Alianței și deja a văzut ce-o așteaptă dacă i se face marea onoare de a fi primită în rândurile ei...

Ajungem la marginea pâlcului de copaci, în direcția în care au luat-o Vânătorii.

— Nu crezi că deja s-au întors, nu? mă întreabă Nesbitt uitându-se spre coasta din depărtare.

— Au închis scurtătura. N-au cum să se întoarcă așa de repede.

Însă mă întreb dacă nu cumva mai au o scurtătură sau dacă nu cumva scurtătura pe care au ieșit nu i-a dus de fapt la vreo doi, trei kilometri de aici și deja fac cale-ntoarsă.

Nesbitt îi blestemă pe Vânători în șoaptă.

— Trebuie să dăm de Donna, îi amintesc eu.

— A trecut pe aici.

Arată spre pământ, unde zăresc o urmă parțială de adidas.

— Numai că... Ridică privirea și se uită în jur, zicând: De-acuma cine știe unde s-a dus.

— Ce crezi? îl întreb.

— O să vină cu noi dacă vrea. E alegerea ei, spune Nesbitt luând-o înapoi spre tabără.

Mă uit departe, pe câmp, întrebându-mă dacă Donna a fugit și a lăsat baltă Alianța. Am ținut-o prizonieră săptămâni în șir, iar acum a fost la un metru de o explozie. Nu i-aș lua-o în nume de rău dac-ar fi plecat.

Dau să mă întorc și s-o iau după Nesbitt, când apare soarele la stânga, jos pe cer, revărsându-se de după o masă de nori prelungă. Deja se înseninează și pajiștea din față e inundată de o lumină caldă. Îmi face bine, după ploaie, să simt lumina soarelui pe piele. Ținutul din jur pare înverzit și miroase proaspăt. Chiar și cu atâta moarte la doi pași de noi – chiar din cauza ei – mi se pare minunat să văd cât de frumoasă e lumea. Atât de frumoasă și atât de brutală. Îmi amintește că fiecare clipă din viață e prețioasă.

Când mă întorc, îl văd pe Nesbitt cum se pierde între copaci. Iar mai la dreapta e Gabriel, îmi face semn cu mâna să vin. Mai arunc o privire în direcția în care au plecat Vânătorii, iar atunci soarele intră după nor, poleindu-l în roșu și portocaliu și iluminând iarba, copacii și totul în jur, precum și pe mine. Totul e auriu. Totul e frumos. Și atunci îmi dau seama de unde știu lumina asta. Mă întorc spre Gabriel.

Lovitura în stomac mă ia prin surprindere, deși știu că n-ar trebui, și simt cum mă ridic de la pământ și planez cu spatele. Deja zbor când îmi ajunge la ureche detunătura de armă, urmată de încă una când mă

prăbușesc, iar pământul parcă se înalță deodată și-mi smulge suflul din piept și nici nu știu câte gloanțe am încasat: unul sau două?

Încerc să trag aer în piept, însă plămâni nu mai sunt buni de nimic.

Nu pot să respir. Știu că viziunea mea s-a întâmplat întocmai. Și mai știu că o să mor.

Glonțul fermecat

Nu pot să respir ca lumea. Nu-mi ajunge aerul.

Alte împușcături. Strigăte.

Nu pot să respir.

Gabriel apare deasupra mea.

Nu pot să respir. Nu pot să respir... nu pot să respir... nu pot să respir.

— Vindecă-te, Nathan. Nu te opri.

Mă concentrez asupra plămânilor. Îi vindec... îi umplu cu aer.

E mai bine.

— O să te faci bine. O să te faci bine, spune Gabriel rupându-mi tricoul.

Iar nu pot să respir. Deja! Îmi vindec iar plămâni.

E mai bine.

Respiră.

Respiră.

Însă parcă mi-a luat foc stomacul, încerc să-mi văd stomacul, însă nu reușesc să-mi ridic capul. *Rahat! Rahat!* Îmi duc mâinile la stomac. E încins și umed, Gabriel îmi dă mâinile la o parte, spunându-mi:

— Nu te mișca, Nathan.

— E încins.

Măruntaiele îmi ard rău, știu că e un glonț otrăvit de Vânător, însă așa de rău nu mi-a mai fost niciodată.

— Mă arde. Scoate-l!

Gabriel mă ține de încheieturi și o strigă pe Celia. Mă vindec iar.

— Nu reușesc să mă vindec ca lumea, îi zic lui Gabriel. Deja simt iar că mă arde.

Îmi încordez pumnii, cu ochii la cer, și mă gândesc la ceva care nu mă

arde.

Apoi, când nu mai suport, mă vindec iar.

Nu mă mai arde.

— Gabriel, dacă o să... însă deja mă arde la loc.

Nu mai fac nimic, îndur să mă ardă. Nu mai pot să mă vindec decât o dată, poate.

N-are decât să mă ardă.

Și mai rău.

Rahat!

Și mai rău.

Gabriel se uită la mine.

Acum vindecă-te. Ce ușurare. Ce bine.

— Gabriel. Nu cred că mai pot.

— Ba poți. Vine Celia. O să scoată glonțul.

— Gabriel... Nu pot.

— Nathan. Nu te lăsa bătut. Hai că poți, Nathan. Te rog.

Și iar mă arde.

Din ce în ce mai rău. Senzația revine mai repede și mai intens.

De ce nu vin odată?

Mă arde prea tare. Prea tare.

Concentrează-te să nu urlî.

Nu urla. Nu urla.

Concentrează-te să respiri.

Numără.

Unu.

Doi.

Rahat.

Rahat.

Încearcă să te vindeci. Încearcă.

— O să mă mișc rapid, se aude vocea calmă a Celinei. Vezi să nu miște.

Ține-l de picioare.

Chipul Celinei.

— Nathan, încearcă să nu te miști. Trebuie să tai în carne ca să scot glonțul.

Cineva mă țintuie de mâini și de picioare și stomacul mă arde și mai tare.

Nu vreau să urlu.

— Ți-am zis să-l ții nemișcat!

Simt cuțitul în stomac.

Nu vreau să urlu.

— Nu e.

— Ce? Ce?

— Nu găsesc glonțul!

— E tot acolo. N-a trecut prin el.

— Știu, numai că nu-l găsesc.

Începe să mă ardă și pieptul.

— Cred că se mișcă, spune Celia. Cred că glonțul se mișcă prin corp.

Un glonț fermecat, în mă-sa.

Gabriel se grăbește să mă liniștească:

— O să-l scoatem. O să te faci bine.

Ochii ni se întâlnesc și încerc să-i spun că nu vreau să-l las, numai că nu mai reușesc să mă vindec și mă arde rău.

Stomacul și pieptul parcă îmi ard în vâlvătai.

Și parcă suflu foc.

Nu mai vreau să mă doară.

Închid ochii și Gabriel strigă la mine să-i deschid și să mă vindec.

Nu mai vreau să mă doară.

Apare Wallend deasupra mea. Nu știu ce caută aici. Wallend care m-a tatuat și a făcut experimente pe mine, probabil că s-a întors să continue. Stă aplecat deasupra mea, iar eu zac la pământ, legat. Wallend ține în mână un fier de însemnat, albit la capăt, de încins ce e. Îl ridică să mi-l arate, apoi îl lipește de stomacul meu și mă arde, mă zvârcolesc cât pot să scap de el, însă fierul pătrunde și mai adânc. Nu știu decât că vreau să mor. Însă nu i-o spun. E secretul meu. Știu că o să mor repede.

Haide, mori odată!

Wallend a dispărut. Nu mai e! Am nevoie să mă omoare neapărat, îi

strig să mă omoare.

Sau sunt deja mort?

E întuneric. Probabil m-au îngropat. Bine.

E frig.

Oare am murit?

Sunt într-o celulă din clădirea Consiliului – nicio fereastră, podea de ciment, pereți de cărămidă. E o penumbră mohorâtă, însă se vede o siluetă îngenuncheată în fața mea. Mă duc la ea. Annalise. Are mâinile legate.

Scot Fairbornul din teacă. Annalise se uită în ochii mei și-mi spune:

— Te iubesc. Ești prințul meu. M-ai salvat.

Țin în mână Fairbornul însetat de sânge. Nu știu ce să fac. *S-o omor pe Annalise?*

Beznă. Pace.

Oare sunt viu sau mort?

Sper că sunt mort.

Mi-e frig. Sunt în celulă, însă nu sunt legat cu lanțuri de perete. Mă uit după Annalise, care nu mai e aici. Pe podea e altă siluetă îngenuncheată. Soul. Iar acum văd că lângă el stă Wallend, apoi o văd pe Jessica, și lângă ea, un Vânător pe care nu-l recunosc, iar lângă Vânătorul ăsta e un alt Vânător. O groază de Vânători. Celula e mult mai mare decât țin minte. Străbat șirul de deținuți îngenuncheați. Toți sunt în negru. Toți sunt îngenunchi. Cu capetele plecate. Trebuie să-i omor pe toți. Numai că șirul e lung de tot, nu se mai termină. Țin Fairbornul în mână, însă nu pot să fac așa ceva cu Fairbornul, îmi trebuie un pistol. Unde e un pistol?

— Îmi trebuie un pistol.

— Șșș, Nathan. Șșș.

— Dă-mi un pistol.

— Șșșș. Odihnește-te.

Iar se face beznă. Poate că înseamnă că sunt mort. *Bine.*

Pace.

Iar sunt în celulă. Nu vreau să fiu iar aici. E frig. Nu-mi place. Toți deținuții stau în genunchi, cu mâinile legate la spate. O iau de-a lungul

șirului de Vânători, sute de Vânători, mii, un șir nesfârșit. Însă acum am un pistol în mână. Mă duc la primul Vânător și-l împușc în ceafă. Când se prăbușește, pun țeava pistolului în ceafa următorului om. Apăs. Apăs și spun:

— Mori.

— Mori.

— Mori.

— Șșș, Nathan. Visezi doar. Șșș. Ești în siguranță. Ești în siguranță. Îmi vine să plâng. Vreau să se facă beznă.

— Nu vreau să mă întorc acolo.

— Șșș. Ești în siguranță, Nathan.

Gabriel. Vreau să-i spun ceva, însă am uitat ce. Încerc să-mi mișc brațul, însă e atât de greu.

— Odihnește-te, Nathan. Odihnește-te.

Trebuie să mă pun în mișcare. Să fac ceva. Trebuie să plec.

— Nathan. Odihnește-te. Încearcă să te liniștești.

N-am murit. Mai bine-aș fi murit. Nu vreau să mă întorc în celulă.

E întuneric. Când ridic ochii, văd luna plină.

— Gabriel?

— Sunt aici.

— Gabriel.

— Ești bine. Ai fost bolnav. Însă te refaci.

— De ce nu pot să mă vindec?

— Te vindeci, Nathan. Încet. A fost multă otravă. Un glonț special.

Încearcă să-ți păstrezi calmul. Te rog.

— Aș putea...

Nu mai știu ce-aș putea să fac. Am uitat.

Acum cerul s-a mai luminat.

— Gabriel?

— Da. Sunt aici.

Simt cum își mișcă un pic mâna, și-a împletit degetele cu ale mele.

— Să nu mă lași.

Mă ia în brațe, lăsându-și blând mâna pe pieptul meu, într-o parte. Îi

simt respirația pe gât și e bine. E bun.

— Adică să nu mă lași niciodată.

— Știu, Nathan. N-o să te las.

— Am vrut să mor.

— Odihnește-te acum, îmi șoptește el. Odihnește-te. Rămâne aproape și îmi face bine să-l știu că respiră lângă mine.

Mai târziu îmi amintesc ce aș putea să fac. Nu e greu deloc. Aș putea să-i omor pe toți.

Obosit

Când mă trezesc văd cerul. E bleu. Vârfurile copacilor. Chipul lui Arran. E aievea. Nu visez. Nu sunt în celulă. N-am omorât niciun Vânător. Totul mi s-a tras de la otravă, o otravă mai rea decât când m-au împuşcat la Geneva, totuși doar o otravă.

— Nu încerca să te miști, îmi spune Arran.

— Gabriel?

— Sunt aici.

Îmi atinge mâna. Atunci îmi dau seama că n-am destulă putere să întorc capul.

— Arăți mai bine, spune Arran. Cum te simți?

După ce mă gândesc, răspund:

— Mai bine. Nu cine știe ce.

Și să vorbesc mă stoarce de puteri.

— Obosit.

— Trebuie să arunc o privire.

Arran trage încet de bandajul de pe stomac.

— Se vindecă. Încet. Am scos glonțul, însă otrava e tot în corp. Trebuie s-o scoți. Trebuie să te vindeci. Poți?

Mă concentrez pe vindecare. Nu se întâmplă nimic.

— Nu merge, mormăi cu greu.

— O să meargă. Nu ți-ai pierdut capacitățile, doar că ai rămas fără energie. Ai nevoie de odihnă, de timp.

Arran îmi pune o pomadă rece pe rănile din stomac și piept și-mi schimbă bandajele.

— O să-i mai dau niște poțiuni diseară, ca să doarmă, îi spune lui

Gabriel. Încearcă să-l oprești dacă se mișcă. O să te vindeci, Nathan, îmi spune apoi mie. Numai să nu-ți pierzi răbdarea.

Îmi țin ochii închiși o vreme. Nu m-am mai simțit niciodată așa. Nici când m-au împușcat la Geneva și a trebuit să mă întorc pe jos la cabana lui Mercury nu mi-a fost în halul ăsta de rău. Și atunci m-au nimerit tot cu un glonț fermecat. Un glonț de Vânător. Numai că farmecul ăsta e mai puternic.

– Vrei să-ți vorbesc? mă întreabă Gabriel. Sau vrei să fie liniște?

– Vorbește.

– OK. Ce să-ți povestesc? Vrei să-ți povestesc ce s-a întâmplat?

Dau din cap.

– Înseamnă da sau nu?

– Da.

– OK. Ei bine, Donna te-a împușcat. Se pare că până la urmă era agentă sub acoperire. Celia crede că a fost o înscenare – un fel de cal troian. Voiau să dai peste tabăra aia a Vânătorilor. Dacă nu reușeau să te omoare sau să te ia prizonier, știau că o s-o duci pe Donna la Alianță. Avea sarcina să se alăture nouă, să ne câștige încrederea și să aștepte momentul propice ca să te omoare, numai că n-a avut cum până n-am ajuns la Tabăra Unu. După ce-a murit Kirsty, i-a luat cuțitul și pistolul. Și-a tăiat din coapsă glonțul special pe care i l-au implantat în piele acolo, într-un înveliș ermetic de plastic.

Gabriel ridică o biluță maro-roșcat: glonțul.

– E un farmec nou. Și periculos rău. Glonțul pare să se miște cu un anumit scop, odată intrat în carne. A luat-o spre inima ta, lăsând o dâră de otravă în urmă. Îți rodea măruntaiele. Celia a încercat de trei ori să-l scoată.

– Aah.

– Exact. Toată lumea e fascinată de glonț. E un farmec deosebit de puternic. Aduce un pic cu Fairbornul, așa crede Celia. Glonțul vrea să omoare.

Închid ochii.

– Ești bine? întreabă Gabriel.

— Obosit.

Mi-a ieșit mai degrabă „oosii”.

— Vrei să-ți mai zic sau vrei să te odihnești?

Mai zi, șoptesc eu.

Zâmbește.

— Îmi place noul Nathan, care nu zice nimic și doar mă ascultă pe mine.

Vreau să-i spun destule lui Gabriel, că îmi place să-l ascult, că îmi place că e cu mine. Nu știu cum să-i comunic asta simplu, într-un cuvânt, doar reușesc să șoptesc *Bine*.

— Nathan care nu mă înjură și pleacă. Situația de față are avantajele ei.

Încerc să zâmbesc, însă sunt silit să-mi închid ochii de oboseală. Îl simt cum mă mângâie pe frunte.

— Așa. Unde-am rămas? La glonț. L-a ascuns în coapsă. Deci l-a scos de-acolo cu cuțitul, l-a introdus în magazia pistolului și a așteptat să apari. Te-a împușcat în stomac, aproape de plămânul stâng. Nu voia decât să te nimerască. Știa că după aia își face glonțul treaba.

Gabriel rămâne câteva clipe tăcut.

— Apoi a fost nebunie. Mai luase un pistol, cu gloanțe obișnuite de-ale Vânătorilor. L-a nimerit pe Nesbitt. Nu grav, doar în braț. Însă sigur o să-ți declare că a încasat un glonț de dragul tău. Adele și-a pus Darul la bătaie acoperindu-l pe Nesbitt și împușcând-o pe Donna. E moartă. N-am văzut când a murit. Adică n-am văzut cu ochii mei cine știe ce din luptă. Am... cum te-ai dus prin aer și ai căzut la pământ... ai urlat. Ai tot urlat.

Credeam că m-am stăpânit.

— Doare, îi zic.

— Încă doare? mă întreabă el după o clipă.

Mă gândesc. Mă gândesc la corpul meu. Ce era mai rău mi-a trecut. Mă doare surd tot corpul, însă e suportabil.

— Doar obosit, spun chinându-mă să vorbesc mai cu vlagă.

— Așa. Stai să-mi termin povestea. Te-a împușcat. L-a împușcat și pe Nesbitt. Adele e eroina zilei. Celia te-a tăiat de trei ori și a reușit până la

urmă să scoată glonțul. Erai varză. Varză cu sânge. Adele i-a scos lui Nesbitt glonțul din braț, numai că se pare că nu prea se pricepe la măsuri de prim-ajutor și din astea, pentru că i-a retezat ditamai bucata de carne. Nu mai zâmbi! A rămas cu o cicatrice tare urâtă.

Oare eu cu ce cicatrice m-am mai ales după toată povestea asta?

— În fine, în vreo zece secunde, Celia a clădit o targă din lemne și gecile noastre și te-am transportat iar prin scurtătură. Ții minte?

Mă gândesc, apoi clatin din cap.

— Ei, deja nu mai erai conștient. În fine, am ieșit din scurtătură și am campat unde-am nimerit. Și tot aici suntem, unde-am ajuns acum zece zile.

— Zece?

— Zece.

— Aah.

— Celia a trimis-o pe Adele după Arran, care s-a apucat să pregătească un antidot pentru otravă. Farmecul a făcut ca glonțul s-o ia singur spre inima ta. Otrava e una obișnuită, doar că e puternică.

Gabriel îmi mai spune nu știu ce de otravă, însă nu reușesc să mă mai concentrez.

— Mai bine dormi, îmi spune el după o clipă de tăcere.

Numai că nu vreau să dorm, nu vreau să mă întorc în celulă.

— Vise rele, îi zic.

Închid ochii și-i simt mâna pe frunte, dându-mi părul la o parte.

— O să rămân cu tine, îmi spune.

Vreau să-i mulțumesc, așa că deschid ochii și-l văd uitându-se la mine. Are ochii plini de lacrimi.

Vreau să fie adevărat

M-am ales cu încă trei cicatrice, dar drepte și îngrijite, după tipicul Celinei. Rănile aproape s-au vindecat de-acum, însă îmi mai ia patru zile până mă simt destul de întremat să mă ridic și să mă mișc încet-încet prin tabără. Căci acum suntem într-o tabără. Care se pare că a tot luat amploare în jurul meu. Pe unii oameni de aici îi recunosc, pe alții nu.

Mă uit de jos cum se antrenează recruții. Mi-e frig, îmi vâr mâinile în buzunarele gecii. Dau peste câte un glonț în fiecare. Primul glonț de Vânător pe care mi l-a scos Marcus din spate în Elveția e arămiu-verzui, iar glonțul fermecat pe care mi l-a scobit Celia din piept e maroniu-roșcat. Au aceeași formă și greutate. M-am așteptat ca glonțul fermecat să pară însuflețit, să vibreze, ca Fairbornul, însă pare un glonț oarecare – o bucațică de metal mort. Poate învie doar când pătrunde în corpul omului, când prinde gustul sângelui. Din câte știu, creatorul Fairbornului era un ins malefic; Wallend e creatorul glonțului fermecat și puterile lui tot malefice sunt.

Vine Nesbitt să se așeze lângă mine. De-acum și el s-a refăcut – cel puțin la braț. S-a schimbat, e tăcut și rezervat.

- Plec, spune el după câteva minute.
- Pleci?
- Plec de aici, din Alianță. Las tot.

Nu mă surprinde deloc, cred că oricum n-a ajuns aici decât adus de Van. Însă o să-i simt lipsa și Alianța la fel, e un luptător foarte bun și cel mai bun dintre noi când vine vorba de luat urma cuiva.

- Unde te duci?
- Acasă. În Australia adică. N-am mai fost acolo de ani buni. La

naiba, când am fost acolo ultima dată tu nici nu te născuseși, râde el mai mult pentru sine.

Ca de obicei, habar n-am ce să spun.

— N-o să-mi fie deloc dor de tine, adaugă Nesbitt.

— Nici mie, zâmbesc eu împingându-l în umăr. Când pleci? îl întreb mai târziu, după ce stăm o vreme tăcuți.

— Curând. Nu mai suport locul ăsta. Am nevoie de o schimbare de peisaj. Vreau să-l văd pe Soul mort, adaugă el încet, cu tot cu șleahta lui, însă... nu pot fără Van. Mi-e...

Clatină din cap frecându-se la ochi și nu-și mai duce fraza la capăt.

A doua zi dimineață, mă simt, în sfârșit, mai bine. Mi-am recăpătat, până la urmă, capacitatea de vindecare, așa că după-amiază îmi simt deja corpul vibrând vindecat. Mă simt chiar bine.

— De-acum pot să mă vindec iar, îi zic lui Gabriel. Ca înainte.

— Bun.

— M-am gândit. La amuletă și la alte chestii. O să încerc să pun mâna pe ea.

Gabriel se încruntă.

— Nu mă așteptam să fii încântat, însă trebuie să-mi dai dreptate: e de bun-simț. Dacă amuleta funcționează, o să mă apere. Vreau să evit moartea. Am crezut că și tu vrei la fel.

— Poți să eviți moartea și în alte feluri.

— Tot mai vrei să pleci? Ca Nesbitt? Să te duci în Australia?

— Cred că ar trebui măcar să iei în calcul varianta asta. Adică serios. Am putea să mergem oriunde. Nu contează unde, cât mai departe de tot războiul ăsta.

— Am impresia că, oriunde m-aș duce, războiul o să vină cu mine.

— Mereu spui asta, însă nici măcar n-ai încercat. Zici că o să vină după tine. O să-ți ia urma. Păi, cine știe, poate n-o să facă nimic.

— Tata trebuia să se mute o dată la câteva luni.

— El era el, tu ești tu.

— Și cu mine o să fie la fel, sunt convins.

Îmi amintesc de vizuina lui Marcus, cât de pașnică era și cât mi-a plăcut să stau acolo cu el. Însă el nu putea să se relaxeze niciodată cu adevărat. Era mereu pe fugă. Și sunt sigur că ar fi continuat să le scape printre degete. Eu l-am adus în sânul Alianței. Marcus e mort din cauza mea. Annalise l-a împușcat, însă eu l-am adus în Alianță. Eu i-am cerut ajutorul. Și el mi-a cerut să fac ceva pentru el.

— Tata mi-a zis să-i omor pe toți, îi spun lui Gabriel.

— Tu decizi ce faci. N-ar fi trebuit să-ți ceară așa ceva.

— El e parte din mine, Gabriel. O parte din mine îi seamănă leit, iar partea aia din mine vrea să-i omoare pe toți, vrea să se răzbune, pe deplin. Fără jumătăți de măsură. Însă o altă parte din mine, latura de Vrajitor Alb, latura logică, îmi spune... că asta o să aducă după sine și mai multe omoruri și că n-o să se mai sfârșească în veci.

— Și partea care ține cu tatăl tău câștigă dezbaterea, deși mama ta nu apucă niciodată să-și pledeze cauza.

— Nu știi dacă m-ar dezaproba, clatin eu din cap. Vrajitorii Albi i-au făcut praf viața, așa cum mi-au distrus-o și pe a mea, poate chiar mai rău.

— Și atunci?

— Și atunci am de gând să le-o distrug și eu pe-a lor.

— Te-ai mai duce dacă n-ar fi Annalise în rândurile lor? Oare nu încerci, de fapt, să pui mâna pe ea?

— O urăsc și vreau să i se facă dreptate tatei, zic eu clatinând din cap. Însă nu mă gândesc la Annalise acum. Aș face la fel și dacă Annalise n-ar fi cu ei. Și dacă ar fi moartă deja. Vreau să se termine odată cu războiul ăsta, să se termine odată cu Soul și cu toți cei care-i țin partea.

— Ei bine, s-ar putea să nu reușești să-i omori pe toți, Nathan. Nu ești atotputernic. Și ești doar un om, pe când Soul are o armată întregă.

— N-o să mai conteze ce armată are dacă nu poate să se atingă de mine.

— Războiul doare, Nathan. Nu mă refer doar la rănille fizice. Te face varză. Pe tine și pe toată lumea.

— Chiar și pe tine?

— Sigur că și pe mine. Am omorât oameni. Mi-am privit prieteni

murind. Te-am văzut și pe tine pe moarte, nu trece zi să nu sufăr și... văd cât de mult suferi și tu din cauza asta.

— Tu ai pleca de dragul meu, dacă ar fi invers?

Nu știu de ce l-am întrebat, mă aștept să spună imediat da, însă el se gândește ce să răspundă și apoi zice:

— Nu prea știu. Nici nu-mi dau seama dacă înțeleg întrebarea. Cred că întrebarea e, de fapt: ce-aș face eu în locul tău? Și nu știu decât că ai trecut prin multe, ai suferit mult din cauza oamenilor ăstora, și dacă aș fi în locul tău probabil că aș face la fel. Nu mă opun când vine vorba de ceea ce-ți dorești să faci, Nathan. Vreau să fii sigur că asta vrei, pentru că după aia n-o să mai fii același om.

— Sunt sigur, Gabriel. Însă aș vrea să rămâi lângă mine. Să mă ajuți.

— Desigur. Știi c-o să rămân lângă tine. Întotdeauna.

Mă duc la Celia, să-i spun ce-am plănuțit, deși, ca de obicei, nici nu e cine știe ce plan, ci mai mult o vagă intenție, însă mai am ceva de discutat cu ea.

— Van credea că Soul vrea să mă prindă viu, îi spun. Credea că vrea să fiu arma lui personală.

— Da. Am discutat despre asta cu ea și îi dau dreptate. Nu prea îl cunosc pe Soul, însă, din puținele informații pe care le am, bănuiesc că, odată ce își propune ceva, nu se lasă până nu-i reușește. Cred că și-a propus să te controleze. Să te aibă în puterea lui.

— Și totuși a trimis-o pe Donna să mă omoare.

Celia dă ușor din cap.

— Nu. Donna era în serviciul Vânătorilor. Jessica a trimis-o. Bănuiesc că Jessica a ales-o și a instruit-o personal. Nu m-ar mira să aflu că Soul nici n-a știut de ea.

— Am crezut că glonțul e opera lui Wallend.

— Se poate să fi fost. Nu știu. Însă sunt convinsă că Soul te preferă în viață, așa cum sunt convinsă și că Jessica te vrea mort. Vânătorii colaborează cu Consiliul, însă Vânătorii se consideră întotdeauna deasupra Consiliului, iar Consiliul trebuie să aibă mereu grijă să-i țină în

frâu și să le îngrădească puterea.

— Mă-ntreb dacă Jessica nu dorește să preia conducerea Consiliului.

— E inteligentă și ambițioasă, cea mai tânără comandantă de Vânători din istorie. Anumite persoane n-au fost deloc mulțumite când au numit-o pe ea, după eliminarea lui Clay, însă i-a aranjat ea. Clay a promovat-o și i-a alimentat cariera, iar ea nu l-a ajutat cu nimic când l-au acuzat că a dat greș, când cu furtul Fairbornului. Jessica e fără milă, Vânător până-n vârful unghiilor. Crede în superioritatea lor.

— Ha! Se crede ea superioară, ca întotdeauna.

— Un motiv în plus să-și dorească să controleze atât Vânătorii, cât și Consiliul. Nu m-aș mira să fie țelul ei pe termen lung. Dacă ai ajunge în puterea lui Soul, ei i-ar fi mult mai greu.

— Un alt motiv pentru care mi-ar dori moartea.

— Și un alt motiv pentru care Soul te-ar dori în viață și sub controlul lui: ca să-și păstreze poziția, amenințată de Vânători și de Alianță.

— Păi, n-am de gând să-i permit vreunui să-și atingă țelul.

Și îi spun Celiei că vreau să mă duc la Ledger ca să încerc să pun mâna pe amuletă. Discutăm un pic pe scurt și se învoiește ca eu și Gabriel să-l convingem pe Nesbitt să ne arate cum dăm de ea, înainte să plece în Australia.

— Cât lipsim noi, trebuie să pui la punct a doua etapă a planului: cum să-l atacăm pe Soul odată ce găsim amuleta.

— Desigur. Numai că încă nu ai găsit-o, îmi amintește ea.

Partea a doua

Jumătatea găsită

Înapoi în buncăr

Ne-am întors în buncărul lui Mercury – eu, Gabriel și Nesbitt. Am venit aici pe scurtătura din Germania prin care o luam când mergeam la întrunirile din Basel. Parcă s-a întâmplat acum o veșnicie, dar nu-s decât șase, șapte luni de atunci. Nesbitt ne-a adus aici ca să ne arate cum să ajungem la Ledger, însă zice că nu vine cu noi. Așadar, aici o să ne luăm adio.

L-am tot discutat pe Nesbitt să-mi spună unde stă Ledger și nu m-am ales decât cu un „Răbdare, puștiule”. Acum, că suntem în buncăr, îl întreb:

- Deci mergeați la Ledger de-aici? Pe scurtătură?
- Van mergea, răspunde el. Eu nu mă duceam cu ea.
- Nu mi-ai mai zis asta până acum!
- Nu știam că este importantă.
- *Ce?*

Nesbitt dă din umeri.

- Van ți-a zis însă unde mergea?
- Mda. În mare.
- În mare?
- Uite ce e, Van voia să se ducă singură. Zicea că n-are de ce să se teamă de Ledger și că se descurcă. Și eu eram ocupat. Adică, eram ocupat cu Alianța: să cercetez zone bune de campat, să văd pe unde circula Vânătorii. Van era în stare să se descurce singură. Știi, să lucrezi cu cineva înseamnă să știi când să fii apropiat și când să iei distanță, ca să menții echilibrul. Exact ca atunci când facem noi doi echipă. Eu sunt ăla prietenos și apropiat, iar tu nu ești...

Îl înjur, îi zic că e neisprăvit.

— Mă doare când te-aud, puștiule. Știi că te iubesc.

Mi-o zice pe un ton serios și sincer, nu de glumă.

— Voiam să zic că eu sunt ăla prietenos și apropiat, iar tu nu ești genul care se lasă călcat pe bătăture.

Îmi zâmbește până la urechi și chiar nu mai știu dacă e într-o pasă de glumă sau altceva.

— De fapt ce știi, Nesbitt?

— Știi destule ca să vă duc unde trebuie, așa că nu te mai vânzoli atâta.

— Bun, îi spun eu, luând-o hotărât din loc. Mai întâi trebuie să verificăm buncărul. Să fim pe teren sigur.

Nu prea cred să fi trecut Vânători pe aici și să fi întins vreo capcană după ce-au plecat Nesbitt și Van de aici ultima oară, însă nu ne putem încrede automat în nimic, așa că cercetăm buncărul cameră cu cameră, de la bucătăria de la nivelul cel mai de sus până la dormitoare și numeroasele cămări situate la nivelurile cele mai de jos. Totul pare neschimbat față de cum era cu câteva luni în urmă. Sala cea mare e tot un dezastru, după lupta în care a murit Mercury, omorâtă de mine. În camera sângelui, unde sunt depozitate sticlutele cu sânge de vrăjitori, totul pare la locul lui.

Aici e sigur o sticlură pe care e trecut numele mamei. Cu un pic de sânge pe care l-a furat Mercury din proba mai mare de sânge a Consiliului. De ea s-ar fi folosit Soul dacă mi-ar fi ținut Ceremonia Darurilor. Celia sigur are dreptate: Soul vrea să mă controleze, întotdeauna și-a dorit.

— Sunt chestii de valoare aici, spune Nesbitt.

Are dreptate. Alianța ar putea să ajute Semipuri cu ele sau orice tânăr vrăjitor, fie Negru, fie Alb, dacă nu mai au părinți să le dea Darurile.

— Celia știe de ele? îl întreb.

— I-a zis Van. Cred că acum are altele pe cap.

— Sigur coace ea ceva. Și cel mai bine le ținem tot aici până una-alta.

După ce străbatem tot buncărul și ne asigurăm că nu se ascunde niciun Vânător în vreun dulap, mergem în bibliotecă.

— Înainte să se ducă Van la Ledger, am venit aici să răsfoim jurnalele și hărțile lui Mercury. O să-ți arăt ce-a citit Van înainte să plece. Așa s-ar putea să-ți faci o idee la ce să te-aștepți de la Ledger.

Deschide raftul ascuns din fundul încăperii și scoate de acolo un mănunchi de pergamente.

Mă așez cu Gabriel pe jos și Nesbitt ni le aruncă la picioare. Pe primul l-am mai văzut: conține harta buncărului lui Mercury, cu toate cele unsprezece scurtături care duc în diverse părți ale lumii.

Nesbitt arată cu degetul una din încăperile inferioare, spunându-ne:

— Pe scurtătura aia s-a dus Van la New York.

Apoi ne întinde în față celelalte pergamente, explicând:

— Hărțile astea înfățișează teritorii: regiunile Vrăjitorilor Albi și cele ale Negrilor. Toate au trecute și datele istorice, cele mai vechi au două sute de ani.

Îmi place mult să studiez hărți. Nu știu să citesc cărți, cele mai multe fraze scrise mă depășesc, uneori chiar mă chinui cu unele cuvinte, însă hărțile le citesc ușor. Când le studiez îmi dau seama imediat cât s-au extins teritoriile Vrăjitorilor Albi în Europa. Marea Britanie a ajuns să aparțină doar Albilor și mai sunt și alte regiuni unde au avut loc schimbări mai mărunte, însă acolo situația s-a schimbat de-abia în ultimii patruzeci de ani. Înainte, decenii la rând, chiar mai bine de-un secol, teritoriile nu par să se fi schimbat cine știe ce, iar pe unele hărți mai vechi ținuturile Albilor și ale Negrilor par să se suprapună. Și în Australia, Africa, Orientul Îndepărtat și Statele Unite par să se repete aceleași tipare. Doar că în restul Americii, începând cu Mexic și de-a lungul Americii de Sud, precum și în Canada și Rusia, teritoriile Vrăjitorilor Negri au sporit. Schimbarea majoră e faptul că, în urmă cu două secole, ținuturile suprapuse erau mai multe și mai mari, unele dintre ele catalogate ca „mixte” – asta înseamnă, cred, că Negrii și Albi locuiau laolaltă, iar uimitor este că Marea Britanie se număra printre ele. Însă pe harta întocmită anul trecut nu mai există decât cinci asemenea regiuni.

Mi-ar plăcea să merg să le văd, însă se pare că am de bătut cale lungă: China, India, Tasmania, Mexic sau Zambia.

Nesbitt frunzărește hărțile de deasupra.

— În astea mai recente apare și camera hărților, spune el.

— Ce cameră?

Mă întreb care dintre camerele buncărului ar putea fi camera hărților.

Nici n-apuc să-l mai întreb, că Nesbitt și scoate o hartă din 1973, spunând:

— Ca să ajungeți la Ledger, trebuie să treceți prin camera hărților. E în Philadelphia. Aici.

Și ne arată un punct maro aproape șters, undeva lângă coasta de est a SUA.

— Legenda spune că e „Camera Hărților”.

— Tu înțelegi ceva? îl întreb eu pe Gabriel uitându-mă la el.

Gabriel zâmbește ridicând din umeri.

— Dac-ar fi ușor, oricine s-ar duce.

— Exactamente, face Nesbitt aprobator. Nu știu unde stă Ledger, știu doar că Van se ducea la ea trecând prin camera hărților.

Se duce la raftul ascuns și se întoarce cu câteva jurnale cu scrisul lui Mercury și ne spune:

— Van s-a entuziasmat foarte mult după ce le-a citit.

Își drege glasul și se apucă să citească, apoi se întrerupe și se uită la noi:

— Nu sunt cine știe ce noutăți, ne spune el, însă cred că o să vă fie de folos. Dar dacă nu vreți să mă mai obolesc...

— Nesbitt, citește odată, îi zic.

Și ne citește:

1 ianuarie, 2005. Pentru unii, început de an nou, pentru alții, sfârșit de eră. Încă un teritoriu al Negrilor din Mississippi a fost abandonat luna trecută, după ce Destra, cea mai vârstnică dintre ei, a murit. A fost o vrăjitoare foarte bună. Darul Destrei era o capacitate puternică de a vindeca oameni, neobișnuit pentru o Vrajitoare Neagră. Am întâlnit-o de mai multe ori. Era capabilă, plină de încredere în sine și seninătate – o

vrăjitoare impresionantă. Am auzit că Marcus a cunoscut-o pe Destra anul trecut. Unii spun că Destra ar fi mama lui Ledger, deși nu cred. Am mai auzit câteva povești despre părinții lui Ledger, iar Destra mi-a declarat, când ne-am întâlnit, că nu are niciun copil. Mă-ntreb de ce era Marcus interesat de Destra – oare pentru că era o femeie interesantă sau pentru că încearcă să se intereseze de Ledger? Dacă da, își pierde timpul. Destra nu poate să-l ajute. Am întâlnit-o pe Ledger o dată, cu ani în urmă – groaznică femeie (sau o fi bărbat? vreo altă creatură?) – însă, de la o vreme rar mai auzi de ea și, personal, chiar sper să nu mai aud niciodată.

Nesbitt închide jurnalul și îl lasă pe podea.

— Sună bine, ai? zice el uitându-se când la mine, când la Gabriel.

Amândoi ne uităm la el fără să înțelegem nimic.

— Știam eu c-o să apreciați lectura, băieți. Așadar, am dat peste bucata asta, apoi am trecut jurnalele mai vechi în revistă, ca să găsim data exactă la care a întâlnit-o Mercury pe Ledger. Și am găsit fragmentul ăsta, din 1973. Începe iar să citească, apoi se oprește, zicând: Reușiți să mă urmăriți? Harta – și arată spre pergament – e din 1973.

Mă abțin să-mi dau ochii peste cap.

Nesbitt netezește paginile jurnalului și începe să citească:

În sfârșit, am descoperit camera hărților, în pivnița casei din P, și de-acolo totul a mers ușor. Îi place mult să combine farmecele extrem de complicate ale hărților cu o simplă cerere de a pătrunde până la ele. Camera hărților e foarte în stilul lui Ledger: așa înțelege ea să facă pe deșteapta. Și să-și aleagă vizitatorii pe sprânceană – dacă reușești să descoperi camera hărților, să te prinzi cum se intră și cum se folosește harta, atunci meriți să te primească în vizită. Nu-mi dau seama ce se întâmplă dacă folosești harta greșită. Presupun că o să nimerești acolo și n-o să mai poți să te întorci, decât dacă bați cale lungă pe jos. Hărțile sunt impresionante. Sunt impregnate de o magie complicată și, trebuie să recunosc, Ledger are puteri mari. Chiar mai mari decât credeam că se poate. Însă ce rost au atâtea puteri dacă nu le folosește niciodată?

Am stat de vorbă o vreme, însă Ledger se exprimă mai tot timpul insuportabil de vag. Am întrebat-o dacă o îngrijorează pierderea

teritoriilor Vrăjitorilor Negri.

— Deloc, a zis ea. Totul o să se echilibreze iarăși în final.

— Cum o să se-ntâmplesse asta, mai exact, când Negrii sunt eliminați de pe fața pământului? am replicat eu.

La care ea:

— Pentru că așa trebuie. Prin chiar natura Darurilor noastre o să se întâmplesse astfel. Lumea o să-și piardă echilibrul din ce în ce mai mult, însă apoi... trebuie să ne punem credința că iar va fi echilibru.

Deja ajunsese să mă plictisească la culme, așa că am zis:

— Păi, nu văd cum s-ar putea întâmpla așa ceva. Văd că Albii o să elimine pe toată lumea. În afară de mine, înțelegeți?

Iar ea s-a uitat la mine mult și bine și a răspuns:

— Nu. Nu văd să te răpună vreun Vrăjitor Alb, Mercury.

La un moment dat m-a mai întrebat:

— Cine îți e mamă, Mercury? Vântul sau ploaia?

I-am zis că pe mama o cheamă Saffron și e o Vrăjitoare Neagră foarte bună.

— Darul tău nu ți-e acum ca un părinte? a zis Ledger. Nu te învață, nu te îndrumă, nu te ajută și, chiar dacă ai atâtea puteri, nu te alină?

În clipa aia mi-a trebuit incredibil de mult autocontrol ca să nu-i lipesc fălcile una de alta cu gheață.

Am întrebat-o care e Darul ei și dacă îi e mamă. Nu știam dacă am chef să-mi răspundă, eram sigură că o să-mi îndruge și mai multe prostii și deja fusesem silită să îndur așa ceva cu orele. Mi-a dat un răspuns fals, ca întotdeauna.

— Eu încă nu-mi cunosc cu totul Darul, Mercury, mi-a zis ea, încă îmi scapă.

Firește, se arăta „umilă”. A învățat o mulțime de Daruri, și eu încerc să fac ca ea, recunosc. E încântată să se deghizeze și să-și schimbe înfățișarea. (Nu mă mai obolesc să pomenesc ce înfățișare și-a luat cu mine, o să spun doar că era cât se poate de obositoare.) Oricum ar fi, e cea mai puternică vrăjitoare pe care o știu. Ironia e că, deși a învățat să se folosească de o mulțime de puteri, a rămas plictisitoare și absurdă. Spune fraze de genul „Esența este adevăratul nostru cămin” și că ea „doar se urcă pe fereastră ca să fure câteva pietre scumpe”. La multe întrebări răspunde doar: „Esența este izvorul tuturor Darurilor”.

La un moment dat a zis:

— Cel care ajunge la Esență e stăpân pe toate puterile, fără capăt.

A îngenuncheat și a atins pământul cu podul palmelor (a trebuit să-mi înăbuș răsul) și a spus:

— E aici pe undeva. Dar poate că ție, care ai Darul vremii, ți se pare că e în aer, a zis uitându-se în sus la mine.

Și atunci, pentru prima oară, mi s-a părut că o interesez cu adevărat sau, mai degrabă, Darul meu. Asta e slăbiciunea ei. E disperată să cunoască mereu mai mult.

— Desigur că pentru mine răspunsul e aerul.

Însă acum, că m-am întors acasă și îmi pun mâinile pe pereții din piatră, mă gândesc că poate are dreptate și că răspunsul e pământul.

Nesbitt închide jurnalul și spune ceva, însă mă gândesc la ideea asta, că în pământ se află secretul puterilor vrăjitoarești. Mi se pare adevărat: răspunsul este pământul. Prin intermediul lui l-am ajutat pe Gabriel să-și recapete Darul. Când eram în transă, cu mâinile țintuite una de alta, am călătorit până în Țara Galilor, cel puțin cu gândul. Nu prea înțeleg ce s-a întâmplat atunci, însă țepușa s-a înfipt în pământ și în pieptul meu, în inima mea, și am intrat în legătură cu ceva. Îmi duc mâna la piept, pipăi mica adâncitură pe care mi-a lăsat-o țepușa acolo și mă uit la Gabriel, care spune:

— Pentru mine pământul e răspunsul.

Mercury era clar invidioasă pe Ledger, însă și impresionată. Când vorbește, nu pare ca niciun alt Vrăjitor Alb sau Negru pe care l-am întâlnit la viața mea.

— Van ți-a zis cum e Ledger? îl întreb pe Nesbitt.

— Mă bucur că m-ai întrebat, din întâmplare, și eu i-am pus întrebarea asta și Van mi-a răspuns: „E uimitor de calmă, agreabilă și plină de bun-simț”.

Deja lucrurile par mai limpezi. Calmă, agreabilă și de bun-simț – măcar nu mă aștept să trebuiască să ne luptăm, din câte am aflat despre ea.

— Deci ajungem la Ledger prin camera hărților, iar camera hărților e

aici, zic arătând spre hartă.

— Aha, face Nesbitt rânjind. În pivnița casei din P – Philadelphia. Adresa e în jurnal.

— Atunci e ușor, spun. Sigur nu vrei să vii?

— Nu cred să fie vreun Vânător pe-acolo, adaugă Gabriel văzând că se gândește. S-ar putea să fie interesant.

— Sigur o să fie interesant, spune Nesbitt zâmbind, însă clatină apoi din cap. Dacă n-aveți nimic împotriva, băieți, vă las pe voi să vă descurcați.

Se ridică, dă să plece, apoi se întoarce spunând:

— Era să uit. Trebuie să vă gândiți ce vreți să luați cu voi. Un simbol, adică. Ceva care să arate că aveți intenții pașnice.

— Van ce a luat la ea? îl întreb.

— A luat un colier elegant cu diamante din colecția lui Mercury, spune el. Era o armă – te omoară dacă-l pui la gât.

— Drăguț.

— Van l-a adus înapoi.

— Doar i-a dat jumătate din amuleta vardiană. Așa ceva e probabil un dar mai rar și mai prețios decât diamantele, ne amintește Gabriel.

— Adevărat. Bun, vă las cu ce-i aici. Mă duc să pregătesc masa. Ultima noastră cină împreună, ei, băieți? O ia spre ușă, spunând: Din câte-mi amintesc, Mercury are niște vin destul de bun pe-aici.

Ultima noapte

După ce Nesbitt merge la bucătărie, îl las pe Gabriel în bibliotecă și mă plimb un pic prin buncăr. Bine, nu mă plimb doar, știu unde vreau să ajung.

Dormitorul meu și al lui Annalise e așa cum l-am lăsat. Așternuturile sunt răvășite și boțite, chiar e o mică adâncitură în pernă. Îmi amintesc cum am stat întins acolo, cu capul lui Annalise pe piept. Pe scriin e sticluta cu poțiune cu care am trezit-o. Castronul cu fum-de-noapte e și el la locul lui. Am stat amândoi lângă castron, ne-am sărutat și ne-am mângâiat și am iubit-o. Am iubit-o tare mult. Era tandră și bună, și dulce. Am petrecut o perioadă frumoasă aici împreună – n-a durat decât câteva zile, însă a fost ceva cu totul special. Și nu-mi dau seama dacă ea s-a schimbat sau eu, sau amândoi ne-am schimbat, sau ce. Nu cred că m-am schimbat atât de tare, însă poate că așa am făcut. Ne știam de la unsprezece ani, însă poate nu foarte bine. Poate am văzut doar ce voiam să vedem unul la celălalt.

Mă uit la pat. Mi se pare ciudat când mă gândesc că am stat acolo cu Annalise, am discutat, am sărutat-o, iar acum nu mai simt decât ură pentru ea. Toată mânia mea violentă s-a preschimbat în simplă ură.

Văd ceva sub pat. Scot cămașa de noapte din mătase pe care a luat-o Annalise din șifonierul lui Mercury. Îi stătea fantastic. Îmi amintesc cum o țineam în brațe, cum se simțea mătasea pe pielea ei, pe pielea mea. Cum o sărutam și cât mi-a plăcut tot ce am făcut împreună.

Iar acum o detest și mă-ntreb ce simte ea oare pentru mine. Știu că avea impresia că semăn din ce în ce mai mult cu tata. Marcus a fost întotdeauna principala problemă. Nu discutam niciodată despre el, însă

știa că-l iubesc și nu mă înțelegea. Cred că-și ura tatăl și se aștepta să simt și eu la fel față de al meu.

Îmi amintesc cum am discutat odată despre Marcus, când eram amândoi în serviciul Alianței. M-a întrebat unde doarme.

— Departe de toată lumea, i-am zis. Undeva unde nu-l deranjează nimeni. Și se simte în siguranță.

— Într-un cort?

Cred că a întrebat pentru că se îndoia de asta.

— Nu. Într-o...

Am dat să-i spun de vizuina pe care și-o crease în jur. Despre hățișul din tufe de muri în care am stat atunci cu el.

— O să te duc odată, i-am zis.

— Nici măcar n-am vorbit vreodată cu el.

— Nu-i place tabăra.

Iar a doua zi m-am dus să-l văd pe tata și am stat în vizuină lângă el. Mi-a plăcut tare mult acolo. I-am zis că lui Annalise i-ar plăcea să-l cunoască și mi-a răspuns: „Dacă vorbești serios, adu-o și pe ea aici”.

Însă n-am mai adus-o. Asta s-a întâmplat cu câteva zile înainte să se înrăutățească relația cu ea și nu mi s-a părut o idee bună să mă complic și cu Marcus. Și, ca să fiu sincer, știam că nu l-ar fi înțeles, deci n-ar fi înțeles nici acea latură a mea. În adâncul sufletului, am știut că n-o să se simtă ca acasă în vizuină.

Nesbitt ne-a gătit ditamai masa, ca de obicei, de-ajuns pentru opt oameni, și totul e gustos. Supă cu pâine proaspătă, apoi o tocană cu multe legume, pe care Nesbitt o udă cu o groază de vin. Eu nu beau, iar Gabriel soarbe dintr-un păhărel toată seara. Discutam despre mâncare și buncăr, apoi despre Mercury și Van. Nesbitt ne povestește ce-au făcut el și Van și pe unde au fost prin lume. Cum l-a ajutat Van în tinerețile lui, cum l-a învățat, ce mult se dădea în vânt după sufleurile lui, însă refuza să se atingă de tarta lui cu caramel și banane. Mai că-i dau lacrimile când sfârșește. Pentru binele lui, mă bucur că se retrage din Alianță și sper să găsească ceva mai bun în care să creadă. Spune că vrea să se așeze la casa

lui, să găsească „femeia potrivită” și să devină tată, ceea ce, spre mirarea mea, îmi dau seama că l-ar prinde foarte bine. Mai discutăm un pic despre cunoscuți care au murit, cei mai mulți în BB. Sameen și Claudia și alți câțiva recruți cu care ne-am antrenat, Ellen, prietena mea Semipură de la Londra, cercetașa Alianței ucisă imediat după BB și alți oameni pe care n-am mai apucat să-i înmormântăm și nici măcar să ni-i amintim cum trebuie. Și mă întreb câți dintre noi o să mai moară în războiul ăsta.

Într-un târziu, Nesbitt începe să îndruge chestii fără noimă și ațipește la masă. Gabriel îmi spune să-l ducem la culcare, deși nu prea înțeleg ce are dacă-l lăsăm să doarmă pe jos în bucătărie. Însă Gabriel crede că e ultima noapte pe care o petrecem împreună, așa că trebuie să avem grijă de el, deci îl luăm amândoi pe după umeri, Gabriel ia și castronul cu fum-de-noapte și-l cărăm pe Nesbitt până jos, într-un dormitor, lăsându-l pe pat. Gabriel îmi aruncă niște pături și mă culcușesc pe podea. Gabriel la fel.

Și adorm.

Un somn minunat, care nu durează mai mult de jumătate de oră, pentru că mă trezește un sforăit. Un sforăit tare, neregulat și indubitabil australian.

Ticălosul!

Mă ridic de jos. N-ai cum să ignori pe cineva care sforăie, mai ales când știi că poți să-l oprești oricând dacă-l asfixiezi pe cretin.

Lumina răspândită în cameră de fumul-de-noapte bate în verzui, iar Nesbitt arată fantomatic. Doarme pe spate, cu gura larg căscată. Îl întorc pe-o parte. Mormăie, însă nu se trezește. Nu mai sforăie de-acum. Respiră liniștit.

Mă întorc la pătura mea de pe podea și dau să mă întind, când iar începe să sforăie.

Ce coșmar mai e și ăsta?!

N-am avut nicio viziune în care îl omor pe Nesbitt, dar se prea poate să se-ntâmple dacă nu ies de-aici. Mă uit la Gabriel, însă pare adormit, așa că iau un castron cu fum-de-noapte și mă duc să-mi caut un ungher liniștit. Patul din următoarea cameră de pe hol pare comod, însă îmi vine

să mă duc în altă parte: în încăperea pe care am evitat-o de când m-am întors.

E o simplă baie. Acum e foarte frig înăuntru. E murdară, încă presărată cu pete de sânge. Sângele lui Mercury. Aici am venit după ce am omorât-o. Aici m-am spălat și l-am sărutat pe Gabriel.

Mă duc la chiuvetă și mă uit în oglindă. Par mai bătrân și ciudat de ireal la lumina verzuie a fumului-de-noapte. Îmi ating fața, pipăindu-mi mica cicatrice de pe obraz, acolo unde m-a pocnit Jessica cu rama fotografiei când eram mic. Cred că aveam vreo trei, patru ani, așa că Jessica trebuie să fi avut zece, unșpe. E cea mai mare dintre patru frați, deși ea ar spune că sunt trei frați și un Seminegru. Nu-mi amintesc să se fi purtat vreodată frumos cu mine. M-a urât de când m-am născut. Cumva e de-nțeleș – doar tata l-a omorât pe tatăl ei. Numai că Deborah și Arran n-au dat vina pe mine pentru faptele lui Marcus. Și probabil că au avut îndoielile lor, în privința laturii mele Negre.

Îmi dau părul de pe frunte ca să-mi văd ochii. Sunt neschimbați: negri, cu triunghiurile goale care se răsucesc lent și regulat în bezna irisului. Și tatuajul de pe Gât e neschimbat: N 0,5.

Îmi pipăi obrazul neras – încă nu trebuie să mă bărbieresc așa de des. N-am decât șaptespe ani. Bărbia și barba rară îmi trădează vârsta, însă ochii și, cine știe, sufletul îmi par de o sută șaptespe ani. Bănuiesc că adolescentul tipic de șaptespe ani n-a făcut câte am făcut eu până acum.

Când îmi privesc chipul, îl văd și pe tata, doar că la tinerețe. Nu-mi dau seama dacă nu cumva asta e problema. Că toată lumea îi vede numele, legenda și oamenii pe care i-a omorât și i-a mâncat, atunci când se uită la mine. Poate așa a fost și cu Annalise. A început să-l vadă doar pe Marcus și poveștile cu el.

Pe de-o parte sunt mândru că Marcus a fost – este – tatăl meu. Mă mândresc că-i semăn. Avem atâtea lucruri în comun. Felul în care luptăm, da, talentul pentru desenat, Darul de a ne preschimba în animale și predilecția pentru singurătate. Însă mă și deosebesc de el. Mama și bunica mea au fost Vrajitoare Albe. Am...

— Bună.

În oglindă, îl văd pe Gabriel în pragul ușii.

— Și pe tine te-a trezit Nesbitt?

Nu e o întrebare serioasă și Gabriel nici nu răspunde, rămâne în prag, iar eu, la chiuvetă.

— Ești bine? mă întrebă.

El mă întrebă serios.

— Da, minunat, răspund eu privindu-mă în oglindă.

Nu spune nimic.

Așa că îl privesc iar în oglindă și-l întreb.

— Câți ani ai, Gabriel?

— Ăăă... nouășpe.

Mă întorc cu fața la el.

— Pari mai în vârstă. De douăzeci, douăzeci și unu de ani, poate.

Gabriel clatină din cap.

— Am făcut nouășpe ani acum vreo două luni. Ai ratat marea petrecere aniversară.

O clipă mă apucă ciuda când mă gândesc că Greatorex și recruții au dat petrecere și pe mine nu m-au invitat, dar bineînțeles că glumește. Dacă mă gândesc bine, acum două luni eram cu Annalise și habar n-aveam ce făcea Gabriel.

— Mi-ar fi plăcut să știu. Aș fi făcut ceva special. De ziua ta adică.

— Mă-ndoiesc. Se sprijină în tocul ușii, clar nedorind să intre, și spune: Oricum nu contează. Chiar nu-mi pasă dacă e ziua mea sau nu.

Asta mă cam irită. Cred că de fapt îi pasă, poate nu de ziua lui, ci mai degrabă îi pasă că n-am știut și nici măcar nu l-am întrebat până azi.

Presupun că încă pot să-i fac un cadou de ziua lui. El mi-a luat un cuțit fără să fie vreo ocazie, doar pentru că avea chef să-mi dea ceva. Și, așa cum îi stă în fire, mi-a făcut cadoul perfect, frumos și folositor totodată. Ce nu-i stătea în fire a fost emoția cu care mi l-a dat. Și mie mi-ar plăcea să-i dau ceva și să-i arăt clar că e deosebit, ceva important.

— Încă mai pot să-ți fac un cadou, îi zic.

— Da? face el părând sceptic.

— Un cuțit sau... ce știu eu... o carte sau... sau ceva.

— Ar fi drăguț, spune el. În mod normal, nu prea-ți stă în caracter să fii drăguț.

— Nu... Îmi pare rău.

— Dar atunci ți-ai cerut cumva scuze? spune el scuturându-și capul ca și cum ar avea ceva în urechi. E a doua oară când te aud spunând așa ceva.

Știu că-i datorez o mulțime de scuze. Pe vremuri mi-a zis că-i place sinceritatea mea și de curând, de când mi-am cerut ultima oară scuze, m-am străduit mai mult, însă tot nu-i destăinui nici jumătate din ce gândesc, nici măcar o frântură. Și mi-ar plăcea să intre acum, însă a rămas parcă înțepenit în prag. Și știu că nu vrea să intre pentru că își amintește ce s-a întâmplat când am fost ultima oară aici și l-am sărutat.

Mă tot gândesc la sărutul ăla și că mi-a plăcut. Și mă tot gândesc cum am dat-o în bară după aia.

Nu regret că l-am sărutat. Eu am vrut și chiar mi-a plăcut, iar cel mai mult îmi doresc să-l fi sărutat ca lumea, fără să mă opresc așa de repede și mai ales fără să ies după aia de-aici și să-l las singur. Însă pe atunci era și Annalise, și tocmai o omorâsem pe Mercury, și am intrat în panică, și... și, în principal, mai era și Annalise.

Însă mi-am dorit atunci să-l sărut și l-am sărutat, și mi-a plăcut, și mi-ar plăcea să-l mai sărut.

Însă el nici nu pășește înăuntru, cred că păstrează distanța pentru că data trecută m-am purtat aiurea. Însă sărutul n-a fost deloc aiurea. Nu știu dacă m-ar mai lăsa să-l sărut vreodată, însă mi-ar plăcea să încerc. Mi-ar plăcea să-l sărut mai bine.

Însă, la naiba, de la chiuvetă la ușă pare să se întindă ditamai distanța. Și chiar nu vreau să stric totul.

Totuși chiar vreau să-l ating, să-l sărut.

Mă întorc spre oglindă și mă studiez. Arăt varză, așa că închid ochii și nici nu mai știu ce-am în cap, doar că vreau să-l sărut. Mă întorc și fac un pas spre el, și încă unul, și încă unul, și cu fiecare pas îmi mai pierd din stânjenală și din nesiguranță, până ajung chiar în fața lui.

Ridic mâna stângă și îi ating cu vârful degetului cicatricea care îi

străbate sprânceana.

— Mereu am vrut să-mi cer scuze pentru asta. Adică pentru ochi, pentru că te-am bătut.

Nu face nicio mișcare. Am impresia că nici nu respiră.

— Puteai să rămâi orb din cauza mea, zic mângâindu-i cicatricea.

E albicioasă și lată, chiar dacă are doar vreo doi centimetri lungime.

Ei, acum e-acum, la naiba, cred că m-a luat tremuratul, dar îmi las mâna stângă mai jos și-i ating cu vârful degetelor obrazul, apoi falca, gâtul și părul care-i cade pe umăr. Îmi apropii buzele de ale lui și, atingându-le ușor, îi zic „Îmi pare rău”. Îi mângâi buzele cu ale mele. Acum îi simt răsuflarea pe buze, amestecându-se cu a mea, cum stăm cu gurile întredeschise.

— Îmi pare rău pentru cicatrice, îi spun.

Îmi place să-i simt buzele, trebuie să-l sărut, însă foarte blând. Gabriel nu mă sărută și el, așa că deschid ochii să mă uit în ai lui, numai că-i țin închisi.

— Îmi pare rău că te-am bătut, îi spun, atingându-l iar ușor cu buzele și sărutându-l iar.

Mă uit iar la ochii lui, tot închisi sunt, și tot nu mi-a răspuns la sărut. Nu s-a dat în spate, însă nu s-a dat nici spre mine.

Îmi țin mâna pe gâtul lui, în păr, și vreau să-l sărut iar, însă nu mai îndrăznesc.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău că te-am rănit, atâta pot să-i repet, atingându-l iar ușor cu buzele, voit, pentru că-mi place și îmi doresc cu disperare să facă ceva.

Dar tot nu face nimic.

— Gabriel, îmi pare rău. Chiar încerc să mă port cât mai drăguț cu tine.

Tot nimic.

— O să stau să te-aștept la infinit dacă asta vrei. Și o să-ți tot spun ce rău îmi pare.

Atunci îi simt mâna pe talie, mai întâi într-o parte, o atingere blândă, abia perceptibilă, apoi mă ia și cu cealaltă de mijloc. Mă trage spre el,

lipindu-și șoldurile de ale mele, zicându-mi:

— Mi-ar plăcea să te porți mai des așa drăguț cu mine – rostește cuvintele lent, atingându-mi buzele cu ale lui, apoi spune ceva în franceză, fără să-și desprindă buzele, iar apoi mă sărută în sfârșit.

Ne sărutăm o groază. Apoi Gabriel mă duce într-un dormitor și ne sărutăm mai departe, ne dezbrăcăm unul pe altul și facem chestii, chestii drăguțe, chestii gen dragoste. Și mă simt bine. Foarte bine. Sunt foarte asudat. Apoi ne culcăm împreună – la modul dezbrăcat și asudat adică. La un moment dat ne trezim peste noapte, iar ne sărutăm, iar facem dragoste. Apoi îmi sărută cicatricile, mă sărută peste tot și adorm.

Mă trezesc ceva mai târziu, el doarme și mă las deasupra lui încet, ca să-l sărut pe piept și să-i ascult bătăile lente ale inimii, și așa vreau să rămân, ascultându-i inima. Mă simt ciudat. Nu-mi amintesc să mă fi simțit vreodată așa. Parcă mă simt cumva fericit. Închid ochii, deși știu că nu mă fură somnul, ci o întunecime rece. O viziune.

Un râu, copaci, dealuri line, ciripit de păsărele și căldura soarelui pe piele. Sunt într-un loc frumos. Unde am visat dintotdeauna să ajung. Sunt cu Gabriel și el e cu mine.

Hărțile

Nesbitt stă cu spatele la noi, în bucătărie. Se clatină ușor. Cred că e încă beat. De când l-am trezit și l-am tras cu forța din pat, a gălgâit două pahare mari de apă și a gemut o groază, însă cam atât.

— Să vă fie învățatură de minte, băieți, spune el acum îndreptându-se de spate. Ravagiile alcoolului.

— Nu cred că noi avem ceva de învățat, zic.

— Recunosc că mă simt cam dărâmat.

— Chiar arăți ca dracu', zic. Și nici de mirosit, nu miroși prea bine.

— Mersi, amice.

Nesbitt se întoarce spre noi. Într-adevăr arată rău la față: tenul îi e cenușiu-deschis, ochii, mici și înroșiți, iar obrajii, nerași. Pare mai bătrân cu zece ani.

— Nici nu prea-mi amintesc mare lucru, spune el.

— Ai gătit, am stat de vorbă, ai băut, ai mai zis una-alta, ai mai tras la măsea, și tot așa ai dat gata trei sticle de vin, bașca ai început-o pe asta, spune Gabriel zâmbind și ridică o sticlă goală de whisky.

— Mă duc să mă culc la loc, spune Nesbitt cutremurându-se.

— N-ai decăt, după ce plecăm noi, îi zic.

— Atunci cărați-vă odată.

Se caută prin buzunare și scoate un teanc de dolari americani.

— I-am găsit în camera lui Mercury ieri. Ați hotărât ce simbol o să-i dăruieți lui Ledger?

— Am vârat câteva din jurnalele lui Mercury în care comentează despre Ledger și hărțile în care e trecută camera hărților, spune Gabriel bătând ușor cu palma rucsacul meu. Cred că i-ar plăcea să știe că am păstrat cât am putut secretul locuinței sale.

Am discutat cu Gabriel, căzând de acord să nu alegem un simbol cu valoare materială și, cum nu ne-a trecut prin cap niciun obiect fermecat pe potriva ocaziei, am luat cea mai bună hotărâre de care am fost în stare.

Nesbitt ne duce la scurtătura spre New York. Apoi trebuie să ne luăm rămas-bun și nici nu știu dac-o să-l mai văd pe Nesbitt vreodată. Am intuiția că nu, deși poate mi se trage de la dispoziția mohorâtă care ne-a cuprins pe toți.

— Dacă mă-nșor o să trebuiască să vii la nuntă, spune Nesbitt. O să fie de pomină. Știi că te dai în vânt după petreceri, puștiule.

— N-am fost la nicio petrecere în viața mea.

— Oare de ce nu mă miră? clatină Nesbitt din cap. O să-mi fie dor de tine, spune el îmbrățișându-mă.

Apoi îmi dă drumul și-l îmbrățișează pe Gabriel.

— Și de tine o să-mi fie dor, Gab. Ai grijă de tine și ai grijă de el. Acum, pe mine mă scuzați, tre' să mă duc să vărs, spune el dându-se apoi în spate.

Gabriel îmi ia mâna dreaptă în stânga lui, își strecoară degetele între ale mele și își duce cealaltă mână la scurtătură. Mă uit înapoi, la Nesbitt, care stă singur și palid în cameră, apoi simt cum alunec în scurtătură și mă cufund în beznă.

E întuneric total, însă știu că mă mișc pentru că m-a luat amețeala. Știu că trebuie să expir ca să-mi revin și așa și fac, concentrându-mă pe senzațiile corpului, o senzație de frig, care-mi pătrunde până-n oase și mă cuprinde cu totul, în afară de mâna pe care mi-o ține Gabriel într-a lui. Mă uit în față, sau spre ceea ce cred că e în față, dar nu se vede nicio geană de lumină. Nu prea mai am aer. Trebuie să fi trecut mai bine de un minut.

Apoi ne izbim de o podea tare. Pot să respir iar. Suntem într-un ungher întunecat al unei alei, înghesuți în spatele unui tomberon imens pe roți. E murdar, însă nu ca în pădure. Acolo e pământ, o murdărie bună, aici e mizerie.

O luăm spre o stradă principală, ca să vedem unde ne aflăm, iar Gabriel spune că trebuie să găsim o gară. Nu prea am mai fost la oraș, iar

aici e altfel decât la Londra și cu totul altceva decât la Basel și Barcelona. Dar zbârnâitul curentului electric e același, îmi răsună încontinuu în țeastă. Nu mă deranjează și nici nu-mi abate atenția de la ce facem, însă îmi lasă impresia că aici n-am cum să-mi dau seama în veci dacă e vreun Vânător prin zonă.

O luăm pe jos, căci pe vreme de noapte n-avem cum să luăm metroul și nici măcar un taxi, cu ochii în patru după vrăjitori – Gabriel îmi amintește că suntem pe teritoriul Vrăjitorilor Albi – însă nu prea vedem lume în jur. La un moment dat, trece pe lângă noi, în viteză, o mașină de poliție, iar Gabriel mă trage pe o străduță lăturalnică, mă lipește de zid și mă ține așa o vreme. Îl las. Știu că nu suntem deloc în pericol, sunt doar niște supuși, însă așa e Gabriel. Și îmi place să-i simt corpul cald lipit de al meu în frigul de afară, cu peretele rece în spate. Mă sărută apăsându-se în mine. Apoi dă s-o ia din loc, însă îl trag înapoi și-l sărut și eu, lipindu-l la rândul meu de zid. Îl sărut pe buze, pe obraz, pe gât, pe ureche.

– Așa te săruți cu toți prietenii tăi? mă întreabă el.

Asta m-a întrebat și după ce l-am sărutat prima oară, cu atâtea luni în urmă; îi presar săruturi pe piept și apoi urc iar spre gura lui, iar când îmi apropii buzele de ale lui, îi răspund:

– Doar cu tine.

Încerc să nu-mi iau un aer serios, însă acum chiar așa mă privește.

– Întotdeauna o să fim prieteni, îi zic.

– Știu.

Îl sărut ușor și apoi o luăm iar la pas, grăbindu-ne. Acum sunt mai mulți oameni și mai multe mașini pe stradă. Când ajungem la gară, se crapă de ziuă. Ne interesăm de următorul tren și mergem să așteptăm într-o cafenea.

Comandăm cafea, ciocolată caldă, croasanți și fructe. Mă pomenesc jucându-mă cu pliculețele de zahăr, le rup, mi le pun în cană, apoi le fac bucățele și mi le pun și pe astea în cană. Gabriel întinde brațul și mă atinge cu degetele pe dosul mâinii, așa că mă potolesc și rămânem așa, eu cu un pachetel de zahăr în pumn și el mângâindu-mă pe dosul mâinii. Îmi povestește despre familia lui, cum s-au stabilit în America, în Florida,

și cum a împușcat-o pe fata care a trădat-o pe sora lui, Michèle, iar eu îmi privesc mâinile și mă gândesc la câți oameni au ucis, și mă întreb câți alții n-o să maiucidă în viitor.

Ne urcăm în tren și ne așezăm unul lângă altul, aproape, și ne uităm pe fereastră, la lumea care ni se perindă prin fața ochilor, sub cerul care, din cenușiu-deschis, se face albastru. Clădirile se răresc tot mai mult și apar în locul lor câmpuri cu zăpadă, apoi se ivesc casele, apoi Gabriel spune că trebuie să coborâm.

Un taximetrist ne spune că știe unde e adresa, iar peste zece minute străbatem străzile din suburbii, cu maldăre de zăpadă de-o parte și de alta. Apoi ajungem la țară și pe drum e ghețuș. Taximetristul se plânge că n-a mai nins de zile întregi și tot n-au curățat străzile ca lumea de zăpadă. Apoi oprește, zicându-ne:

— Am ajuns.

În față e o casă mai retrasă, care pare să nu aibă niciun locatar – zăpada din jur e neatinsă. Gabriel plătește cursa și rămânem pe stradă o groază, cât îi ia taximetristului să întoarcă și să plece înapoi.

O luăm spre ușa din față a casei, prin zăpada care scârțâie sub picioare. Chiar e ger și trebuie să ne ducem mâinile la ochi și să ne încordăm privirile, în razele joase ale soarelui puternic.

Ușa din față e încuiată, la fel cea din spate. Gabriel are însă la el o agrafă fermecată de-a lui Mercury și deschide fără probleme ușa din spate.

— Dacă are vreun farmec de apărare? îl întreb eu apucându-l de braț când dă să intre.

Gabriel ridică din umeri.

— Nesbitt n-a zis nimic de așa ceva.

— N-a fost niciodată aici.

— A fost Van. Ar fi ținut-o prizonieră.

Nu mai apuc să-l opresc, că deja a pășit înăuntru. Aștept uitându-mă în jur. E liniște peste tot, așa că îl urmez pe Gabriel.

E o casă veche și dărăpănată, miroase a igrasie. Unele camere au covoare pe jos, iar ferestrele sunt acoperite de draperii, însă în toată casa

nu există decât o singură piesă de mobilier: un scaun rupt într-un dormitor. Aruncăm o privire la etaj și la parter, ca să ne asigurăm că nu mai e nimic și nimeni, apoi o luăm în jos pe scările de lemn, spre pivniță. Becul nu merge, așa că trebuie să aprindem lanternele.

Pivnița e doar o încăpăre cu tavan destul de jos și podea de ciment. E cu totul pustie.

— Recunosc că nu prea știam ce-i aia „camera hărților”, însă mă cam așteptam să dăm peste o cameră cu hărți, îi spun lui Gabriel.

— Mda.

Gabriel își plimbă fasciculul lanternei pe toți pereții.

— Crezi că le-a luat cineva? îl întreb.

— Nu știu. Dacă Ledger e atât de puternică, presupun că e și ceva magic la mijloc.

— Poate mai e pe-aici o scurtătură care dă în camera hărților.

— Aici trebuie să fie. Așa apare pe harta lui Mercury. La adresa asta. În pivnița asta.

Mă plimb prin cameră, însă nu-i nimic de văzut. Cercetez tavanul, podeaua și pereții, însă nimic.

— Aici trebuie să fie, spune Gabriel. Doar că nu le vedem noi.

— Poate trebuie să rostim un cuvânt fermecat ca să apară hărțile, îmi dau cu presupusul.

— Mercury nu pomenește nimic despre asta în jurnalul ei, spune Gabriel pipăind pereții: Poate o fi vreo încăpăre secretă pe-aici.

— Nici de asta nu pomenește.

Mă sprijin de perete uitându-mă la Gabriel, care se foiește prin încăpăre, se împinge în pereți, îi ciocănește și tot degeaba.

— Nu se poate așa ceva, spune el. Ne scapă ceva.

— Evident.

— Poate că erau aici și, după ce le-a văzut Van, Ledger a hotărât să le mute.

Am presentimentul că așa e, degeaba am bătut drumul până aici. Mormăi nemulțumit, frecându-mi fruntea de perete. Apoi îmi sare ceva în ochi. Îmi țin fața lipită de peretele de ciment sau mortar, ce-o fi, pe care

Îl văd la lumina joasă a lanternei. Din unghiul ăsta observ că pereții nu sunt chiar netezi, ci au cocoloașe și adâncituri mărunte, ca niște delușoare și văi.

— Gabriel, vino aici și luminează cu lanterna peretele dintr-o parte.

Stau lipit de perete, cu obrazul pe ciment.

— Ce zici? N-adeuce cu... un peisaj?

Pe măsură ce mă uit mai atent, observ și mai multe detalii: văd munți, apoi observ niște dâre întunecate în tencuială care ar putea fi râuri, petice negricioase care ar putea fi păduri sau poate orașe. Când îmi desprind fața de perete, imaginile pălesc, însă când îmi lipesc pielea de el, reapar.

Mă deplasez de-a lungul peretelui ca să văd mai departe.

— Aici pare să fie un munte din care curge un râu.

Când mă uit mai de aproape, parcă aș coborî de la înălțime, privind prin ochii de vultur. Totul e uimitor de detaliat. Cu cât mă apropiez mai mult, văd mai multe detalii: câmpii, copaci și lacuri. Parcă zăresc și păsări rotindu-se pe cer, ceva mai jos.

E o hartă fermecată foarte puternică.

Mă duc la Gabriel, care s-a lipit de alt perete, să văd ce a găsit. E tot o hartă, însă pare să înfățișeze alt loc: un deșert cu nisip, bolovani și vegetație uscată.

— E tare frumos, spune el.

Îmi amintesc peisajul din filmele vechi cu cowboy la care mă uitam cu Arran.

— Da, sunt pământurile rele, spun.

Pământurile rele

Dau să ating harta, însă Gabriel îmi trage mâna înapoi.

— E doar un perete, spun.

Îl tot ating de zece minute și n-am pățit nimic.

— E o hartă. Fermecată. Și nici nu știm cum funcționează și ce-i acolo. Știm doar ce-a zis Mercury – că dacă alegi harta greșită rămâi înțepenit.

Mă dau un pic mai în spate.

— Ei? Cum crezi că funcționează? îl întreb. Oare tre' să apeși pe un buton sau să faci un farmec?

Gabriel îmi scoate din rucsac jurnalele lui Mercury și începe să citească:

— *În sfârșit, am descoperit camera hărților, în pivnița casei din P, și de-acolo totul a mers ușor. Îi place mult să combine farmecele extrem de complicate ale hărților cu o simplă cerere de a pătrunde până la ele.*

— Așadar ne trebuie „o simplă cerere de a pătrunde până la ele”.

— Așa se pare.

— Ți-a venit vreo idee? La o adică, nu se poate să fie așa de simplu, să zicem „Am putea să intrăm?” și gata, nu?

— Am impresia că e într-adevăr atât de simplu, continuă Gabriel, uitându-se la perete. Aș zice că nu trebuie decât să atingi cu degetul locul unde vrei să ajungi, să ceri să pătrunzi acolo și... poate că harta te trage înăuntru, ca o scurtătură sau așa ceva.

— Bun, însă care hartă?

Mă mișc prin cameră studiind cei patru pereți, cele patru hărți, fără să mă dumiresc care dintre ele este cea bună. Pereții înfățișează pământurile rele, o regiune muntoasă înzăpezită, un deșert și un oraș de pe malul unui lac.

Gabriel le studiază și el, apoi se apucă iar să citească în jurnalul lui Mercury.

— Altceva nu mai scrie, spune el. Trebuie să formulăm „o simplă cerere de a pătrunde”.

— Bun. Atunci îi zicem hărții ceva gen: „Dacă poți să mă duci la Ledger, te rog să mă lași înăuntru”.

Mă uit la Gabriel să văd ce crede. Încuviințează din cap.

— Cu care hartă să începem?

— Pământurile rele, spune el.

— De ce?

— Îmi place cum sună, zâmbește el.

— Bine.

Mă duc la zid întinzându-mi degetele.

— Unde să punem mâna oare?

Cercetăm harta fără să găsim niciun semn clar după care să ne ghidăm.

— Cred că trebuie să alegem un punct din mijlocul hărții și să cerem permisiunea de a intra.

— OK, spune Gabriel fără să pară prea impresionat. Însă mergem împreună.

— Nu.

— Da. Dacă te duci de unul singur oricum vin și eu imediat, așa că mai bine plecăm împreună.

Știu că e în stare, așa că-l iau de mână și apoi îmi las ușor degetul în centrul hărții.

Gabriel îmi dă la o parte mâna, zicând:

— Trebuie să pomenești de Ledger. Trebuie să-i spui să ne lase să ajungem la Ledger. Cred că dacă doar ceri voie să intri, o să ne lase, numai că s-ar putea să ajungem pe harta greșită.

— OK, zic eu zâmbindu-i. Crezi că merge în engleză? Sau vrei să încerci în franceză?

— Dacă Ledger e atât de puternică, îmi închipui că merge în orice limbă.

— Ești gata?

Gabriel dă din cap, iar atunci spun:

— Hartă, te rog să ne duci la Ledger.

Bineînțeles că nu se întâmplă nimic, așa că spun mai departe:

— Hartă, dacă Ledger e...

Însă atunci chiar se întâmplă ceva. Simt că mă ia cu căldură. Valul de căldură mi se întinde pe braț, care începe să mi se dezintegreze, parcă, să se topească în hartă.

Mă învăluie căldura și o lumină gălbuie, mă simt plutind ca într-un bazin cu apă caldă. Nu e deloc ca atunci când treci printr-o scurtătură, ci de parcă te-ai cufunda în nămol cald.

După un timp, lumina gălbuie se risipește precum ceața și lumea se recompune la loc în jur. Sub picioarele mele se întinde o stâncă bej și deasupra capului e bolta senină, albastră. Soarele e sus de tot și mă învăluie o arșiță uscată, pătrunzătoare. Sunt într-o râpă îngustă, abruptă, o râpă rea. În spate, coasta e și mai abruptă, în față se lărgește și coboară spre fundul râpei. Și sunt singur. Gabriel nu-i aici.

Rahat!

Nu știu dacă n-am zis cumva ceva greșit. Nu-mi amintesc să-i fi dat drumul la mână. Iar acum habar n-am ce să fac. Nu știu cum aș putea să mă întorc în pivniță, nici în altă parte, dacă stau să mă gândesc. Nu-mi rămâne decât să sper că Gabriel a rămas în pivniță, nervos, dar în loc sigur. N-am ce să fac, trebuie să ies din buclucul în care m-am vârat singur.

Se pare că am de ales una din două: fie urc, fie o iau la vale. Încerc când una, când alta și nimic nu-mi iese. Dacă încerc să cobor pe fundul râpei, parcă bat pasul pe loc. Mă concentrez pe un punct îndepărtat, pereții de piatră roșie și maronie ai râpei din vale, și o iau la fugă spre ei. Însă nu reușesc să mă deplasez decât vreun metru. La fel pățesc și dacă încerc să urc, cu ochii la coasta de deasupra. Așa că încerc să mă concentrez asupra unui punct situat la zece pași de mine și să merg acolo, numai că nu ajung. Îmi vine ideea să-mi arunc rucsacul cât colo, să văd ce se întâmplă, dar decid apoi să arunc un obiect fără importanță, în

caz că îl pierd.

Scotocesc în buzunare și dau doar de gloanțele Vânătorilor și de piatra albă care-mi amintește de Annalise. Scot gloanțele, poate de data asta reușesc să mă ajute cu ceva. Pe primul îl arunc la deal, cât mai spre culme. Pare să zboare prin aer tot mai departe, însă apoi îl văd la vreun metru de mine, jos pe pământ. Îl iau de jos și mai încerc o dată, cu același rezultat. Apoi îi dau drumul la vale, unde se rostogolește tot vreun metru și se oprește, îl împing cu vârful piciorului și se rostogolește câțiva centimetri mai jos, după care se rostogolește iar în sus, întorcându-se unde era.

Așa deci, se pare că am rămas înțepenit aici, cu tot cu gloanțe.

Acum mă așez pe pământul uscat, denivelat și aștept. Pământul e tare, soarele bate puternic și nu adie niciun pic de vânt. Am la mine un bidon mic cu apă, cu care pot să rezist câteva zile dacă mi-o drămuiesc.

Mult mai târziu, stau tot cu rucsacul lângă mine și, cu toate că par să fi trecut ore în șir, soarele nici nu s-a urnit de la locul lui. Poate că m-am înțepenit pe hartă, însă, când am studiat-o, am văzut păsări, animale și râuri animate, mereu în mișcare. Aici parcă timpul s-a oprit în loc. Totul e la fel de mut și încremenit. Ledger trebuie să fie o vrăjitoare tare puternică, odată ce e-n stare de toate astea: să creeze hărțile, să mă țină înțepenit aici și să oprească timpul. Îmi amintesc ce spunea Mercury despre Ledger – că e cea mai puternică din lume, însă ce folos? E ca și cum te-ai întreba ce sens au toate. Ce sens are viața, ce sens are că poți să fugi, să te preschimbi în animal, să te faci nevăzut, să-ți schimbi înfățișarea? Contează de ce anume ești în stare. Acum Ledger îmi arată de ce e-n stare, fără să-mi facă niciun rău, deocamdată. Nu-mi rămâne decât să sper că n-o să-și schimbe atitudinea când o să pornească iar timpul.

Dacă o să mai pornească vreodată.

Așa că aștept. Încerc să mă gândesc ce i-aș spune lui Ledger dacă ar apărea, însă habar n-am ce să-i zic, așa că până la urmă încep să mă gândesc la Gabriel, dorindu-mi să fie cu mine.

Apoi se schimbă ceva.

Zăresc ceva mișcându-se în depărtare.

O siluetă – urcă încet spre mine prin râpă. Nu știu cine e – bănuiesc că e Ledger –, dar nu se grăbește deloc. Apoi silueta dă din mână, făcându-mi semn să cobor. Mă ridic și merg, dându-mi seama că acum reușesc să mă deplasez, așa că o iau la vale. Suflă un vânticel. Timpul trece iar.

Când mă apropii, văd că e un tânăr și, când ajung mai în față, se întoarce și mi-o ia înaintea. E zvelt și agil. Când mă grăbesc să-l ajung din urmă, dispare.

Ei, rahat!

Nu-mi iau ochii din punctul unde l-am văzut dispărând. Am observat că, de fapt, s-a topit într-o scurtătură. Pășesc mai departe, bâjbâind cu brațul prin aer. Cred că am ajuns în același punct, numai că nu se întâmplă nimic și îmi simt inima bătându-mi iute în piept. Însă încerc mai departe și la un moment dat îmi simt brațul și apoi întregul corp absorbit de scurtătura care mă scuipează imediat într-o iarbă încinsă, unde nimeresc în genunchi.

Păsările cântă în jur. Sunt pe o pajiște înverzită. În stânga mea, departe, văd dealuri și copaci. Bate un vânt cald și soarele a coborât în zare. Tot în stânga e un râu lat și în față e o cabană mare, din piatră – văd că băiatul tocmai dispare pe ușa deschisă. O iau încet spre ea, uitându-mă cu atenție în toate părțile, dar nu mai e nimeni în jur. Mă gândesc dacă n-ar fi bine să mă fac nevăzut, ca să cercetez un pic terenul, însă nu mi se pare politicos, s-ar putea să creeze mai multe probleme, în loc să dreagă ceva. În definitiv, Ledger e atât de puternică, încât, dacă vrea să mă omoare, probabil ar reuși.

Cabana

Deschid larg ușa cabanei. Dă într-o cameră de zi, iar de acolo în bucătărie. Băiatul e în bucătărie. Părul blond închis e tuns scurt la spate, însă fața îi este acoperită de bucle. Nu-i văd prea bine ochii. Pare să aibă optșpe, nouășpe ani. E frumușel, dar fără nimic special.

Trag adânc aer în piept și intru.

— O caut pe Ledger, spun, neștiind dacă nu cumva s-a deghizat.

— Ești Nathan, spune el.

Îmi zâmbește timid și observ că are un dinte un pic strâmb în față. Clipește de după buclele lui și îmi întinde mâna, zicându-mi:

— Eu sunt Ledger. De-abia am așteptat să ajungi. Bine-ai venit!

Nu știu cum mi-o închipuiam pe Ledger, însă clar nu sub înfățișarea unui băiat ceva mai mare ca mine. Când dau mâna cu el, mă privește în ochi. Ai lui seamănă cu ai mei, numai că sunt de un cenușiu ca oțelul, nu negri, în iriși i se rotesc triunghiuri – cu cât mă uit mai mult, cu atât mă pierd în ei, în vidul lor. Apoi își desprinde mâna din a mea și îmi spune:

— Fac cafea. Vrei?

— Ăăă. Nu.

— Preferi ceaiul? Sau ceva mai tare?

— Nu.

Însă mi-e sete. Am stat ore în șir în arșița din pământurile rele.

— Un pahar cu apă?

Ledger deschide robinetul, lasă apa să curgă un pic, apoi umple un pahar și mi-l întinde.

— Am un prieten, Gabriel, zic. Eram cu el, dar s-a pierdut pe drum.

— Da.

— A rămas în camera hărților?

— E în siguranță.

— Unde anume?

— Harta nu lasă să treacă decât o singură persoană pe rând. După ce ai trecut, a încercat să te urmeze, însă și-a pus degetul la vreo doi centimetri mai spre vest pe hartă.

— Și unde-i acum?

— Cum ziceam, e în siguranță. N-am de ce să te mint, adaugă Ledger, privindu-mă drept în ochi. O să ni se alătore curând.

Știu că nu-mi rămâne decât să sper că Ledger e sincer.

Ledger pregătește cafeaua, o pune pe masă și aduce niște lapte și zahăr. Apoi se așază în fața mea.

Îmi amintesc darurile simbolice și le scot din rucsac.

— Ăăă... ți-am adus câte ceva. În semn de prietenie. Harta i-a aparținut lui Mercury – pe ea e trecută camera hărților a ta și mai sunt două carnete în care și-a notat cum a fost când v-ați întâlnit și în care vorbește de tine. Cu ele a reușit Van să ajungă aici și așa am reușit și eu. Ne-am gândit, eu și Gabriel adică, ne-am gândit că ți-ar... în fine, sunt pentru tine.

Și le las pe masă.

— Mulțumesc, spune Ledger, însă nu schițează niciun gest să le ia de acolo, nici măcar nu se uită la ele.

Își toarnă cafea, apoi lapte și zahăr.

— Van mi-a zis de tine, spun. Bine, nu cine știe ce, doar că ar trebui să vin să te văd. Au ucis-o acum vreo două săptămâni, adaug, după o clipă de ezitare. Vânătorii. La porunca lui Soul, conducătorul Vrajitorilor Albi din Marea Britanie. Au lichidat toată tabăra Alianței în care se afla.

Mă uit la Ledger, să văd cum reacționează, însă nu trădează nimic. Se uită și el la mine, simt că tot ce fac și ce zic e evaluat cu grijă.

— Van spunea că ai jumătate din amuleta vardiană, continui, și că ți-a dat și cealaltă jumătate în dar. Credea că amuleta ar putea să mă apere în lupta cu Soul și Vânătorii. Spunea că ai încredința-o omului potrivit.

Ledger nu reacționează nici acum, ci soarbe mai departe din cafea, fără să-și ia ochii de la mine.

— Se pare că nu crezi deloc în arta conversației, spune el.
— Tu crezi? îl întreb după o clipă de ezitare.
— Ei, la un moment dat tot va trebui să ne cunoaștem mai bine. Însă haide să rămânem la subiectul pe care l-ai deschis adineauri, confirmă Ledger după ce mai ia o gură de cafea. Vrei să-l omori pe Soul... Să pui capăt stăpânirii lui cumplite.

Și Ledger mă privește dintr-odată drept în ochi, de parcă mi-ar citi gândurile:

— Ți se pare drept să omori oameni?
— Mi se pare drept să-l omor pe Soul.
— Înțeleg de ce gândești așa, de ce crezi asta. Însă un înțelept a spus odată: „Nu există adevăr, ci doar perspectivă”.

— Nu... încep eu, încercând să înțeleg.
— Înseamnă că eu am dreptul să văd lucrurile altfel, iar modul meu de a privi e la fel de valabil ca al tău.

— Și cum anume vezi lucrurile?
— După părerea mea, Soul e un om... dezechilibrat. Din perspectiva mea, nu sunt de acord să fie omorât, nu sunt de acord să fie omorât nimeni. Nu prea cred în omoruri, iar dacă te-aș ajuta, te-aș ajuta să omori oameni. Nu doar pe Soul, îmi închipui, ci și pe mulți alții.

— M-ai ajuta să rămân în viață. Iar așa ai salva o mulțime de oameni pe care, altfel, i-ar omorî Soul.

— Așadar, pentru a salva niște oameni necunoscuți, trebuie să omor alți oameni necunoscuți?

— Nu trebuie să omori pe nimeni. Și oricum am de gând să-i omor cumva pe toți.

— Pe toți?

Ezit să răspund, amintindu-mi visul în care mi-a apărut șirul nesfârșit de Vânători îngenuncheați la podea.

Ledger se uită la mine și am senzația că a văzut ce-am în minte, mi-a citit gândurile.

— Și nu te deranjează deloc, Nathan? spune el. Să-i omori pe toți oamenii ăia?

— Sunt răi.

— Așa spui tu. Însă viața nu e ceva sfânt?

— Viața e viață, moartea e moarte. Să nu-ți închipui că e mai mult decât. Cu toții murim. Unii oameni fac rău altora prin modul în care trăiesc.

— Poate că și tu te numeri printre ei.

Îi simt privirea încă pironită în ochii mei.

Îi evit privirea o clipă, ridicând din umeri, apoi mă uit iar la el, întâlnindu-i ochii.

— Nu sunt erou, spun, însă pot să pun capăt războiului. Iar dacă o să câștige, Alianța ar putea să creeze un pic de stabilitate, care să le permită Vrăjitorilor Albi și Negri să trăiască laolaltă, pașnic.

— Crezi că Vrăjitorii Albi și Vrăjitorii Negri pot să trăiască în pace și armonie?

— Nu prea știu. Însă cred că merită să încerce. Ar fi cu siguranță o viață mai bună decât cea de acum.

— Sunt de acord, însă acum discutăm despre cum anume se ajunge acolo, cred.

Ledger se lasă în speteaza scaunului, spunând:

— Știi ce-am învățat în îndelungata mea viață?

Și se oprește așteptând să mă uit la el și zâmbește în semn că știe cât de tânăr arată.

— Că până la urmă totul se îndreaptă de la sine. Nimic nu e veșnic, oricât de rău sau, din păcate, oricât de bun ar fi. Totul e efemer. Inclusiv noi.

— Deci tu crezi că soluția e să nu faci nimic? Să aștepti doar să se întâmple de la sine!?

— E o variantă. Ai putea să-i lași să se lupte între ei – Soul și Alianța – și să-ți găsești un ungher liniștit în care să trăiești. Parcă te și văd pe malul unui râu, în pădure, în munți... într-un loc care-mi amintește mult de căminul meu de aici, din Montana. Se dă mai în față, ca să se uite în ochii mei. Da, copaci și sigur un râu, doar cabana nu o prea văd.

Ledger întinde mâna să mă atingă.

— Îmi dai voie? mă întreabă și apoi își lasă mâna pe a mea. Ești un băiat interesant, Nathan. Ești atât de tânăr, și totuși emani puteri prin toți porii. Ești foarte dăruit, însă Darul tău pare totodată mărunț, îngropat sub atâtea dorințe și emoții.

— Am avut destule pe cap. Învăț să-mi folosesc toate Darurile. Toate îmi trebuie ca să mă lupt cu Soul. Însă îmi mai trebuie și amuleta.

— Se pare că ne-am întors de unde am plecat.

Neștiind ce altceva mai bun să zic, adaug:

— Viața, moartea. Ce să zic, oricum totul e bulit, tot sistemul.

— Dezechilibrat, cum i-am spune noi, cei mai în etate, mă corectează el, zâmbind.

— De ce te-ai deghizat așa? îl întreb. Vreau să zic, de ce ți-ai luat înfățișarea unui tânăr? Știu că nu mai ești la tinerețe și nici măcar nu cred că ești bărbat.

— Contează ce înfățișare am? M-am gândit că ți-ar plăcea să stai de vorbă cu cineva cam ca tine. Și trebuie să recunosc că mă simt mult mai bine într-un corp tânăr, sănătos și viguros.

— Când te-a vizitat Van ți-ai luat înfățișarea unei femei sofisticate?

— Da, chiar așa.

— Dar când te-a vizitat Mercury?

— Ah, ce m-am mai distrat. Parcă ieri s-a întâmplat. Mi-am luat înfățișarea lui Thetis, și lui Mercury nu i-a căzut deloc bine. Nu-i plăcea competiția.

— Habar n-am cine-i Thetis.

— Caut-o pe Google.

Când nu răspund, spune:

— Nu-ți plac deloc telefoanele, calculatoarele... curentul?

— Aud tot felul de zgomote în cap din cauza lor, îi explic după o clipă de ezitare, un soi de țuit.

— A, unii dintre noi, Vrajitorii Negri, suntem sensibili la așa ceva. La început m-am confruntat și eu cu problema asta. Apoi am învățat s-o ignor: de ani de zile o ignor, a fost o încântare să descopăr că pot trăi fără s-o iau în seamă. M-am gândit, am meditat la ea, am meditat cu ea. Iar

apoi, în sfârșit, în sfârșit... mi s-a aprins beculețul, cum se spune.

— Habar n-am despre ce vorbești. Îmi iau ochii de la Ledger și mă uit afară, pe fereastră. Unde suntem? întreb. De fapt nu ne aflăm în Montana, nu?

Se uită și el pe fereastră, de parcă ar vrea să vadă cu ochii lui și să întoarcă întrebarea pe toate părțile, apoi răspunde:

— Ei, chiar pare că ne aflăm în Montana.

Nu prea știu ce suntem sau unde suntem. Se poate să fie totul un soi de vis sau miraj. Însă Ledger e aieva totuși. Iau o gură de apă. E rece și pare reală.

— Mă bucur că ai venit, Nathan. Nu prea vine nimeni pe la mine.

— Nu mă mir. Nu prea te găsește lumea.

— Nu, ai dreptate, cred. Mă plâng fără să fac nimic. Zâmbește parcă adâncit în gânduri. Am sărit noi peste toată conversația de la început, însă țin să spun că sunt împotriva crimelor și împotriva violenței. Iar tu, Nathan, ai în urmă și în tine multă violență.

Ledger se apleacă deasupra mesei și îmi ia mâna în mâna lui rece și uscată, strângând-o bine.

— Însă mai cred și în echilibru, în puterea Darurilor noastre lucrând în armonie. Nathan, ai atâta tărie în tine, datorită mamei tale, tatălui tău și ție însuși, cred. Însă în clipa asta nu simt cine știe ce armonie în sufletul tău.

Își freacă degetele de palma mea și se uită la ea cu atenție.

— Linia vieții e lungă, curios de lungă... se uită el la mine de parcă nu mai înțelege nimic. Și simt, că în cele din urmă, o să-ți găsești pacea.

— În cele din urmă?

— Cum ziceam, te văd pe malul unui râu...

E ciudat să stau aici, cu mâna în a lui Ledger, dar încerc să nu iau în seamă și să mă concentrez pe ce am de zis.

— Asta îmi doresc și eu. Cred în ce e bine, în pace. Însă acum nu e pace. E război, e tortură, persecuție. Totul e bulit acum – dezechilibrat. Și e foarte frumos să zici că nu crezi în omoruri, însă Soul omoară oameni. Trebuie oprit și, dacă nu încerci să-l oprești, de fapt îl ajuți. E o forță a

răului.

Ledger mă privește în ochi spunând:

— Pentru ca răul să triumfe, e suficient ca oamenii de bine să nu facă nimic.

— Nu prea înțeleg ce înseamnă asta, însă știu că trebuie să fac ceva. Că pot să fac ceva. Van mi-a spus că o să reușești să restaurezi amuleta și că o să i-o dai omului potrivit. Sunt eu omul potrivit?

— Vom vedea, răspunde Ledger dându-mi drumul la mână.

— Poți să restaurezi amuleta?

— M-am gândit mult la asta. Însă, ca întotdeauna când e vorba de farmece, una e gândirea, și alta sunt simțirea și intuiția – mult mai importante amândouă. Intuiția îmi spune că o să mergă, ca orice farmec, în condiții echilibrate anume, atunci când se potrivește cu ceea ce trebuie să se potrivească.

— Și se potrivește acum?

— Poate. Încă nu sunt sigur. Poate contează că ai venit aici. Mi-am dorit cealaltă jumătate a amuletei mult, mult timp. Am vrut s-o văd din curiozitate, înțelegi, s-o văd întreagă. E un obiect istoric, nu doar unul puternic. E minunat să-l văd și să țin ambele jumătăți în mâini. N-am înțeles niciodată ce rost ar avea să m-apuc s-o vânez prin lume. Știam că până la urmă o să-mi parvină fără niciun efort.

— Ha! Nu e nimic mistic sau cu tâlc la mijloc. Bineînțeles că posesorul celeilalte jumătăți o să râvnească la jumătatea ta.

— Serios? Înainte să ajungă la Van, jumătatea aia de amuletă a trecut prin multe mâini, însă nimeni nu s-a apucat să mă caute, în afară de Van, care nici nu-și dorea amuleta pentru sine, ci pentru tine. Ea mi-a zis de tine, confirmă Ledger, sorbind din cafea. Amuleta e un obiect minunat, înzestrat cu multe puteri. La început, am crezut că era prea deteriorată ca să mergă, dar îi simțeam încă vraja. Legenda spune că Vrajitoarea Albă Vardia a rupt-o în două, însă tot mai voia să-l apere pe Linus, un Vrajitor Negru, în cazul în care ajungeau iar împreună. Astfel a fost creată amuleta și simt că vraja ei o să ajute doar omul potrivit, omul care reunește în sine Albul și Negrul.

— Eu?

Ledger îmi zâmbește o clipă.

— Nu știu dacă e cazul să te arăți atât de încântat. Amuleta, dacă funcționează, o să te apere de multe, însă pentru a te folosi cum trebuie de puterile tale, îți trebuie un imens simț al responsabilității. Te asigur că, dacă îți duci viața liniștit pe un mal de râu, studiindu-ți puterile, învățând despre Darurile tale și exersându-le de-a lungul anilor, o să dobândești mai multă tărie și mult mai multă fericire.

— Și în tot timpul ăsta mor oameni.

— Mereu mor oameni. E un nărav de-al lor, n-ai cum să-i schimbi.

— Pot să-i schimb pe unii.

— Poate. Însă ești foarte tânăr, n-ai decât șaptesprezece ani, tocmai ți-ai primit Darurile. Încă mai ai enorm de învățat.

— Am învățat destul cât să mă lupt cu Soul.

— Așa crezi? Nu cred că ai nici cea mai vagă idee câte lucruri mai ai de învățat.

Iar atunci casa din Montana dispare, stăm la aceeași masă, pe aceleași scaune, însă ne aflăm pe un vas imens, un transoceanic, suntem pe puntea superioară, bate un vânt năprasnic, iar în depărtare suprafața apei spumegă, străpunsă de delfini. Apoi în jur se vede doar zăpadă și gheață, frigul îmi îngheață aerul cald din nări, iar mai târziu suntem într-un restaurant, printre alți oameni și alte mese, iar lângă mine e un geam imens, care dă spre un port, dincolo de zgârie-nori.

— Foarte impresionant. Bănuiesc că nici nu ne-am mișcat de fapt. Doar ai creat impresia că suntem în altă parte.

Și cu asta ne-am întors în casa din Montana.

— Nu încerc să te impresionez, ci doar să-ți arăt câte mai ai de învățat. Cu acest Dar, îi sugerez minții tale imagini pe care tu le vezi în fața ochilor. E un Dar rar, greu de controlat, însă am învățat cum s-o fac. Și tu poți învăța atâtea și atâtea lucruri, Nathan. Ai foarte mult potențial.

— Ai învățat să folosești alte Daruri? Le-ai luat de la alții?

— Nu, Nathan. N-am luat nimic de la nimeni. Pot să ajung la... originea tuturor lucrurilor. Și cred că și tu ai putea învăța să faci asta. E o

adevărată bucurie să descoperi lucruri noi, să înveți.

— Nu cred că-i de mine așa ceva. Nu am fost deloc un elev bun la școală.

— Cu siguranță că școala nu era deloc de tine, însă înveți repede să-ți stăpânești Darurile. Îți folosești intuiția. Și ești uimitor de încrezător și de cinstit, având în vedere mediul din care vii. Ei, da, Van mi-a povestit totul despre tine. Tot ce știa, adică destule. Despre părinții tăi, despre frații și surorile tale, despre prizonierat și evadare, și apoi despre tatăl tău și ce s-a întâmplat cu el. Ai depășit atâtea obstacole, Nathan, însă tot nu ți-ai atins pe deplin potențialul – din câte-mi dau seama. Poate pentru că ești atât de sălbatic.

Îmi ia din nou amândouă mâinile și mă privește în ochi, iar eu mă întreb dacă amuleta ar putea să mă ajute pe mine, un Semicod, în bătălia cu Soul și Vânătorii.

— Mereu te gândești la război și la amuletă, spune Ledger lăsându-se pe speteaza scaunului. Numai că, Nathan, amuleta e o bagatelă. Bine, are o valoare specială, recunosc, însă rămâne un obiect fermecat, iar obiectul în sine contează prea puțin; farmecul e cel care ar trebui să te intereseze pe tine. Creatoarea amuletei a ferecat farmecul în lăuntrul lui, însă este același cu cel pe care îl posedăm deja amândoi. Este aceeași putere care circulă în toate. Esența, cum o numesc eu. Esența lucrurilor. Esența tuturor.

Încerc să-l impresionez pe Ledger

— Deci ai descoperit Esența asta? îl întreb pe Ledger în timp ce ne plimbăm pe malul râului.

— Am făcut multe descoperiri, am acumulat multe capacități și îmi place să cred că am început să trag de marginea păturii Esenței.

— Ce Dar aveai? La început?

— Controlul minții. Am fost un copil inteligent și sigur pe mine în multe privințe și știam, știam categoric că o să mă aleg cu un Dar puternic. Și totuși, din alte puncte de vedere, social, cum se spune, n-am avut parte nici de siguranță de sine, nici de fericire. Aveam multe atuuri, însă nu erau deloc echilibrate. Eram o fată plăpândă, nu arătam așa de bine și eram foarte băiețoasă. Nu mă interesa deloc să mă îmbrac frumos și să fiu la modă. Hainele băieților mi se păreau mult mai comode. Un băiat pe nume Jack îmi spunea că sunt băiat. Că nu eram deloc fată. Nu l-am luat în seamă, intelectul îmi spunea că era un prost, un supus, ce conta ce crede sau spune? Și totuși, în sinea mea, m-a rănit. Nici nu mi-am dat seama cât de mult până nu mi-am descoperit Darul, la câteva săptămâni după ce am împlinit șaptesprezece ani. A fost un incident mărunț. Mergeam cu autobuzul școlii, pe un scaun mai din față, și citeam o carte, când s-a urcat Jack și, trecând pe lângă mine, mi-a zis că sunt o ciudățenie, cum îi era obiceiul. „Ce faci, ciudățenie?” Țin minte că atunci am zis în sinea mea, fără să-mi ridic măcar ochii din carte: „Du-te și lasă-mă, nesimțitul!”. Iar el s-a întors, s-a dat jos din autobuz și a plecat mai departe pe stradă. Așa mi-am dat seama ce Dar am. În următoarele săptămâni, am descoperit că puteam să-i comand lui Jack nu doar să plece, ci și să facă multe alte lucruri. E mult de-atunci. Erau alte

atitudini... poate. I-am ordonat să le zică amicilor că preferă băieții, cred că bănuiam pe-atunci că ăsta era adevărul și că așa încerca el să se ascundă. Și el avea tot șaptesprezece ani. Mi s-a părut că fac ceva foarte deștept. Părea răzbunarea perfectă.

Ledger se uită la mine.

— După aia nu prea mai știu ce s-a întâmplat. Până la urmă a început să se așeze în față în autobuz, singur, nu lângă mine. Apoi a început să chiulească și, când îl vedeam, avea mereu fața plină de vânătași. Peste câteva săptămâni s-a sinucis. Să fi murit din cauza mea? Așa cred. Merita să moară? Nu. Era un om rău? Din punctul meu de vedere, cam era – doar îmi făcuse viața un coșmar, însă atunci m-am simțit vinovat, încă mă simt. A murit un băiat din cauza mea. Atunci am jurat să nu-mi mai folosesc niciodată Darul ca să fac rău cuiva, nu contează dacă e vrăjitor, supus sau Semipur.

— N-a fost vina ta. Nu tu l-ai bătut, nu tu l-ai chinuit, ci societatea.

— Știam eu c-așa o să vezi lucrurile, îmi spune Ledger zâmbindu-mi. Oricum, mi-am folosit puterile într-un mod negativ.

— Societatea trebuia să se schimbe. Nu tu și nici el. Chiar s-a întâmplat ce mi-ai povestit? Întreb eu după câțiva pași.

Ledger râde fără să-mi răspundă.

— S-a întâmplat că, după ce mi-am descoperit Darul, am plecat de acasă și am călătorit prin lume, am cunoscut oameni, am meditat, am citit și am învățat încet-încet, spune el până la urmă. Se spune că fiecare vrăjitor are un singur Dar, dacă nu se apucă să fure de la alții, însă am început să mă îndoiesc. Vindecarea este tot un fel de Dar, la urma urmei, și toți vrăjitorii îl au. Dacă avem două Daruri, de ce n-am avea trei? Sau mai multe? Mi-am dat seama că nu contează Darurile în sine, ci puterile de la care vin. Și atunci am început să cred că, dacă toți avem puteri, atunci cu toții avem, oricum, toate Darurile pe care putem să le atingem, ne trebuie doar răbdare și exercițiu ca să le descoperim.

— Nu prea știu, zic eu. N-a trebuit să lucrez deloc ca să descopăr Darurile de la tata. Au fost ale mele după ce... i-am mâncat inima.

— Ce vreau să zic e că puteai să le descoperi și în felul ăsta. Ți-ar fi

luat mai mult, însă se putea.

— Așadar, acum poți să dobândești orice Dar?

— Pot să fac multe lucruri și, în același timp, există multe lucruri care-mi sunt imposibile. Însă mi-ar plăcea să colaborăm, Nathan. Aș vrea să rămâi cu mine aici, ca să-ți împărtășesc din cunoștințele mele și, poate, chiar să învăț de la tine. N-ai simțit niciodată ceva mai mult decât Darul tău? mă întreabă Ledger după o scurtă pauză. Ceva în plus față de Darurile pe care le-ai dobândit?

Acum mă privește țintă.

— Cred că ai simțit. Ce anume?

— Prietenul meu, Gabriel, are Darul preschimbării, însă a rămas blocat în corpul de supus și nu mai reușea să se preschimbe la loc. Van ne-a ajutat, ne-a pus să bem o poțiune și am intrat într-un fel de transă, iar Gabriel a reușit să se regăsească.

— Cum anume?

— Cum eram scufundați în transa noastră, am călătorit în Țara Galilor. Gabriel spune că de fapt nu eram în transă, că a fost aievea, dar nu sunt sigur. În fine, aveam o țepușă care ne unea unul de altul, iar eu am căzut în ea, în țepușă adică, și mi s-a înfipt în piept, în inimă și în pământ.

Ridic din umeri. Nu-mi place să vorbesc despre asta, oricum nu găsesc niciodată cuvintele potrivite.

— În fine, Gabriel a reușit să se regăsească.

— Iar tu ai simțit altceva?

— Da... însă nu știu ce anume. Nu știu decât că era ceva dincolo de Darul meu, o forță, o putere, ceva care avea de-a face și cu țepușa care mă lega de pământ.

Ledger zâmbește.

— Cred că pământul e cheia multor puteri pe care le avem. Ceea ce are legătură și cu tine, Nathan. Ești foarte legat de natură.

— Poate.

— Nu ți se pare mult mai palpitant să înveți despre asta decât să te lupți cu Vânătorii, niște vrăjitori atât de înștrăinați, că nici nu mai știu ce pierd?

Nu știi. Nu mi se pare prea palpitant.

— Uite ce e, îți mulțumesc că-mi oferi ceva special și sunt sigur că ai dreptate, însă... nu e deloc genul meu. Nu pot să-i dau uitării pe oameniiăștia care nimicesc atâția vrăjitori.

— Și nu te-ai gândit niciodată că ai putea da greș?

— Bine'nțeles! Mă crezi prost? Știi că pot să mă omoare. Nimeni nu se duce la război fără să se gândească de un milion de ori la asta. Tocmai de-aia îmi trebuie amuleta. Și îmi exersează atâta Darurile, încercând să mă perfecționez.

— Serios? Atunci arată-mi niște farmece, Nathan, spune el încrucișându-și mâinile pe piept. E rândul tău să mă impresionezi.

Preț de-o clipă am impresia că Celia, Clay și Wallend sunt iar de față și trebuie să le demonstrez de ce anume sunt în stare. Îmi zic că e altceva, că Ledger e altfel și că nu-mi rămâne decât să mă conformez: mă fac nevăzut câteva clipe, arunc cu un fulger, mă ivesc iarăși și scot flăcări pe gură.

Îmi încrucișez mâinile pe piept și aștept. Ledger nu are nicio reacție.

— Nu pari impresionat, zic.

— Probabil pentru că nici nu sunt. Poți să te preschimbi pe loc într-un animal?

— Nu, răspund chinându-mă să nu-i trântesc o înjurătură.

Se uită fix în ochii mei, știu că-mi citește iar gândurile și îi zic în sinea mea să se ducă dracului.

— Se pare că ești nerăbdător să-mi arăți ce bine lupți.

Se dă ceva mai în spate și-mi spune:

— Păzește-te atunci.

Nici nu apuc să fac ceva, că se repede la mine să-mi ardă un picior în piept. Mă dau într-o parte și dau să-l izbesc cu un fulger, însă se ferește și azvârle cu brațele o minge de foc spre mine. Simt că-mi arde fața și mă rostogolesc cât colo, aruncând fulgere cu amândouă mâinile. Ledger fuge să se adăpostească. Azvârl o limbă lungă de electricitate în direcția în care cred că o ia, însă el se dă în spate și iarăși se repede la mine, doar că de data asta sare peste mine prin aer și-l văd zâmbind de sus. Scot o dâră

de foc pe gură. Ledger se lasă la pământ și întinde mâinile, venind spre mine, iar flăcările îl înghit cu totul. Dar nu cred că arde, pare calm și liniștit. Nu urlă cuprins de panică, asta-i clar. Iar eu sunt atât de nervos, încât tot scot flăcări pe gură... până nu mai pot.

Când se stinge flacăra, Ledger îmi zâmbește, apoi se încruntă când observă un firicel de fum înălțându-se din buzunarul gecii și se bate cu palma acolo ca să stingă focul.

— Ce noroc că am pus amuleta în celălalt buzunar, spune el făcându-mi cu ochiul.

— Nici n-ai nevoie să te apere amuleta. Ai și-așa destule puteri.

— Pot să-ți țin piept, mă descurc și cu doi ca tine, poate chiar trei... însă patru mă cam depășesc deja. Și, chiar dacă pare improbabil, ei bine, o să se fabrice bombe și mai puternice, pistoale mai eficiente și otrăvuri și mai perfide. Și numai amuleta te poate apăra de toate astea.

Îi ard lui Ledger un picior în piept. Și lovesc iute, nu glumă. Nimeni, niciun Vânător, n-a reușit să scape vreodată. Însă acum dau de aer. Ledger mi-a evitat fără efort lovitura. Încerc iar să-i trag un picior. Tot în aer. Repet prima lovitură, direcționând-o de data asta în locul unde mă aștept să se mute. Tot nu-l nimeresc. Mai încerc de două ori. Ultima oară ripostează și mă dau în spate, m-am așteptat să contraatace, așa că mă atinge doar pe braț cu tocul bocancului.

— Ești foarte rapid, spune el zâmbind.

Mai arunc un fulger și se dă într-o parte, însă reușesc să-i pârlesc mâneca. Arunc încă un fulger și încă unul. Se ferește de fiecare dată, însă mi se pare că începe să obosească de-acum, și i-l azvârl pe cel mai mare. Atunci dispare cu totul și îl aud strigându-mă pe nume din spate. Și imediat parcă mă izbește un zid.

Cerul e albastru, fără niciun nor, iar soarele a coborât în zare. Zac la pământ, cu ochii la cer, simt sub mine iarba și-mi vine să mă ridic de-aici și să-l pocnesc pe Ledger, însă pe de altă parte îmi spun că e mai înțelept să rămân cuminte aici. Poate am atins un soi de echilibru.

Mă doare tot corpul, înainte să mă vindec vreau doar să-mi amintesc

ce rău e să suferi. E nasol. Îmi simt toți mușchii de parcă mi i-a smuls cineva de pe oase și apoi i-a lipit la loc.

— A, te-ai trezit.

Îl văd pe Ledger stând lângă mine.

— Ei, te-am impresionat? îl întreb.

Pare serios.

— Ești un luptător bun și rapid, însă și vulnerabil.

— Cu ce m-ai lovit?

Se uită la trunchiul gros de copac de la picioarele lui.

— *Pe bune?*

Nimeni nu pare în stare să ridice așa ceva.

Și, de parcă mi-ar citi gândurile, ceea ce bănuiesc că și face, îmi răspunde:

— Îl mișc cu puterea gândului.

— Crezi că dușmanii o să fie la fel de dăruți?

— Absolut.

— Îmi trebuie amuleta, spun ridicându-mă.

— Ce-ar fi să rămâi aici o vreme să te mai gândești?

— Tu ziceai că trebuie să ne respectăm intuiția, iar eu asta și fac acum.

Viitorul meu nu e aici cu tine. Am...

Nu știu dacă să-i spun sau nu, însă urmez:

— Am avut o viziune, ai dreptate: e pe malul unui râu, într-un loc frumos, însă nu aici și nu cu tine.

— Viziunile pot fi înșelătoare.

— Știu, zic, însă mai cred și că au o doză de adevăr. De inevitabil. Dacă o iau într-o direcție sau alta, dacă lupt sau rămân cu tine, tot pe malul râului ăluia o să ajung.

— Ei, sper să te întorci aici după ce te lupți cu Soul, spune Ledger încuviințând din cap. Dacă e adevărat ce zici, faptul că vei petrece câțiva ani cu mine n-o să-ți schimbe cu nimic destinul.

— După ce mă lupt cu Soul?

— Pari hotărât să te lupți cu el.

— Și o să mă ajuți? O să-mi dai amuleta?

Încuviințează aproape imperceptibil, spunând:

— N-am de gând să nu fac nimic, însă răul poate să triumfe și dacă oamenii de bine fac ce nu trebuie. Eu am de gând să fac ce trebuie și cred că ești omul potrivit pentru amuleta mea.

— Îți mulțumesc. Nu-ți promit că o să mă-ntorc neapărat, însă s-ar putea să mă-ntorc.

— Orice se poate în viață. Hai să mergem la cabană să ne uităm la amuletă. Te așteaptă Gabriel, cred.

— E acolo?

— L-am adus pe Gabriel la cabană înaintea ta. Am băut o cafea, însă recunosc că i-am turnat în cană câteva picături dintr-o poțiune de somn. Când m-am dus după tine, l-am lăsat să doarmă în siguranță.

Grăbesc pasul – cu greu mă abțin să n-o iau la fugă – și-l văd pe Gabriel stând în fața cabanei, cu ochii la noi. Când ajung aproape de el, încetinesc și îi zâmbesc larg:

— Ești bine?

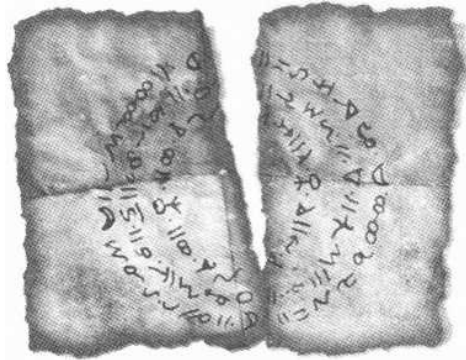
Încuviințează.

— Dar tu?

— Mda... bine. Am pierdut o partidă de lupte și în ultimele ore am vorbit mai mult decât în jumate de an.

Cu ambele țevi?

Cele două bucăți ale amuletei sunt pe masă, una lângă alta. Pergamentul e îngălbenit și amândouă bucățile par să fi fost făcute ghem la un moment dat. Jumătățile se potrivesc clar, nu lipsește nicio frântură. Ledger spune că scrisul de pe hârtie e fermecat. Amuleta e doar atât: un pergament cu un scris pe el – e bizar, nu par litere, ci mai degrabă niște forme pe hârtie, care compun trei cercuri concentrice atunci când cele două bucăți sunt unite.

Suntem iar la cabană. Ledger stă în fața mea la masă și Gabriel, lângă mine. Pe masă, lângă amuletă, mai sunt un ceainic cu ceai de plante, o sticlă goală cu fund rotund, un dop de plută, un calup de ceară pentru pecete, niște sfoară, o lumânare și chibrituri.

— Bănuiesc că nu putem să le lipim cu scotch, îi zic lui Ledger.

— Ce bine ar fi să fie așa de simplu, zâmbește Ledger. Amuleta nu poate fi reparată deloc sau dacă am repara-o, i-am schimba puterile. Însă asta nu înseamnă că jumătățile nu pot funcționa împreună așa cum sunt. Așa și trebuie. Amuleta simbolizează echilibrul, iar tu o să fii iarăși

întruchiparea echilibrului.

— Adică cele două laturi ale mele?

— Nu doar ele. Arată-mi tatuajele de pe deget.

Întind mâna dreaptă. Pe degetul mic am cele trei tatuaje cu *N 0,5*.

— Van mi-a spus că un ins pe nume Wallend ți-a făcut tatuajele, spune Ledger, și că fiecare tatuaj de la deget reproduce un altul de pe corp. Wallend voia să-ți taie degetul și să-l folosească pe post de amuletă ca să te controleze, să te silească să faci ce vrea. Cred că acum s-a întors roata destinului. Există un echilibru când vine vorba de viață și de moarte, de bine și de rău. Înțelegi?

— Yin și yang. Ochi pentru ochi. O mână spală pe alta. Din astea?

— Eu n-aș zice chiar așa, însă, da, e vorba de un echilibru între părți. Wallend voia să se folosească de tatuaje ca să te aibă în puterea lui, însă la fel și tu poți să te folosești de ele ca să-l ai în putere. Ledger ia o gură de ceai. Amuleta nu poate fi întregită, nu poate fi lipită la loc, însă poate să-ți apere degetul și, prin urmare, întregul corp, dacă vârm amuleta într-o sticlă, cu degetul tău.

— Atunci... trebuie să-mi tai degetul?

— Altfel nu prea văd cum ar încăpea în sticlă.

— Și dacă nu funcționează?

— Atunci o să ai un obiect ornamental interesant de pus pe polița căminului.

— Mai trebuie vreun farmec în afară de asta?

— Nu mi se pare necesar. Avem puterea amuletei, sângele de Vrajitor Negru amestecat cu cel de Vrajitoare Albă care-ți curge prin vene, degetul cu tatuajele și propria ta istorie personală. Mi se pare că ajunge atâta magie.

— Bun. Și după ce punem totul în sticlă, gata? Oriunde merg, o să mă apere?

— Da. Doar dacă nu se sparge sticla.

— Așadar sticla poate fi distrusă?

— Desigur. Doar e o simplă sticlă. Dacă ți-ar sparge cineva sticla și ar scoate amuleta, ai fi din nou vulnerabil. Însă atâta timp cât sticla e în

siguranță, te ocrotește. Sticla ar putea fi folosită împotriva ta. Dacă o pune cineva pe foc, o să te ardă, dacă o pune cineva la înghețat, o să îngheți. Însă o să am eu grijă de ea. Va trebui să ai încredere în mine, Nathan. Ți-am spus că asta e prețul pe care ți-l cer în schimbul ajutorului meu. O să țin sticla la loc sigur până nu mai ai nevoie de ea. După ce o să-l omori pe Soul, o să o sparg și o să fii iar vulnerabil. Amuleta o să rămână la mine și o să-ți înapoiez degetul. Ne-am înțeles? mă întreabă el după o clipă de tăcere.

Îmi doresc amuleta, însă nu-mi surâde deloc ideea cu sticla. Nu mă simt deloc bine când mă gândesc că mă las pe mâna cuiva care se folosește de stratagema lui Wallend. Însă nu prea cred că am de ales. Încuviințez din cap.

— Bun, face Ledger și apoi se uită la Gabriel. Păi, are cineva un cuțit la el?

Nu vreau să folosesc Fairbornul – am impresia că farmecul lui mi-ar purta ghinion sau s-ar putea să interfereze –, așa că scot cuțitul de la Gabriel. Îl țin mereu la curea, chiar dacă nu prea îl folosesc.

Îmi lipesc palma dreaptă de masă. Trebuie să tai degetul mic la rădăcină, la articulație, încerc să pun lama unde trebuie, însă mă mișc stângaci și vreau să tai rapid și cum trebuie.

— Îmi acorzi mie onoarea? mă întreabă Ledger și dă să ia cuțitul.

Însă Gabriel spune „Nu”. Își lasă mâna pe a mea, unindu-și degetele cu ale mele pe deasupra mânerului.

— Ești sigur? mă întreabă el.

Încuviințez și apăsă lama cuțitului.

Sângele curge pe masă și degetul meu pare micuț și ciudat. Aștept să simt durere. Începe. Mă vindec la mână, rana nu mai sângerează de-acum, pielea începe să crească la loc și nu mai rămâne decât o cicatrice albicioasă, din deget nu mi-a mai rămas niciun ciot, atât de aproape de palmă a tăiat Gabriel.

Ledger ia degetul și-l pune cu grijă pe una dintre jumătățile amuletei, cu care îl învelește, adăugând deasupra cealaltă jumătate. Hârtia e pătată de sânge, însă pe Ledger nu pare să-l deranjeze, mă gândesc că poate așa

și trebuie.

— Acuma leagă-l.

Ține degetul, iar eu iau bucata de sfoară și o înfășor cu grijă în jurul pachetelului, cât mai strâns, apoi fac nod. Mai înfășor niște sfoară la celălalt capăt, ca să nu alunece degetul dinăuntru. Ledger vâcă pachetelul în sticlă și o astupă cu dopul. Apoi aprinde o lumânare. Ține calupul de ceară roșie deasupra flăcării, picurând ceară topită pe gura sticlei, ca să sigileze dopul.

Ledger se uită la mine și apoi iar la sticlă, admirându-și opera.

— Asta-i tot? întreb.

— Păi, cred că mai bine am face o încercare, spune el întorcându-se spre Gabriel. Vrei să încerci tu primul?

Gabriel dă să ia cuțitul, zâmbindu-mi.

— Stați așa. Nu ne jucăm aici! le zic eu. Nu vreau să aflu că n-a mers ca apoi să mor imediat!

— N-o să-ți înfig cuțitul în inimă, mă gândeam poate să încerc să te tai, spune Gabriel.

Apoi întreabă, uitându-se la Ledger:

— Amuleta apără de orice rană, nu?

— Asta e și ideea.

Nici nu apuc să protestez, că Gabriel îmi trece lama cuțitului pe dosul mâinii. În mod normal, m-aș alege cu o tăietură adâncă, însă cuțitul nu mă rănește deloc și nu simt nimic, parcă nici nu m-a atins lama.

— Încearcă să-mi înfigi cuțitul în mână. Cu binișorul.

— Să-ți înfig cuțitul cu binișorul? O să mă străduiesc.

Gabriel încearcă să-mi înfigă cuțitul în mâna dreaptă.

Cuțitul îmi alunecă pe piele, înainte și înapoi, astfel încât nu simt nimic și nici nu rămâne vreo urmă.

— Mai încearcă o dată, mai cu forță, zic. Cu asta.

Și-i întind Fairbornul.

Gabriel se ridică pe de scaun și dă să înfigă Fairbornul în mâna mea, luându-și elan de sus, însă nici nu mă atinge. Fairbornul alunecă pe lângă piele și se împlântă în masă.

— Bun. Așadar nici cuțitele și nici măcar Fairbornul nu par să-ți dea de furcă. Numai că Vânătorii sunt de obicei înarmați cu pistoale.

Și atunci Gabriel scoate pistolul din geacă și-l învârte pe deget, zâmbind.

— Nu-mi dau seama de ce te amuză așa de tare.

— Bine, aș putea să încerc să te gătui, spune Gabriel. Dintotdeauna mi-am dorit să încerc așa ceva.

— Foarte haios. Haide, împușcă-mă odată.

Îndreaptă țeava pistolului spre umărul meu, apoi spre stomac și picior.

— Cred că în picior. Dreptul sau stângul?

— Nu contează, hai să terminăm odată.

Chiar am emoții, vreau să se termine.

Gabriel trage. Răsună o detunătură puternică.

Mă uit în jos.

— Ai tras ca lumea? întreb.

Nu sunt rănit și n-am simțit nimic.

— Doar mă pricep să trag cu arma, spune Gabriel părând enervat.

— Păi, unde s-a dus glonțul?

După ce-l căutăm câteva minute, dăm peste el în lemnul ușii.

— Probabil a ricoșat din tine, spune Ledger. Deja devine periculos. Vă las singuri. E o pușcă pe perete, Gabriel, cartușele sunt în sertar, numai să te dai mai în spate.

Gabriel se întinde și ia de pe perete o pușcă – pare o vechitură. O încarcă și îmi zâmbește iar.

— Ambele țevi? mă întreabă.

— Poate ar fi mai bine să ieșim.

Când suntem afară, Gabriel îndreaptă pușca spre talia mea, de la distanță. Trage. Zgomotul mă deranjează cel mai tare. În jur plouă cu alice, mă ghemuiesc și închid ochii. Când îi deschid la loc, văd că Gabriel s-a prăbușit pe spate, însă râde.

— Pușca aste e infernală. Era să-mi disloce umărul. Nu te-am atins?

— Nu. Am simțit ceva, însă cred că era doar aerul pe piele. Vrei să încerci să mă lovești? îl întreb. Să mă pocnești adică.

Gabriel se ridică în fund.

— Nu. Am impresia că pe mine o să mă doară mai rău decât pe tine. Însă apoi se ridică de jos și apucă pușca de țevă. Ce zici dacă facem așa? mă întreabă el rânjind.

— Hai să te văd.

Se repede la mine izbindu-mă cu pușca în umăr, însă cumva alunecă pe lângă mine și Gabriel se rotește pe loc, iar eu încerc să-mi înăbuș râsul, ceea ce pare să-l enerveze, așa că lasă pușca și încearcă să-mi tragă un pumn în față și încă unul în stomac, imediat. Spre mirarea mea, mă nimereste, îi simt pumnul în falcă, dar e ca și cum m-ar mângâia, la fel și în stomac. El însă își freacă pumnul de nu mai poate.

— Cred că până la urmă m-ar interesa să mă gâtui, zic.

— Ar fi plăcerea mea, îmi răspunde el luându-mă de gât.

Îi simt mâinile calde pe piele, mai întâi mă apasă ușor, însă apoi îmi dau seama că încearcă să mă strângă cu toate puterile, însă nu-i simt decât căldura pielii.

— Mă cam gâdilă, îi spun.

Gabriel râde și își ia mâinile de la gâtul meu.

— Hmm, ce-ar fi dacă... Știu, vino în casă.

Se duce la chiuvetă, astupă scurgerea și dă drumul la robinet.

— Vrei să mă îneci? îl întreb.

— Vâră-ți capul aici și o să ți-l țin sub apă, îmi spune.

— Și dacă nu pot să respir?

— Atunci o să știm că amuleta are un punct slab.

Mă duc la chiuvetă, mă aplec și-mi vâr capul în apă. Gabriel mă ține de ceafă. Expir, golindu-mi plămâni de aer. Însă nu-mi vine deloc să inspir. Mă simt ciudat, un pic amețit, practic nu fac decât să-mi țin respirația. Aștept. Nu se poate să rezist așa la infinit, nu? Așa că aștept. Și tot aștept. Știu că au trecut minute în șir de când stau cu capul în apă.

Apoi îmi vine să trag aer în piept și nu prea mai rezist la fel de bine. Mă mișc, mă agit, însă Gabriel mă ține mai departe. Nu mai am oxigen. Am amețit de tot, văd negru în fata ochilor. Îi dau un șut lui Gabriel și îmi scoate capul din apă.

- Ești bine? mă întreabă el râzând, în timp ce eu tușesc și horcăi.
- Mi s-a terminat aerul adineauri, zic. Aș putea să mă înece.
- Ți-ar lua ceva însă. Ai stat cu capul în apă aproape zece minute.
- Mai ai vreo idee? îl întreb.
- Mi-ar plăcea să fie Mercury aici, să te facă sloi, până mori.
- Am impresia că nici a ta nu m-ar deranja.

Gabriel se duce la rucsacul meu și-l deschide, însă apoi se oprește și-mi spune:

- Închide ochii. Mai am o idee.

Mă conformez.

— Du-ți mâinile la spate, îmi spune peste câteva clipe. O să te lovesc cu ceva, însă n-o să-ți arăt cu ce și nici n-o să știi de unde vine lovitura.

— Nu știu dac-o să conteze, zic, dar îmi duc ascultător mâinile la spate.

Apoi simt cum tare mă strânge la mâini, legătura de cabluri.

- Hai să văd cum te eliberezi, îmi spune Gabriel.

Trag de legătură, însă nu pot să mi-o scot, așa că mă întorc spre el.

- Foarte amuzant. Credeam c-o să încerci să mă rănești?

— Nu. Însă văd unde-i punctul slab. Cineva poate să te păcălească și să te prindă, îmi spune el părând serios. Soul se dă în vânt după amândouă.

Prea prețios

Rămânem câteva zile la Ledger. Aici, lumea reală, cu războiul și luptele ei, nu mai pare deloc aievea, însă nu înseamnă că m-am răzgândit și că vreau să rămân. Ledger nu încearcă să mă convingă să stau, însă îmi spune că trebuie să-mi exersez Darurile. Sunt în stare să opresc timpul, însă nu mult; dacă mă concentrez, pot să-l țin așa aproape un minut. Nu prea știu dacă mi-ar ieși în focul luptei. Nici măcar Marcus nu și-a folosit Darul ăsta decât o dată pe câmpul de luptă, când era pe moarte. Îți mănâncă din energie și necesită multă concentrare, cred că l-a secătuit de ultimele puteri.

Ledger mă lasă să-mi exersez Darurile singur, ceea ce mă miră, credeam că o să-mi dea tot felul de sfaturi. Îmi spune doar atât:

— Ascultă totul, fii atent mai ales la pământ și o să înveți tot ce trebuie să știi.

Totuși, îmi arată și o întreagă serie de alte Daruri, ca să-mi fac o idee la ce să mă aștept. Mă atacă cu toate armele din dotare: fulgere, flăcări, apă, sunete, lumină, culori și obiecte. Mă ia pe sus și mă aruncă de colo-colo: în apă, în copaci și la pământ. Nimic nu doare, însă îmi abate atenția și-mi arată că pot fi învins.

E în stare și să-mi controleze mintea. Când îmi spune, mă opresc în plin atac. Și, ceea ce mă sperie și mai tare, dacă-mi spune să-l atac pe Gabriel, îl ascult. Ledger se asigură că nu-l rănesc, însă am băgat la cap. Cineva poate să-mi controleze mintea dacă vrea.

Și Gabriel își exersează Darul, deși mie mi se pare că-l stăpânește la perfecție. Doar când își ia înfățișarea mea nu-mi place. Sunt sigur că mă face să arăt mai bine decât în realitate, sunt mai drăguț și mai fericit. Deși

aici mă simt mai fericit decât în altă parte. Nu mulțumită lui Ledger sau lucrurilor pe care le învăț aici sau din astea, ci pentru că relația dintre mine și Gabriel e iar ca pe vremuri, chiar mai bună.

Când am o clipă liberă, mă gândesc la cadoul pe care i l-am promis lui Gabriel. Știu că are impresia că o să uit sau că n-o să mă sinchisesc, ceea ce mă motivează și mai mult să găsec cadoul potrivit. Numai că nu prea îmi vine în cap nicio idee potrivită: un cuțit, o carte, un ceas, un lăntișor, o brățară – toate sunt cadouri bune și s-ar bucura să primească așa ceva, însă nu par de-ajuns. Vreau să-i fac un cadou special.

În fiecare dimineață mă preschimb în animalul meu, mă fac vultur și rămân așa o vreme, iar apoi mă gândesc de obicei la tata și la zilele pe care le-am petrecut împreună, amintindu-mi-l în toate detaliile. Într-una din zile, după ce mă preschimb înapoi în om, îmi dau seama ce cadou să-i fac lui Gabriel. Ce prostie că nu mi-a venit mai devreme ideea – e ceva perfect și la mintea cocoșului.

Noaptea dormim afară, chiar dacă Ledger a făcut aranjamente ca să putem rămâne în cabană. În prima noapte dormim la foc, în a doua clădesc o vizuină din muri ca a tatei. Acum mi-am descoperit și Darul de a crește sau veșteji plantele. Vizuina e o simplă boltă de muri, sub care se ajunge printr-un tunel scurt. Nu e destul de mare cât să stai în picioare sub ea, însă are un aer cald și intim. Facem focul înăuntru și, prin golurile din acoperiș, vedem stelele, iar fumul se ridică printre crengi. Stăm întinși unul lângă altul, cu ochii la stele.

– Mâine ar trebui să ne întoarcem, zic în a cincea noapte.

– Dacă vrei tu...

– Îți place aici?

– Îmi placi tu aici.

Ne sărutăm și facem dragoste, după care Gabriel adoarme. O vreme, îi ascult bătăile inimii.

Acum m-am hotărât ce cadou să-i fac, problema e cum să i-l dau. Nu vreau să trec prin toată faza cu deschiderea ambalajului, timp în care aștepți să vezi cum i se pare și din astea, însă chiar vreau să fie special.

Ridic mâna dreaptă și, la lumina focului, pielea de la încheietură arată

îngroșată și netedă. Mâna pare să fi prins o formă ciudată fără un deget. Pe arătător port inelul de la tata. Îmi amintesc cât m-am minunat că mi-a dat un obiect atât de special și cât m-am mândrit cu el și cu tata, și cu faptul că tata mi l-a făcut cadou. Îmi scot inelul, mi-l duc la buze și-l sărut. Îmi amintesc când l-am văzut prima dată pe Gabriel la Aeroportul din Geneva, când mi-a spus Rose că mă iubește și când mi-a spus el prima dată că mă iubește. Și știu că-l iubesc pe Gabriel mai mult decât am iubit pe oricine altcineva vreodată, mai mult decât mi-aș fi închipuit că pot să iubesc pe cineva. Mulțumită lui sunt un om mai bun. Îi pun inelul pe deget. Îi stă bine. Apoi mă întind mai aproape de el și-mi închipui cum o să trăim liniștiți împreună, într-un colțișor frumos de natură, pe malul unui râu...

A doua zi dimineață, Gabriel mă strigă încet și mă trezesc. Sunt întins pe spate, îl simt pe Gabriel lângă mine.

— Nathan.

Deschid ochii. Stă sprijinit într-un cot, privindu-mă serios, dar și emoționat.

— Trebuie să vorbim, îmi spune.

Ridică mâna cu inelul de aur la deget și continuă:

— Despre asta.

— Am zis c-o să-ți fac un cadou. E cadoul meu pentru tine.

Se uită la mine serios cum e, fără să spună nimic, apoi coboară ochii și își sucește inelul pe deget ca și cum se gândește la el, iar când deschide gura să zică ceva îi spun ce mi-am propus:

— Te-ai ofticit, nu? Știam eu că așa o să faci.

— Nu m-am ofticit, spune el părând nedumerit. Clatină ușor din cap, părând cu totul sincer. Nu m-am ofticit chiar deloc.

— Aș putea să înțeleg dacă ai fi, pentru că te crezi atât de bun când vine vorba de cadouri și gesturi drăguțe și prostii din astea, iar acum am reușit să te întrec, cadoul meu e mai tare decât al tău.

Zâmbește, dându-și seama că-l tachinez, apoi clatină iar din cap.

— Recunosc că m-ai depășit. N-aș fi crezut niciodată c-o să-mi dai așa ceva. De fapt, ca să fiu sincer, n-aș fi crezut niciodată c-o să-mi dai ceva.

Însă inelul ăsta a fost al tatălui tău și...

— A fost al tatei și al bunicului și, înainte de asta, probabil că a fost al tatălui bunicului. E o străveche și prețioasă bijuterie a familiei Edge.

Glumesc eu, dar e și adevărat.

— Nathan, e un obiect prea prețios.

— E prețios, da, și țin mult la el: e singurul dar de la tata. Bine, pe lângă Fairborn și glonțul de Vânător. În fine, e singurul lucru bun pe care mi l-a dat tata, de-asta vreau să ți-l fac cadou.

— Nathan...

— M-am gândit mult și bine la asta și sunt sigur. Vreau să ți-l dau ție și știu că tata ar fi de acord.

Ochii lui Gabriel se umplu de lacrimi.

— E al tău. Pentru totdeauna.

Lacrimile îi picură pe obraji și ne sărutăm, iar și iar.

Partea a treia
Jumătatea pierdută

Problema numărul cincizeci și unu

Ne-am întors în tabăra Celiei, noua Tabără Unu. Cu totul, am stat o săptămână la cabana lui Ledger, ne-am odihnit, am învățat multe lucruri, am lucrat la Darurile mele și am testat cât am putut capacitățile de apărare ale amuletei. Apoi Ledger ne-a condus înapoi la camera hărților și de acolo am luat-o spre New York, iar a doua zi am sosit aici.

Nu prea-i povestesc Celiei mare lucru despre Ledger – îi place să trăiască foarte retras –, însă îi spun de amuleta care-mi asigură invulnerabilitatea.

Sunt curios cum o să fie când o să-și încerce Celia Darul pe mine. Urăsc zgomotul ăla al ei. E singura chestie de care mă tem. Nu doar din cauza durerii, ci și din cauza amintirilor, sentimentului de rușine, nenumăratelor dăți când sunetul ăla m-a răpus la podea, smiorcăindu-mă și gemând. Însă acum vreau să-l folosească împotriva mea. Și ea parcă de-abia așteaptă să-și încerce puterile.

– Mai întâi trage-mi un pumn în față, îi zic eu rânjindu-i.

Își trosnește degetele, își face palma pumn și mi-l repede în față – un upercut zdravăn cu dreapta.

Acum chiar simt ceva: nu durere, ci un fior de plăcere când o văd pe Celia cocoșându-se cu mâna lipită de corp. Apoi se ridică, vindecându-se cu viteză maximă, pun pariu.

– Parc-aș trage un pumn într-o bucată de oțel.

Bineînțeles că nu se dă în lături să încerce alte metode: mă înjunghie, mă împușcă, însă o opresc când vrea să mă spânzure. Îi zic să scoată sunetul ei.

– Ești gata? îmi spune. Nu trebuie să te pregătești sau ceva?

– Nu, farmecul de apărare e ca un fel de armură pe care o port tot

timpul.

Apoi mă izbește zgomotul. Doar că nu mă doare și e impropriu spus că mă izbește. E un țuiet slab, neplăcut și ascuțit, însă n-are cum să mă oprească, e ca și cum aș auzi pe cineva cântând fals.

— Tu chiar te străduiești acolo sau ce faci? îi zic punându-mi mâinile pe piept.

Nu-mi ia în seamă comentariul, ci se uită la Gabriel.

— Ai găsit vreun punct slab în capacitățile amuletei? îl întrebă.

— Poate să se-nece, numai că îi ia mult. Pot să-l lege și să-l închidă. Nu face față când e vorba de controlul mental. Dacă cineva dăruit cu controlul minții i-ar propune să se predea, Nathan l-ar asculta. Însă în bătălie, în luptă dreaptă, nu pot să-i facă nimic.

— O bombă ceva? întrebă Celia.

Îmi dau ochii peste cap.

— N-am încercat așa ceva.

— Ai putea să rămâi îngropat sub dărâmături, nu?

— Da. Însă îngropat de viu, dacă te liniștește cu ceva.

— Te aștepti să dea cu bombe în noi? întrebă Gabriel.

— Poate cu explozibil, răspunde Celia. Să instaleze mine, cum au omorât-o pe Kirsty.

— N-au ce să-mi facă așa.

— Vrei să încerci? mă întrebă Celia scoțând o grenadă din buzunar și întinzându-mi-o.

Recunosc, am emoții. Însă, la o adică, dacă gloanțele n-au reușit să străpungă farmecul amuletei, nu văd de ce mi-ar crea probleme o grenadă.

Iau grenada și scot cuiul. Celia și Gabriel se dau repede în spate. Inima îmi bate tare în piept, îmi privesc mâna și brațul întrebându-mă dacă n-o să rămân fără ele.

Urmează o explozie orbitoare și asurzitoare și mă împleticesc în spate, cu ochii închiși.

Inima îmi bate tot nebunește, iar mâna și brațul îmi furnică, însă, spre ușurarea mea, nu le-am pierdut. Îmi mișc degetele – n-au nimic. Dar nu

pot să spun că-mi doresc neapărat să mai trec vreodată prin experiența asta.

Mai târziu, seara, stau la foc cu Gabriel, Celia și Greatorex și râd. Celia tocmai îmi expune planul ei de atac împotriva lui Soul – pe care l-a pus la punct cât am lipsit noi.

– Ți-a luat o săptămână să concepi tot planul ăsta? îi zic după ce mă opresc din râs. Intru pur și simplu în clădirea Consiliului și omor pe toată lumea. Ți-a luat o săptămână să concepi tot planul?

– Credeam că o să-ți placă, doar e un plan simplu, spune Celia.

Mă abțin să-o înjur, doar mă uit urât la ea.

– Se apropie ședința anuală a Consiliului. Am aflat ușor data. E un eveniment important, în cursul căruia se realeg membrii și conducătorul Consiliului. Soul, Wallend și Jessica o să fie de față. E ocazia perfectă să-i eliminăm. Tu intri primul. Scapi de membrii-cheie ai personalului, iar apoi venim noi să ne ocupăm de membrii din Consiliu și Vânătorii prezenți.

Gabriel se încruntă.

– Și dacă nu sunt? Dacă data e greșită?

– Dacă nu-s prezenți, atunci Nathan va trebui să ia deciziile potrivite în context. Ceea ce sunt absolut sigură că va reuși să facă.

Deja știu ce-o să fac atunci: o să dau foc clădirii Consiliului. O să distrug tot ce pot.

– Principala problemă în orice atac, continuă Celia, e faptul că Vânătorii se pot face nevăzuți. Darul ăsta o să le confere mereu un avantaj. Orice s-ar întâmpla cu Soul, Vânătorii o să lupte mai departe și n-avem cum să învinge o armată nevăzută – nu putem să prindem sau să omorâm un inamic pe care nu-l vedem.

– Am interogat doi Vânători pe care i-am luat prizonieri, sub influența poțiunilor de extras adevărul, însă tot n-am aflat mare lucru. Din câte se pare, nici Vânătorii nu prea știu cum funcționează farmecul ăsta, știm doar că Wallend le controlează puterile folosindu-se de sticle-amuletă. Vânătorii își pot controla capacitatea de a se face nevăzuți, însă

Darul și l-au primit de la Wallend.

Oricât de mult aş vrea să-l omor odată pe Soul, îi dau dreptate Celinei.

— Aşadar, primul obiectiv ar fi să eliminăm capacitatea Vânătorilor de a se face nevăzuți și de-abia apoi vine rândul lui Soul.

— Da.

— Ce Dar are Soul?

— Darul poțiunilor. La fel ca Wallend. Numai că Soul nu e foarte dăruit – de-asta apelează la Wallend. Wallend are un Dar de excepție.

— Iar Wallend își desfășoară activitatea în clădirile Consiliului, nu?

— Da, conform informațiilor noastre, își petrece mai tot timpul acolo. Nu văd de ce și-ar schimba obiceiurile.

Nici eu nu văd. Mi s-a părut întotdeauna genul obsedat de munca lui, fără viață personală. N-a avut niciun motiv sau obligație să se mute când Consiliul a obținut atâtea succese.

— Judecând după dorința de control a lui Soul și lipsa lui de încredere în Vânători, sunt sigură că o să păstreze pe-aproape sursa farmecului care conferă Vânătorilor capacitatea de a se face nevăzuți. Trebuie să fie pe-acolo, prin clădirea aia. Dacă ai reuși măcar să intri, să găsești sticlele sau ce-or fi și să neutralizezi capacitatea Vânătorilor de a se face nevăzuți, aş declara misiunea un succes.

— Tu, poate; eu, nu.

— Bine, de acord, ar trebui să ne alegem un țel mai măreț. Trebuie să-i dăm pe Soul, Wallend și Jessica jos de la putere și să ne asigurăm că nimeni nu reușește să scape din clădire – să-i luăm pe toți prizonieri.

— Credeam că planul era să intru peste ei și să-i omor, nu?

Îmi amintesc iar ce m-a sfătuit tata: omoară-i pe toți. Am omorât atâtea elemente minore, Vânători neînsemnați, că aproape s-ar simți jigniți dacă i-aș lăsa pe Soul, Wallend și Jessica în viață.

— Să-i omori sau să-i iei prizonieri, spune Celia.

— Bine.

— Desigur, există mai multe aspecte problematice, continuă Celia.

— Desigur.

— Problema numărul unu e cum pătrundem în clădirea Consiliului.

Există trei intrări. Intrarea principală, situată pe strada mare, e cea mai simplă cale de acces, numai că e prea publică. Atât ne trebuie, să observe supușii ceva.

Cunosc intrarea aia. Poarta e deschisă și sigur o să fie bine păzită. Nici nevăzut nu mi-ar surâde deloc s-o iau pe acolo.

— OK, de acord, spun.

— Pe intrarea din spate nu se mai circulă și, din câte știm, a fost blocată de tot. Cred că li s-a părut un punct slab – paza era mai dificilă, vizibilitatea era proastă și în vecinătate sunt proprietăți de-ale supușilor. În fine, nu se mai poate intra pe acolo.

Pe intrarea din spate o luam cu bunica când mă prezentam la Evaluări, așa că o știi bine, însă se pare că nu mai contează.

— Pe intrarea de pe Cobalt Alley încă se circulă, doar că e prea periculos pe-acolo.

— Peste tot e prea periculos, zic, însă știi ce efect are farmecul străduței. Te trage spre clădire, nu? N-am putea să profităm de el?

— Străduța dă într-o curte interioară, spune Celia clătinând din cap, adică o zonă expusă, unde ar putea să ne prindă și să ne elimine pe rând. Dacă m-aș ocupa de paza clădirii, m-aș asigura că e o cale de acces tentantă, însă a doua ușă spre clădire ar fi impenetrabilă. Sunt convinsă că așa a acționat și Soul.

— Atunci ce ne mai rămâne? Acoperișul? Ferestrele?

Glumesc doar pe jumătate. Știi că întreaga clădire o să fie bine păzită de intruși.

— O să pătrundem pe o scurtătură dintr-o altă clădire ce ține de Consiliu. Din Turn.

— Turn?

— Turnul Roman, cum i se spune mai exact. E închisoarea în care Consiliul ține Vrajitori Albi. O știi bine. La fel și Greatorex și toți Vânătorii. Fiecare din ei trebuie să-și facă serviciul ca gardian acolo an de an. O scurtătură duce din Turn în clădirea Consiliului.

— Și știi cum se intră în Turn?

— Îl țin sub observație de săptămâni întregi. Știm programul și

numărul gardienilor și turele. Au un întreg sistem de parole și probe, însă tu, Nathan, o să intri odată cu gardienii, pe nevăzute. După ce intri, o să-i dobori pe gardieni și o să ne dai drumul înăuntru.

— Câți gardieni au?

— Sunt în permanență șase gardieni ai Consiliului și patru Vânători. Fiecare tură durează opt ore. Închisoarea e ușor de păzit și supravegheat. Nu lasă niciun deținut să iasă din celulă.

— Drăguț din partea lor.

— Nici nu trebuie să se arate drăguți.

— Bun. Deci mă strecor înăuntru, mă ocup de gardieni și vă dau drumul în clădire. Apoi? O iau pe scurtătură până în clădirea Consiliului ca să dau de Wallend, Soul și Jessica?

— Întocmai. Și așa ajungem la problema numărul doi: Jessica, spune Celia frecându-se pe față: Chiar dacă-i învingem pe Soul, Wallend și tot Consiliul, Vânătorii oricum o să depună rezistență. Sunt ei în slujba Consiliului, însă nu-i sunt loiali lui Soul, ci comandantei lor, Jessica. Atâta vreme cât ea e în viață, Vânătorii o să lupte. Indiferent ce se alege de Soul sau de Wallend, ea n-o să se predea niciodată.

— Și?

— La Geneva ai lăsat-o în viață, spune Celia.

— A, râd eu. Așadar problema e că n-o s-o omor, așa vă închipuiți?

— E o problemă valabilă?

— Nu.

Cel puțin, nu cred să fie. Jessica e sora mea vitregă, avem aceeași mamă, însă o urăsc. Chiar cred că e un om foarte rău. Și știu că ea m-ar omorî fără să stea pe gânduri. E adevărat că am lăsat-o să plece la Geneva. Însă pe vremea aia nu era război. Situația s-a schimbat, și la fel și eu.

— Nu-ți face griji, îi spun Celinei, fie o s-o omor, fie o s-o iau prizonieră. Celia încuviințează și trece rapid la următorul punct.

— Problema numărul trei e tot legată de Vânători. Mitul spune că niciodată nu se predau și nici nu fug. Însă, cum știi deja, nu e tot timpul adevărat. Mulți mai bine mor decât să se predea, însă adevărul e că sunt

oameni. Unii aleg să trăiască. Iar eu cred că, odată ce o să-și dea seama că n-au cum să câștige, o să se retragă strategic și chiar o să se predea. Dacă o să procedeze așa, n-o să le facem nimic. Organizația va trebui desființată. Trebuie să punem capăt istoriei Vânătorilor.

Îmi amintesc când am visat lungul șir de Vânători prizonieri.

— Dacă-i executăm pe toți o să reușim tocmai bine.

— Ba nu. Vânătorii provin din, practic, toate familiile de Vrăjitori Albi. Trebuie să ne arătăm toleranți și corecți. Sunt soldați. Nu sunt cine știe ce forță a răului.

Clatin din cap dojenitor.

— Nu ucidem prizonierii, Nathan. Și nu-i ucidem pe cei care se predau.

— Atunci care-ar fi problema numărul trei?

— Nathan, trebuie să mă asigur că n-o să-i omori dacă se predau și că o să-i lași să se predea dacă așa vor. Trebuie să am încredere în tine că înțelegi: e greșit să execuți prizonierii.

— Adică trebuie să ai încredere că nu semăn cu tata. Că nu doresc să-mi răzbun strămoșii pe care i-au lichidat ei. Și cum rămâne cu ceilalți Vrăjitori Negri pe care i-au omorât Vânătorii? N-aș putea să-i răzbun măcar puțin?

— Eu vreau să câștigăm bătălia, nu să ne răzbunăm pe ei.

— Moto-ul meu e „Omoară-i pe toți”.

— Chiar dacă se predau? Așa nu ești cu nimic mai bun decât Soul.

— Da... Nu.

Nu știi ce să zic, știu doar că m-am enervat rău.

— N-ai decât să le faci proces pentru crime de război dacă te simți mai bine așa, spun eu rânjind disprețuitor. După aia poți să-i execuți.

— Eu am de gând să conduc o Alianță în care Albii, Negrii și Semipurii să colaboreze cu toții, spune Celia. Va trebui să investigăm cu grijă și în mod public crimele comise de Consiliu și de membrii lui. Însă și noi toți trebuie să avem grijă să nu comitem asemenea crime. Altfel și noi ajungem în instanță. Va trebui să conlucrăm și să se vadă cum conlucrăm într-un mod echitabil. Drept și echitabil. Cu toată lumea,

inclusiv cu tine, Nathan. Te atenționez de pe-acum că așa o să fie. Aceasta e societatea pe care trebuie s-o întemeiem și cu toții trebuie să ne supunem aceluiași reguli. Războiul e partea ușoară, provocarea vine de-abia pe urmă.

— Mersi, spun. Mă bucur că toată lumea înțelege cu ce fleac o să am de-a face.

— Bun, hai să revenim la atac, spune Celia. Problema numărul trei ți se pare întemeiată?

— Obiectivul meu e să câștig bătălia și să-i elimin cumva pe Soul, Wallend și Jessica, îi răspund. O să omor pe oricine încearcă să-mi stea în cale sau încearcă să mă omoare, pe mine sau orice luptător din Alianță. Dacă după ce câștigăm mai rămâne vreun Vânător sau membru al Consiliului în viață, o să-i las pe mâna ta. N-ai decât să ții ședințe în clădirea Consiliului până la loc comanda, ca să-ți distrezi conștiința, eu, unul, o să mă retrag să-mi văd de viață pe malul unui râu undeva.

— Cum rămâne cu Annalise?

— N-o să-mi uit misiunea ca s-o vânez pe-acolo. Prioritatea mea sunt Wallend, Soul și Jessica.

— Dacă Annalise e în viață, trebuie să i se facă proces, cum a decis deja Alianța.

— Ei, să sperăm că de-acum au ucis-o în chinuri.

Celia nu spune nimic, așa că urmez:

— Ce problemă e la rând?

— E târziu, spune ea ridicându-se să plece, continuăm mâine. Ne vedem cu toții aici la prima oră. Mai trebuie să te anunț ceva. Am de gând să le spun tuturor că ești invulnerabil. Așa o să se simtă încrezători când pleacă la luptă.

Mă gândesc un pic, însă nu prea-mi pasă de ce știe lumea.

— Bine, zic.

După ce face un pas, Celia se întoarce iar spre mine.

— Bănuiesc că marea problemă o să fie problema numărul cincizeci și unu, așa că nu te culca pe-o ureche când vine vorba de noul tău Dar.

Și cu asta o ia spre cortul ei.

Clatin din cap. Chiar nu-mi vine absolut deloc să mă culc pe-o ureche.

— Despre ce vorbește? mă întreabă Gabriel. Problema numărul cincizeci și unu?

— E o vorbă de-a ei, îi răspund. Pe vremuri spunea că în orice bătălie te izbești de o mulțime de probleme, ar putea să înșire cincizeci de chestii care dau greș. Însă când vine vorba de problema numărul cincizeci și unu, e altceva, nici măcar ea nu poate s-o ghicească.

Nu se mai termină problemele

Ședința anuală a Consiliului e un eveniment important, la care o să ia parte membri-cheie ai Consiliului din Marea Britanie și chiar câțiva din Europa. Însă e o țintă atât de evidentă, că o să pună la punct o pază serioasă. Nu ne rămâne decât speranța ca Alianța să li se pară atât de slăbită și împrăștiată, încât să nu poată da atacul.

Problema numărul patru e data. Ședința se ține de obicei în ultima zi a lunii aprilie, însă lui Soul i-ar sta în fire să schimbe data.

Problema numărul cinci este clădirea Consiliului, un adevărat labirint de coridoare. Am mers acolo an de an de ziua mea, de când am împlinit opt ani și până la paisprezece, însă n-am văzut decât foarte puțin din clădire. Până și experiența mea limitată îmi spune că e o clădire vastă, cu coridoare complexe. Celia, Greatorex și câțiva alți membri ai Alianței cunosc clădirea sau măcar anumite părți din ea și au trasat un plan general, de la celulele din subsol până la încăperile din pod. Unele zone de la etajele superioare au rămas necunoscute și bineînțeles că acolo își închipuie că se află laboratorul lui Wallend.

În tabără s-au strâns în prezent toți recruții din taberele unu-șapte. Sunt mai mulți decât credeam și mai puțini decât ne trebuie: douăzeci și șapte cu totul. Cele mai multe chipuri îmi sunt necunoscute. Învățăm cu toții pe de rost clădirea. Planul e să intru primul și restul membrilor să intre doar dacă reușesc să distrug capacitatea Vânătorilor de a se face nevăzuți și de-abia după ce l-am omorât sau l-am luat prizonier pe Soul.

— Va trebui să vă orientați pe întuneric și prin fum, le tot repetă Greatorex recruților. Trebuie să cunoașteți clădirea mai bine decât oricare alt loc unde ați fost în viața voastră.

E valabil și pentru mine.

Pentru a învăța mai ușor planul clădirii, au trasat fiecare etaj în parte pe pământ, delimitând prin pereți din lemn sau pânză groasă zonele-cheie. Subsolul, parterul și ultimul etaj. Pe la subsol o să pătrundem. Acolo duce scurtătura din Turn, pentru a ușura transportul deținuților din celule în Turn. La parter sunt principalele birouri și săli de ședințe, printre care și biroul personal al lui Soul.

Au construit macheta cât am lipsit eu, însă când îi dau ocol parcă e ceva greșit. Scările care duc în subsol ar trebui să fie mai înguste. Țin minte că gardienii au trebuit să mă împingă în față și de-abia dacă aveam pe unde să trecem.

Mă duc în spațiul care reproduce celula în care m-au ținut închis. Pereții sunt de pânză și n-are tavan. E dimineată, cerul e senin. Mă mișc prin celulă, ca să mi-o amintesc. Unde anume m-au ținut în lanț, pe ce distanță puteam să mă mișc de-a lungul peretelui. Ies din celulă și mă duc la Camera 2C. Aduce mai mult cu încăperea pe care mi-o amintesc eu – pereții de pânză reproduc albeața încăperii. Mă întind și îmi amintesc cum stătea Wallend aplecat deasupra mea și îmi făcea tatuajele. Oare câți oameni au mai trecut prin așa ceva în mâinile lui?

Mă plimb prin toate celulele. Învăț dispunerea temniței, însă mă întreb și câți oameni o să fie închiși în fiecare celulă. Doar unul izolat sau douăzeci la grămadă, de nici nu mai au unde să se întindă? Îmi amintesc cum îmi citea Celia despre gulaguri, pedepse și interogatorii și știu sigur că au făcut din fiecare ungher un infern.

Mă așez iar în fosta mea celulă, în colț, lipit de perete, în locul unde am stat în prima noapte, silit să rămân înăuntru, cu puterile mele de vrăjitor sporite. Îmi amintesc ce rău mi-a fost și cât de frică. Aveam șaisprezece ani, pare puțin, însă acum am șaptespe și îmi dau seama că acum un an, mai puțin de un an, eram în temniță. La naiba, par douăzeci de ani de-atunci. M-am schimbat, am trecut prin atâtea. Pe atunci nu-mi doream decât să evadez și să-mi primesc cele trei Daruri de ziua mea, nu-mi doream decât să trăiesc liber. Iar acum iată-mă aici, cu Darul meu și cu atâtea altele. Sunt mai puternic decât îmi închipuiam că pot s-ajung

vreodată și îmi pun toată viața în joc. Și am încredere că atacul o să aibă succes. La urma urmei, sunt invulnerabil. Știu că avem șanse serioase să ieșim învingători. Soul, Wallend și Jessica o să fie sigur acolo. Poate și Annalise, dacă mai trăiește, o să fie jos acolo, undeva, în celula asta sau închisă în Turn. Așa mă gândesc, însă știu că se poate să nu fie deloc închisă, să nu fie torturată, ci să huzurească, pentru că l-a împușcat pe Marcus, pentru că e o spioană.

— Nu știam unde ești. E târziu de-acum, spune Gabriel venind și așezându-se lângă mine.

E întuneric. A trecut ziua, stau aici întins în celulă, pe gânduri, de câteva ore.

— Ce te supără? mă întreabă Gabriel.

— Vrei să-ți înșir toată lista sau doar topul primelor zece?

Mă mir că-mi tremură vocea. Când o spun cu voce tare îmi dau seama că sunt pe marginea prăpastiei. Și curând va trebui să mă arunc în ea.

Gabriel se dă mai aproape și îmi spune încet:

— Înșiră-mi toată lista.

— Sunt un om rău pentru că omor oameni? Pentru că vreau să-i omor?

— Tu ești în stare să lupți. Faci ce nu pot alții să facă. Nu ești rău, Nathan. Însă fă doar lucruri în care crezi, atât. O să le ai mai târziu pe conștiință. Numai tu știi ce-i în sufletul tău și numai tu trebuie să trăiești cu toate lucrurile astea pe conștiință.

Îmi frec mâinile de față. Dintr-odată îmi doresc să-l am iar pe tata să mă ajute.

— N-aș fi crezut vreodată c-o să ajung să omor oameni. Acum un an mă țineau închis în celula asta și nu voiam să omor pe nimeni, nici măcar pe cei care m-au închis. Nu voiam decât să evadez, voiam să fiu liber. Iar acum am ce mi-am dorit, sunt liber.

— Chiar ești? Uneori mi se pare că ai rămas închis. Mental, nu te-ai eliberat de locul ăsta, Nathan. Și clar nu te-ai eliberat de oamenii ăia. Te bântuie.

— Poate. Îi tot visez. În coșmarurile mele. Visez un șir lung de prizonieri îngenuncheați pe podea, cu mâinile legate la spate. Lung adică

lung, nesfârșit. Trec prin spatele lor și-i împușc pe toți la rând în ceafă. Când se prăbușește unul la podea, trec la următorul și-l execut și pe el.

— E un vis? Nu o viziune?

— Viziunile le simt altfel, spun eu clătinând din cap. E un vis. Însă îl urăsc cel mai mult dintre toate. Îl aud pe tata spunându-mi: *Omoară-i pe toți. Omoară-i pe toți.* Nu pare nici mânios, nici supărat, nici nimic – e calm, rațional, îmi inspiră încredere că pot. Și știu că la sfârșitul șirului o să pot să mă opresc și tata o să tacă. Numai că nu mai ajung deloc la sfârșitul șirului, continui uitându-mă la Gabriel. Nu mai pot să mă opresc deloc.

— La un moment dat trebuie să te oprești, Nathan, însă doar pentru că așa ai ales tu. N-o să-i omori niciodată pe toți. E imposibil. Și... nu mi se pare bine. Pentru tine, adică. Pe calea asta ar fi luat-o tatăl tău și chiar o luase, însă tu trebuie să alegi ce-i mai bine pentru tine. Dacă-ți urmezi propria cale nu înseamnă că nu-ți respecti tatăl. Știa că-l iubești. Încă știe. Nu trebuie să faci așa ceva de dragul lui.

Încuviințez. Știu că are dreptate. Nu greșește deloc, însă în clipa asta mă simt mai pierdut decât oricând.

— O să te oprești, Nathan, îmi spune el luându-mi mâna și împletindu-și degetele cu ale mele. O să te ajut să te oprești. Și o să trăiești liniștit pe malul râului tău și o să fiu cu tine.

Mai sunt trei zile până la atac. Toți suntem gata. Până și recruții par să se descurce bine. Mă antrenez în fiecare zi cu Gabriel. Alergăm și ne cățărăm în copaci ca să rămânem în formă și apoi exersăm în macheta Consiliului. Ne punem forțele la încercare acolo. Încercăm să ne derutăm unul pe altul, să ne descurajăm unul pe altul cu tot felul de zgomote și împușcături, însă știm că de-acum ne-am prins de mișcare. Azi mergem la Turn. Oricum vreau să-l văd înainte de atac, însă Celia ne duce acolo ca să aflăm parolele.

Eu, Celia și Gabriel mergem la Londra pe o scurtătură și o luăm printr-un cartier mohorât, un soi de mlaștină presărată cu petice de iarbă, gunoaie și ciment crăpat. Sunt cinci turnuri care par izolate, fără să

comunice deloc unul cu altul sau cu altceva din zonă. Celia îi ține deja sub observație, însă vrea să-i mai verific și eu o dată, nevăzut, de aproape.

Turnul Roman nu seamănă deloc cu o închisoare de-a supușilor, cel puțin nu cu una obișnuită: pentru început, e vopsit în portocaliu. Cele cinci turnuri sunt blocuri stil anii '70 și fiecare are panouri vopsite în altă culoare: roșu, galben, portocaliu, verde-limetă și bleu. Culorile și cimentul sunt murdare și roase. Turnul Roman e cu cinci etaje mai înalt decât restul, iar închisoarea e la ultimele cinci etaje. Mai jos locuiesc supuși obișnuiți. Cum se face că nu observă cine stă deasupra – asta n-am întrebat. Presupun că se explică printr-o combinație de farmece și apatie generalizată.

Cei mai mulți gardieni locuiesc în celelalte turnuri și intră în închisoare pe ușa obișnuită, pe care circulă și supușii. Vânătorii ajung la posturi din clădirea Consiliului, pe scurtătură. Când era Celia acolo, în post stăteau întotdeauna șase gardieni și patru Vânători. Gardienii nu au pregătire militară, însă Vânătorii sunt Vânători.

La fiecare etaj țin până la douăzeci de deținuți, așa că sus pot fi o sută cu totul.

Oricum, noi am venit să-i urmărim pe gardieni și să verificăm că circulă așa cum știm. Stau cu Gabriel în gangul unei clădiri cu magazine și o spălătorie automată. Toate sunt închise, cu storurile trase și acoperite de graffiti, însă nici graffitiurile nu-s cine știe ce – de parcă nimeni nu se mai sinchisește nici de asta. Gabriel stă vârat în mine. Mâncăm curry la pachet și nu e grețos, cum pare la prima vedere, dacă te iei după culoarea lui verzuie, și oricum nouă ne place orice, mâncare să fie.

Celia e la celălalt capăt al mlaștinii. Gardienii se schimbă de trei ori pe zi. Așteptăm să intre în post gardienii de la ora 16:00 sau, mai bine zis, eu aștept, pentru că o să intru singur. Ne-am înțeles să intru în Turn la 15:30, să-mi fac o idee cum e înăuntru și, cel mai important, să mă prind pe unde se intră la cele cinci etaje de sus. Celia spune că intrarea închisorii are o ușă exterioară și încă una interioară. Prima ușă se deschide din afară cu cheia și cu parola, iar de aici se intră într-o încăpăre de trecere.

Următoarea ușă se deschide dinăuntru, tot cu cheia și cu parola. Au vizor prin care se uită dacă a intrat cine trebuia să intre. Eu o să mă țin după gardieni când intră, o să verific că respectă același sistem de siguranță și o să aflu parola ușii exterioare.

Când se face trei jumate o iau din loc încet pe maidanul dinspre Turn. La ușa blocului e un sistem de acces cu cod numeric, însă, cum ușa e stricată, intru fără probleme. Există lift, dar o iau pe scări. Aici miroase puternic a urină veche, însă treptele au fost măturate, doar că s-a acumulat murdărie an de an. Mă fac nevăzut, mișcându-mă rapid și fără zgomot. Verific fiecare etaj în parte, căutând ceva ieșit din comun, care ar da de înțeles că Vânătorii supraveghează zona sau întind vreo capcană. Nu văd nimic și nici nu simt că ar pândi vreun Vânător pe aici sau că ceva nu e-n regulă.

La etajul unsprezece există o singură ușă – intrarea închisorii. Îmi dau seama că sunt crispat și-mi țin respirația. Mă duc să aștept în colțul cel mai îndepărtat, cu spatele la zid, concentrându-mă să respir lent și să nu ies la iveală, cât aștept să vină gardienii.

Nu trece mult și aud huruitul liftului. Liftul nu ajunge la etajul ăsta. Poate sunt ei, poate nu. Mă trezesc iar ținându-mi răsuflarea. Apoi se aude ușa liftului, la etajul de jos, apoi pași care urcă pe scări. Nu vorbește nimeni. Sunt cinci matahale, așa cum sunt de obicei paznicii din clădirea Consiliului. Nu poartă uniforme de gardieni sau Vânători, ci sunt îmbrăcați ca supușii, în blugi, pulovere și gecii.

Când ajung la ușa închisorii, nu văd decât cinci spinări masive. Unul dintre inși spune ceva gen „Zi-mi de prima oară” sau așa mi s-a părut că aud. Apoi se deschide ușa și intră într-o altă încăpere, din care nu prea văd nimic; ușa se închide la loc.

Rahat, nu mi-a ieșit.

Ce fac?

Apoi aud iarăși pași pe scări, din ce în ce mai tare, încetinind, și în cele din urmă mai apare un gardian. Al șaselea.

Se duce la ușă, vâra o cheiță în încuietoare și, aplecându-se spre latura cu balamalele, nu cea care se deschide, spune „Zi de primăvară”. Cu

stânga ține cheia, iar când pronunță cuvintele o întoarce în yală și ușa se deschide. Pentru o clipă, zăresc o încăpere mică, văruiată într-un portocaliu-lucios, iar în fund, o ușă tot portocalie. Apoi ușa exterioară se închide.

Mă întorc încet la Gabriel și Celia, verificând iar fiecare etaj al Turnului, să văd dacă-mi sare ceva aiurea în ochi, însă nu observ nimic.

Celia pare mulțumită, asta dacă se poate spune că arată vreodată mulțumită de ceva.

– Urmează vechiul sistem, spune ea. O să reușești să intri. Desigur, după ce pătrunzi, trebuie să te ocupi de gardieni, etcetera, etcetera.

– Sunt foarte bun la etcetera, etcetera, îi zic lui Gabriel.

– Așa sper, îmi răspunde Celia.

Jigodie

Când ne întoarcem de la Turn, mă duc în macheta clădirii Consiliului. Știu că trebuie să mă antrenez și să verific dacă am reținut bine amplasarea clădirii, și mă simt mai liniștit dacă tot repet. E noapte, deci ocazia potrivită să mă antrenez pe întuneric.

Repet cum o să pătrund nevăzut în clădirea Consiliului pe scurtătura de la subsol: mă fac nevăzut, o iau pe la subsol, prin coridoarele lui înguste, apoi urc la parter și de acolo pe scara principală, spre etajul cinci, ultimul. Despre el știm cel mai puțin, însă mă duc pe acolo să-l caut pe Wallend. Apoi trebuie să mă ocup de Soul. Așa că o iau pe coridoare, spre biroul personal al lui Soul de la parter, exact așa cum mi-am propus: rapid și fără zgomot. Secțiunea asta din machetă reproduce coridoarele, sălile de ședințe și birourile cu pereți de prelată întinsă pe rame de lemn.

Vântul bate tare și prelata flutură și pocnește. Când mă apropii de biroul lui Soul încetinesc, cu ochii în patru și urechea ciulită, închipuindu-mi unde stau paznicii și trecând nevăzut pe lângă ei. Aproape am ajuns la ușa biroului lui Soul, când aud voci de recruți. Greatorex îi încurajează să se antreneze încontinuu, așa că n-ar trebui să mă mir că sunt prin preajmă, însă nu vreau să intru acolo cât sunt ei de față. Oricum am parcurs mai tot drumul, pot s-o iau de la capăt. Dau s-o iau înapoi pe coridorul cu pereți de prelată, când îmi aud numele și mă opresc. Din câte-mi dau seama, nu se antrenează, ci stau de vorbă. Mă duc înapoi să trag cu urechea.

— Dacă o să reușească să-l omoare pe Soul s-ar putea să se termine totul. Curând chiar.

— Slabe șanse.

— Ei, are mai multe șanse decât oricine altcineva. Gândește-te la partea bună a situației: dacă dă greș, măcar o să-l omoare.

— E invulnerabil. Nu pot să-l omoare.

— Exact asta zic și eu. Nimeni nu poate să-l omoare. Deci de unde știi că n-o să se apuce să ne omoare și pe noi după ce a terminat cu oamenii lui Soul?

— Suntem de aceeași parte a baricadei, oameni buni!

— Da? Se uită la noi de parcă vrea să ne vadă morți pe toți. Mai țineți minte că era s-o omoare pe Celia cu flăcările alea pe care le-a scos pe gură? Uită-te puțin la noi. Toți suntem Albi. De ce nu ne-ar executa pe toți după ce se termină totul?

— Celia crede în el. Și Greatorax. Știu doar ce fac, Felicity. Noi cu Soul ne războim, nu cu Nathan. Soul e tipul rău.

— Și Nathan ce e?

— O jigodie.

— O jigodie Neagră care bea sânge și mănâncă inimile oamenilor.

— Haide, băi. E de partea noastră.

— Nici măcar nu e Negru, e doar pe jumătate.

— A, pardon. Rectific! O jigodie pe jumătate Neagră care bea sânge și mănâncă inimile oamenilor.

Cineva râde.

— Ești geloasă sau ce?

— Ce? Pe el? Te roooooog!

— Toată lumea știe că ești moartă după Gabriel. Nu te-a refuzat?

— Nu m-a refuzat. Crezi că m-aș da la un Vrăjitor Negru?

— Nu știu dacă te-ai da sau nu, chestia e că pe el nu-l interesează decât Nathan.

— Da, ați văzut cum se uită unul la altul?

— Nathan se uită de parcă-i vine să omoare pe toată lumea non-stop.

— Poate asta și are de gând. O să omoare pe toată lumea, până nu mai rămân decât ei doi pe lume, el și Gabriel.

— Rectific rectificarea. E o jigodie gay, pe jumătate Neagră, care bea sânge și mănâncă inimile oamenilor.

— Am auzit că înainte avea prietenă. O Albă. Annalise O'Brien. E nepoata lui Soul.

— Nu mai pricep nimic, tipu' e sau nu e gay?

— Annalise? Nu pe ea o țineau prizonieră în Tabăra Unu?

— Da, au omorât pe toată lumea din Tabăra Unu.

— Am auzit că el a omorât-o.

— L-o fi prins cu Gabriel.

Râsete.

— El i-a omorât toată familia. Frații ei erau Vânători. I-a făcut praf.

— Da, și eu am auzit la fel. Le-a mâncat inimile.

Habar n-am de ce mai stau să ascult prostiile astea, dau să plec, însă mă răzgândesc și dau colțul încet, ca să mă vadă și să știe că am auzit tot ce vorbeau.

Toți amuțesc.

— Din câte știu, Annalise e încă în viață, le zic. Și, ca să știți, i-am omorât doar un frate. Taică-meu l-a omorât pe celălalt. Al treilea e încă în viață, însă nu vă faceți griji, dacă am ocazia, îl fac bucăți. Annalise l-a împușcat pe tata. E mort din cauza ei. Și da, a fost un Vrajitor Negru criminal, însă a fost și un om minunat, iar voi sunteți prea proști ca să puteți înțelege vreodată măcar o moleculă din el. Cât despre mine... vedeți-vă dracului de-ale voastre.

Le întorc spatele, însă apoi mă întorc iar spre ei să le mai spun:

— Nu sunt o jigodie, dar, da, sunt un afurisit de Semicod care bea sângele și mănâncă inimile oamenilor, așa că vă sugerez să nu vă puneți cu mine.

M-am întors în celulă. Stau aici de câteva ore. Îmi tot repet în minte ce le-am zis recruților ăloră, când dorindu-mi să nu fi spus nimic, când dorindu-mi să fi zis ceva mai deștept. Îmi tot repet încontinuu toată faza.

În ușa celulei apare o siluetă.

— A, te-am găsit, spune Arran și se așază lângă mine.

E în tabără de când m-a împușcat Donna, ne vedem aproape zilnic, însă nu prea avem timp să stăm un pic numai noi doi.

— Bună.

— Am auzit că ai vârat groaza în niște recruți.

Așa deci, mă vorbesc pe la spate.

— Am avut o discuție în contradictoriu, zic, însă te-ai fi mândrit cu mine, Arran, dacă mă auzeai. Nu i-am lovit. Și am rămas incredibil de calm.

— Nu mă mir că se tem de tine.

Zâmbesc fără să vreau.

— Au zis că i-ai amenințat cu moartea.

— *Ce?*

— Nici Celia nu i-a crezut. A zis că tu omori oameni fără să-i previi. Am zis să aflu și varianta ta. Ai vrea să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu prea. Spuneau tâmpenii despre mine, adaug eu. Așa că le-am zis și eu niște tâmpenii. Nu i-am amenințat cu moartea, însă e drept că le-am zis într-adevăr să nu se pună cu mine.

— A. E un gen de amenințare mascată.

Poate așa au luat-o.

— N-o să-i omor, Arran. Chiar dacă sunt niște idioți.

— Bun. Nu c-aș fi crezut așa ceva.

— Putem să schimbăm subiectul?

— Sigur.

O vreme discutăm despre ce-a mai făcut – învață farmece de vindecare.

— Am învățat mult de la Van, spune el până la urmă. Mai am o groază de învățat, însă ea chiar m-a ajutat. În fine, la ora actuală nu mai avem pacienți. Fie s-au făcut bine, fie, deh, au murit. Nu știu dacă e un succes sau un eșec, spune el uitându-se la mine.

— Dacă mor toți se cheamă că e un eșec, spun eu.

Însă după ce mă mai gândesc un pic adaug:

— Nu, nici măcar atunci nu e un eșec. Tu faci tot ce poți, Arran.

Rămânem o vreme în tăcere, apoi Arran arată cu brațele spre pereții de pânză.

— Presupun că vă pregătiți în șandramaua asta ca să dați cine știe ce

atac măreț.

Deci nu i-a spus Celia. Iar eu o să mă apuc să omor oameni, printre care o să se numere și Jessica, sora lui și sora mea vitregă.

— Arran...

— Da.

— Să nu mă urăști.

— Nu te urăsc.

— Vreau să zic, orice aș face. Te rog. Știu că nu poți să mă înțelegi, însă te rog...

Mă uit la el și se uită la mine ca întotdeauna. Mă privește deschis și cinstit.

— Ești fratele meu, îmi spune. Frățiorul meu. Nu pot să te urăsc. În veci.

Mă dau mai aproape și el mă îmbrățișează și nu-mi dă drumul.

— Voiam să-ți zic ceva, spune încet și cu glas un pic tremurător, bine, vreau să-ți zic și e de bine, numai că...

Mă dau mai în spate ca să-i privesc mai bine chipul – surâde, însă nu se uită în ochii mei.

Bănuiesc că și-o fi găsit vreo fată. Arran n-a avut niciodată prietenă, în adevăratul sens al cuvântului. Cel puțin nu pe vremea când trăiam cu el acasă. Îmi dau seama că habar n-am dacă a avut vreo iubită sau iubit sau ceva de când am plecat de acasă.

— Ei? fac eu aplecându-mă în față și privindu-l țintă.

Am un rânjet pe față, fără să vreau.

— Ei, da... Am o iubită, spune el strâmbându-se. Urăsc termenul. Vreau să zic că sunt cu cineva... îmi place de cineva și ea mă place și... suntem prieteni, mai mult decât prieteni. E drăguț. E cumva o surpriză. De fapt nici nu...

Încerc să-mi stăpânesc zâmbetul.

— Cineva cunoscut? îl întreb.

Sigur e cineva cunoscut. Apoi mă ia un pic greața. Vai, nu, o fi în grupul recruților care mă bârfeau.

— Rahat! Ți-am făcut probleme? Dacă da, o să... bine, dar ea... adică

tu...

Însă de fapt mă-ntreb ce caută el cu vreuna din fetele alea?

Arran pare nedumerit.

— Nu mi-ai făcut deloc probleme. Adele are destulă minte să nu se lase călcată pe bătăături, nici măcar de tine.

— Adele, tipa cu piele de metal adică?

— Cu mine nu prea face din astea.

— Se bate bine.

— Nici asta nu pot să spun că m-a atras la ea.

— Dar ce te-a atras? îl întreb eu hlizindu-mă.

— E bună, atentă și haioasă. Și e drăguță, și-mi place părul ei...

O vreme stăm în tăcere, cât diger noutatea. Însă înțeleg de ce o place Arran. Adele e deșteaptă și atrăgătoare.

Și Vrăjitoare Neagră.

— E Neagră, știi, zic. Dac-o să aveți copii..

— Ne-am cunoscut acum câteva săptămâni, când ai fost tu rănit. Încă n-avem în plan să ne întemeiem o familie!

— Nu, dar știi ce vreau să zic, îi spun eu zâmbind.

— Știu ce vrei să zici. Poate că în viitor, când o să vină Alianța la putere, o să se nască o mulțime de Semicoduri mici. Însă, cum spuneam, de-abia ne-am cunoscut.

— Sper că ești fericit cu ea.

— Mersi. Sunt.

Zâmbește stânjenit, apoi tace și câteva clipe mă uit fericit la el, pare atât de drăgălaș și de nevinovat, însă apoi îmi dau seama că probabil au discutat despre mine.

Au lungi discuții pe subiectul ăsta.

— Vrei să te duci la ea? îl întreb.

— Nu, vreau să stau cu tine.

Ăsta e felul lui de a se purta: rezervat, lent, lejer și fără probleme. O blândețe cum n-am mai văzut la nimeni.

— Încă mai am desenul ăla de la tine, cu noi doi în pădure, spune el după un timp, pe care mi l-ai lăsat înainte de ceremonia Darurilor.

Îl știu. Țin minte cum l-am desenat, l-am făcut sul, i l-am pus pe pat și m-am aplecat să-l sărut pe cap înainte să plec. Numai că parcă eram alt om când am făcut toate astea.

— Mai desenezi? mă întreabă.

— N-am mai desenat de mult.

— Ar trebui.

— Te mai uiți la filme vechi?

— Mi-ar plăcea. După ce se termină cu toate astea clar o să stau să mă uit o zi întreagă la televizor. O să mă uit numai la comedii: Buster Keaton și Charlie Chaplin, filmele lor mai vechi. Îmi place de mor.

— Ție toate îți plac.

Și mie îmi place să fiu cu el.

— Mi-e dor de vremurile de demult, spune el.

Atunci îmi dau seama prima oară de ceva.

— Mie nu. Bine, era minunat. Și te iubesc, ești cel mai bun frate din lume, și mi-a plăcut mult să stau cu tine, bunica și Deborah. Însă acum știu că, în culise, Consiliul stătea cu ochii pe mine și tata voia să mă vadă și n-avea cum. Mama... S-au întâmplat multe grozăvii.

Încuviințează.

— Știu că și ție ți-a fost greu, spun. Dar tu nu te-ai schimbat deloc. Și mă bucur mult pentru tine. Însă eu m-am schimbat și oricum eram varză, încă de atunci.

Arran clatină din cap.

— Nici nu știi, Arran. Am trecut prin atâtea. Nu mai sunt omul care se uita cu tine la filme. Mi-aș dori să fiu, însă... n-o să se mai întâmple. Niciodată. Sunt alt om. Și nu mai pot să fiu cine eram. Nu vreau să fiu.

— Știu.

— L-au răpit pe băiatul ăla de paispe ani, Arran. A dispărut. Nu se mai întoarce.

Apoi simt nevoia să spun ceva mai optimist, așa că adaug:

— Când o să învingă Alianța. Când o să se termine totul. O să trăiesc liniștit pe un mal de râu.

— Te și văd. Să te apuci să desenezi din nou.

— Da, ar fi drăguț. O să mă apuc.

În pădure

Mai sunt două zile până dăm atacul la clădirea Consiliului. De la confruntarea cu recruții, dorm în pădure, nu în tabără. Gabriel îmi spune să nu le îngădui să mă supere, să nu mă las alungat. I se pare că așa o să mă enervez și o să rămân. Mă enervez eu, însă nu de-ajuns. Clădesc o vizuină din muri, fac un foc mic și Gabriel rămâne cu mine. Dimineața mergem să alergăm. O iau în față, apoi o iau înapoi și alerg lângă el o vreme, apoi o iau în viteză la stânga sau la dreapta, și iar revin lângă el. Gabriel păstrează ritmul și nu se oprește deloc. Într-un final încetinește, iar eu o iau la goană și vin din stânga lui, ca să-l iau pe nepregătite – așa facem de obicei.

O iau tare la fugă, însă nu peste mult timp mă întorc. O să-și dea seama ce am de gând, probabil o să se aștepte să apar de pe deal, însă sper că tocmai de-asta o să se răzgândească – dublă cacealma. O iau într-acolo, pe deal în sus, așteptându-mă să-l zăresc jos în vale, la dreapta, însă nu-l văd încă. Mă opresc. În pădure e liniște, nimic nu mișcă.

Nici eu nu mișc. Oare pe unde s-a dus? Am senzația că și-a dat seama ce-am de gând și o să încerce să vină și mai de pe deal. Vârful colinei domoale nici nu se vede dintre copaci. O apuc spre vârful, depărtându-mă. Mă uit în spate, însă nu-l văd pe Gabriel. E foarte liniște. De partea cealaltă, spre vale, e la fel ca la urcare. Cobor treizeci de metri, cu gând să mă întorc mai târziu, când îl aud. Un țiuuit de telefon.

Înlemnesc.

Ciulesc iar urechea.

Clar se aude un mobil. Slab. Să fie la vreo două sute de metri de mine.

Pot să fie niște supuși, însă cumva știu că nu sunt. Sunt Vânători.

Rahat! Unde e Gabriel? Ei, rahat.

Apoi simt că mi se încolăcește un braț de gât și niște degete mă trag de păr în spate. Nu mă doare – sunt apărat, însă nu mă lupt. Știu că e Gabriel, chiar dacă nu-l văd. Îi știu prea bine mișcarea.

Mă las în el spunându-i:

– Vânători la două sute de metri de noi.

Nu-mi dă drumul, poate crede că încerc să-l păcălesc.

– Ai câștigat. Mă las bătut. Mă predau, zic.

– Pe bune?

– Gabriel! Vorbește încet!

Îmi dă drumul și mă las la pământ, știind c-o să mă imite. Mă uit la el, ca să știe că vorbesc serios.

– Du-te în tabără. Zi-i Celiei. O să încerc să văd câți sunt.

Încuviințează șovăind.

– Crezi că vor să atace tabăra?

– Nu știu. Du-te. Ai grijă. Vezi să nu fie și alții.

– O să fie nevăzuți.

– Întoarce-te repede pe unde am venit. N-am auzit nimic în zona aia.

Își lasă mâna pe a mea, apoi urcă în fugă dealul și dispare de partea cealaltă.

Mă fac nevăzut și cobor mai departe. Mă mișc încet, încercând să-mi dau seama unde sunt, luând-o în direcția de unde vine sunetul și cercetând terenul în stânga și-n dreapta. Apoi văd o urmă. O urmă de bocanc. Sigur sunt Vânători.

Însă nu simt decât un telefon. Probabil că stă ghemuită printre copacii din stânga. Fac doi pași într-acolo. Apoi încă câțiva. Și încă câțiva. Acum țiuitul se aude tare și ar trebui să-l văd pe Vânător, așa că sunt destul de sigur că s-a făcut nevăzut. Nu văd să fie vreo tabără pe-aici. Nu e decât urma aia de bocanc.

O fi prima linie a atacului sau o echipă de cercetași? Dacă plănuiesc să dea atacul în tabără, mă aștept să fie o mulțime de Vânători prin zonă. Cu zecile, dacă nu cu sutele. Tot așa fi auzit ceva.

Ciulesc iar urechea. Nu e decât un telefon. Un singur Vânător nevăzut,

nemișcat.

Numai că întotdeauna lucrează în doi, așa că și partenera trebuie să fie pe-aproape. Și dacă au venit în recunoaștere, probabil că partenera caută tabăra sau deja o ține sub observație. Nu-mi rămâne decât să sper că Gabriel n-o să dea de ea când se întoarce. Însă ar trebui să fie în siguranță. N-o să dea atacul de una singură. Doar au venit să observe ce facem.

Mă depărtez încet de Vânător și mai cobor un pic în vale, să aud dacă mai e vreunul. Mă întorc apoi pe ocolite, încercând să cercetez un teren cât mai mare, însă nimic.

Peste jumătate de oră sunt în tabără. Gabriel vorbește cu Greatorex și Celia. Celia a desfăcut macheta clădirii Consiliului, însă restul taberei își vede de treburi. Mă mir. Mă așteptam să fi făcut deja bagajele, gata s-o ia din loc, sau să fi săpat ditamai tranșeele.

— Am găsit unul, îi zic Celiei. N-am văzut nicio tabără. Cred că sunt doar două femei care lucrează foarte bine și fără zgomot și n-au bagaje la ele. N-au venit să dea atacul.

— Dacă aveau de gând să atace, acum deja eram în focul luptei, spune Celia. Însă o să mai vină. Și n-avem cum să știm de când sunt aici și cât au apucat să vadă. Vreo idee? se întoarce ea spre Greatorex.

— Cercetăm zona dimineața și seara, spune Greatorex. Recruții știu să se uite după urme. N-au văzut nimic. Dacă cercetașele ne-ar fi văzut mult mai devreme, acum eram morți. Cel mai probabil, au sosit azi-dimineață, însă au sunat să dea raportul și deja trebuie să sosească și mai mulți Vânători.

— Trebuie să plecăm. Oare o să-și dea seama ce-avem de gând dacă au văzut alea? spune Celia arătând din cap mormanul de prelate și lemne.

— O să știe că punem ceva la cale. O să treacă în revistă toate opțiunile și o să-și dea seama că ne pregătim să dăm un atac. Iar cea mai evidentă țintă e Ședința Consiliului.

— Oare o să-și închipuie că suntem în stare să dăm atacul acolo?

— O să ne creadă destul de desperați pentru așa ceva.

Celia se freacă pe față.

— Nu mai avem ce să facem. Trebuie s-o luăm din loc chiar acum. Evacuați imediat civilii în Tabăra Doi. Într-un sfert de oră să nu mai fie aici. Și închideți scurtătura după ei. Întregul personal de luptă să fie gata să plece când dau ordin. Însă înainte – și se uită la mine – vreau să punem mâna pe Vânătorii ăia doi. Greatorex, trimite pe teren cei mai buni cercetași pe care-i ai, ca să vadă ce urme găsesc prin zonă. Vreau să dăm peste al doilea Vânător și să-l încolțim. Nathan, du-te la primul și așteaptă acolo. Dacă se simt amenințați, o să-și dea întâlnire. Vreau să-i elimini pe-amândoi. Nu putem să luăm prizonieri cu noi, ne-ar încetini. Dacă descoperi mai mulți Vânători gata să dea atacul, întoarce-te imediat ca să plecăm toți.

Cred că e prima oară când mi-a ordonat direct să omor pe cineva. Și mi se pare ciudat să primesc un asemenea ordin.

— Ai vreo problemă? mă întreabă Celia.

— Sigur că nu, răspund uitându-mă în ochii ei.

Plec fără să-i spun nimic lui Gabriel, fără să mă uit la el deloc. Ce-aș putea să-i zic? „Mă-ntorc imediat, tre’ să mă duc să omor doi oameni.”

Mă întorc repede la Vânător, făcându-mă nevăzut înainte să plec din tabără. Nu pot să meditez acum la ce-i bine și ce-i rău, trebuie să mă gândesc doar la sarcina mea. Cine știe dacă nu mă așteaptă deja o sută de Vânători?

Când ajung pe culme încetinesc și mă opresc să ascult. Țiuitul telefonului se aude la fel. Îmi trag sufletul. Am ținut-o aproape într-o fugă până aici. Îmi stăpânesc respirația, adoptând un ritm lent, continuu, neauzit și regulat. Apoi mă apropii de sursa țiuitalui. Vânătorul e nemișcat, nu face niciun zgomot, poate a adormit. Mă gândesc dacă s-o omor pe loc, însă așa o să iasă la iveală și cred că celălalt Vânător o să vină s-o atenționeze după ce află că luptătorii Alianței le-au simțit prezența.

Mă decid să aștept. Dacă face vreo mișcare, o omor.

Nu trece mult și aud cum se apropie niște pași din spate, nu știu dacă Vânătorul ăsta e nevăzut sau nu.

O văd! O femeie în negru. Trece în fugă pe lângă mine, drept spre

partenera ei nevăzută.

— Floss? face ea oprindu-se. Floss, ești aici? Trebuie să plecăm.

Floss își face apariția la picioarele celeilalte fete. E îmbrăcată la fel, stă pe jos, sprijinită de un copac.

Nici nu știu când am scos Fairbornul și mă duc repede cu el în mână la ele și-i tai beregata femeii care stă în picioare. Sunt încă nevăzut și cred că Floss nu-și dă seama de ce se întâmplă, nu vede decât sângele și pe partenera ei care se prăbușește la pământ, pe moarte. Însă Floss e Vânător, așa că scoate automat pistolul ca să tragă. Îi înfig cuțitul în gât. Trage din nou, glonțul mă lovește ușor în umăr și cu cealaltă mână mă lovește sălbatic peste față, din toate puterile care i-au mai rămas, însă nu simt decât o mângâiere, iar sângele femeii îmi șiroiește pe mâini.

O las să se prăbușească. Știu că n-aveau cum să-mi facă niciun rău, însă am primit ordin să le omor. Și m-am conformat. Ele m-ar fi ucis fără să stea pe gânduri. Sunt Vânători, sunt inamicul. Însă... *Rahat... nu pot să mă gândesc acum la asta. Trebuie s-o iau din loc.*

Le percheziționez. Floss are la ea batoane calorice, un telefon și balsam de buze. A doua fată nu are niciun ordin la ea, nicio hartă, însă are un carnet și un telefon. Se pare că și-a notat diverse chestii la anumite ore, însă n-am timp de buchiseală. Telefonul e blocat, dar pun pariu că a făcut poze cu el. Îmi vâr în buzunar telefoanele pline de sânge și carnetul și o iau înapoi spre tabără.

Cu ele se fac șaiszeci și cinci și șaiszeci și șase. Repet numerele în timp ce alerg. *Șaiszeci și cinci și șaiszeci și șase. Dacă rostesc numere, am în minte numai numere, nu cadavre, nu sânge, nu morți care mă mângâie pe față.*

Șaiszeci și cinci, șaiszeci și șase. Șaiszeci și cinci, șaiszeci și șase.

Pătrunderea

Suntem în altă tabără. Au instalat-o cu doar câteva ore în urmă, dar totul pare deja bine pus la punct. Celia a cercetat obiectele Vânătorilor pe care i le-am predat. Din carnet află că Vânătorii ne-au reperat azi-dimineață, cum a crezut și Greatorex. Erau doar ele două și mai aveau mulți kilometri până la cea mai apropiată scurtătură. Însă au apucat să sune ca să raporteze că au reperat o tabără, ne-au numărat și au dat coordonatele exacte, au făcut comentarii despre macheta clădirii Consiliului, fără să ghicească ce e.

— Mai dăm atacul? întreb.

— Vrei să-l anulăm? răspunde Celia.

— Nu.

— Nici eu. Ne ținem de plan. Ședința Consiliului o să se țină. S-ar putea să se aștepte să pătrunzi în clădire. Poate că Soul chiar își dorește asta, însă ei nu știu că ești indestructibil. Țăsta e avantajul nostru. Profită de el la maximum!

În ziua aia dăm cu toții târcoale prin zonă, îngrijorați că ne-au urmărit, însă strategia Celinei cu mutatul și închiderea scurtăturilor pare să fi funcționat. Noaptea rămân cu Gabriel în tabără cu ceilalți. Nu vorbim. El se întinde la foc și eu stau în fund, cu ochii la flăcări. Mă duc să alerg pe întuneric ca să obosesc bine, apoi mă întorc la el. Știu că fac ce trebuie. Dacă se termină repede toată povestea asta să plec cu Gabriel de-aici, să ne găsim un loc unde să ne stabilim definitiv.

Am luat-o spre Turn – toți luptătorii din Alianță, plus doi tămăduitori – Arran și încă un vrăjitor care o să se ocupe de răniți.

După ce ieșim din scurtătură la Londra, Greatorex, Arran și recruții

merg undeva, nu știu unde, nu mai sunt cu mine și nu mai trebuie să mă gândesc la ei. Echipa din linia întâi e toată aici: eu, Gabriel și Celia.

Când ajungem la Turn, s-a lăsat noaptea. Va trebui să pătrund înăuntru în două etape. La miezul nopții, când se schimbă gardienii, trebuie să verific dacă n-au schimbat parola. Dat fiind că Soul ne știe probabil planurile, ar fi urmat să fi schimbat parola. Ca să aflu parola va trebui să rămân în turn vreo zece minute, poate chiar mai mult. Habar n-am cum o să fac față, însă i-am zis Celiei că o să rezist. Chiar m-am întrebat dacă nu cumva amuleta mă apără și de senzațiile de rău, așa că am intrat câteva clipe într-un magazin, când am ajuns.

N-a trecut niciun minut și deja m-a luat amețeala, iar după aproape două mi-a venit să borăsc. E lună plină – norocul meu.

În fine, trebuie să aflu parola la schimbul de la miezul nopții, iar apoi trebuie să așteptăm până la cel de la opt dimineața, ca să intru atunci, odată cu gardienii.

Cu greu poți să deosebești un turn de altul pe întuneric. În multe apartamente sunt aprinse luminile, însă în vârful Turnului Roman domnește bezna. Nu prea iese și nici nu intră nimeni în clădiri la ora asta.

Celia ține sub observație capătul zonei rezidențiale. Eu și Gabriel stăm în același loc unde am mâncat curry. Acum Gabriel are o sticlă de cidru în mână. Niște derbedei de prin partea locului freacă menta pe lângă noi, iar Gabriel ia o dușcă de cidru și-mi întinde sticla.

— E de-a dreptul oribil, îi spun clătinând din cap.

— Încerc să fiu de-al locului, spune el zâmbind.

Bineînțeles că știe să se piardă printre localnici, oriunde ar fi, însă tot îi spun:

— Ești foarte bun, însă nu perfect... încercă să-ți iei alt ton, ești prea fericit.

— Am atâtea de învățat de la tine, râde el, apoi spune imitându-mă: Așa merge?

Îl înjur și râde de se prăpădește. Tinerii se uită spre noi, însă când mă uit și eu la ei se cară și Gabriel se hlizește iar.

Bate un vânt rece, însă măcar nu plouă. Nu ne rămâne decât să

așteptăm. Iau sticla de cidru și mă plimb prin fața magazinelor, încercând să par în largul meu – plictisit și urâcios, probabil. Nu mai e mult de-acum până la miezul nopții. Mă întorc la Gabriel și rămân lângă el.

La 23:47 mă fac nevăzut și o iau spre Turn. Ușa e tot stricată și pe scări pute a pișat, însă nici nu observ că m-a apucat durerea de cap, că deja am urcat la etajul trei. La etajul șapte mă trece primul val de greață. O clipă trebuie să mă sprijin de zid. Apoi aud pași pe scări, în spatele meu. Respir adânc și urc mai departe, îngreșat, însă nu ameiit. La ultimul etaj mă duc în celălalt capăt al palierului.

Gardienii sosesc alene, fără nicio grabă. M-am vârat în colț, concentrându-mă să respir și să rămân nevăzut.

– Iar întârzie Jez? face unul.

Când mă uit, văd că sunt cinci.

– Hai să intrăm odată, bine?

Dar se aude un strigăt de jos, de pe scări:

– Vin și eu, așteptați-mă.

Grupul înjură și se plânge în cor. Îmi bolborosește stomacul. Simt că se lasă pereții peste mine și îmi spun cu toată convingerea de care sunt în stare că pereții nu se prăbușesc de fapt, mintea îmi joacă feste, mi se pare doar, *nu contează ce e, pereții nu se prăbușesc!* Și trebuie neapărat să rămân nevăzut. Mă iau crampele și mă cocoșez de durere, cineva face: „Hai odată, dă-i bătaie”. Iar apoi aud „Liniște și”, iar Jez strigă „Stați așa”. Stomacul mi se întoarce pe dos, simt gustul vomei în gură și nu pot să mă concentrez decât să respir și să rămân nevăzut. Gardienii intră, ușa se închide, iar eu mă năpustesc la scări și o iau la goană în jos, mai mult împleticindu-mă, și așa cobor un etaj și mai departe, și vomit. Pereții chiar se prăbușesc, încep să aud larma, și iar mi se strânge stomacul, și iar vomit, și știu că trebuie neapărat să ies, însă nici nu mai știu pe unde se iese și nu mă mai țin pe picioare, așa că mă târăsc, apoi mă rostogolesc pe scări în jos, și iar mă târăsc, și iar mă prăbușesc, iar larma din capul meu e infernală, îmi vine să urlu și eu, însă nu pot aici, de-acum nici nu mai sunt în stare să mă târăi. Iar larma ascuțită răsună și mai tare, stomacul mi se strânge, mă fac covrig și urlu și eu, apoi simt niște mâini

pe spate și pe Gabriel spunând:

— Sunt cu tine, e în regulă.

Mă saltă cineva de jos, cuprinzându-mă pe la subsuori, și îl aud pe Gabriel spunându-mi:

— Mai avem doar două etaje și ieșim de-aici.

Numai că nu mă țin pe picioare, așa că mă trage după el, cu spatele pe scări, în jos, apoi pe ușă și, de cum ajung afară, crampele mă mai lasă și mă vindec de migrenă și de greață, și mă simt bine. Mai mult de-atât. Mă simt fantastic.

Gabriel nu se plânge deloc, deși știu că-i vine rău de tot. După ce ne reluăm postul de lângă magazine, mă întrebă:

— Ai auzit parola?

— „Liniște și pace”, cred.

— Crezi?

— „Liniște” e sigur.

— „Și pace” nu e sigur?

— Se poate să fi fost „încoace”?

— Sau „tenace”? Sau „dibace”? Sau „moace”? Sau cu totul altceva!

— Liniște și pace.

Cred.

Apoi trebuie să așteptăm iar. Magazinele s-au închis. Afară n-a mai rămas nimeni și nimic, doar frigul. O iau cu Gabriel pe o străduță și ne așezăm pe jos lângă un perete. Niciunul nu poate să doarmă.

— Cineva a zis odată că războiul înseamnă lungi perioade de plictiseală punctate de clipe de groază pură, spune Gabriel.

— Minute de groază, aș spune eu.

— Da, minute, poate chiar ore, dacă e rău.

— Cred că azi s-ar putea să fie rău.

Gabriel mă ia de mâini și își strecoară degetele între ale mele.

— Însă apoi o să se termine. Gata cu plictiseala, gata cu groaza, doar multă pace, urcat prin munți, cafea și croasanți.

— Da.

Numai că nu la munți și la cafea mi-e gândul, ci la orele de groază, la sânge și urlete, și frică.

De-acum se luminează de ziuă. Vine o dubă și lasă baloți de ziare pe trotuar, apoi se deschide chioșcul de ziare. Gabriel se duce să cumpere niște batoane de cereale. Fac eforturi să le înghit. Apoi iar așteptăm.

Apare Celia de după un turn. E 7:29, trebuie să plec.

— Vin și eu imediat, îmi spune Gabriel.

O iau în fugă pe maidan, spre Turn, intru pe ușa stricată, urc pe scările puturoase, pe lângă voma de pe palierul etajului șapte, și deja mă simt bine. Nu mai simt niciun nod în stomac. De-abia aștept să intru în acțiune.

Mă fac nevăzut și urc mai departe pe scări, până la ultimul etaj, la ușa închisorii. Am la mine o agrafă-șperaclu fermecată de-a lui Mercury și, aplecându-mă spre ușă, zic încet „Liniște și pace” și în același timp lipesc vârful agrafei de încuietoare și împing.

Nu se întâmplă nimic.

Am gâtul uscat, poate nu s-a înțeles ce-am zis. Sau poate nu e bună parola, doar că nu pot să încerc toate variantele acuma.

Aud pași pe scări. Gardienii intră în post de-abia peste douăzeci și cinci de minute, așa că e, probabil, un locatar. Oricum trebuie să intru pe ușă. Mai zic o dată „Liniște și pace”, ceva mai tare și mai răspicat, ceea ce, în liniștea clădirii, se aude de parcă aș urla. Ating agrafa de yală, împing ușa și se deschide.

Rămân în întuneric. Am zărit o clipă ușa următoare, la doi, trei pași de mine. Însă nu are mâner și nu știu pe ce parte se deschide, așa că nu știu de care parte să mă poziționez ca să mă strecur după gardieni. Nu știu dacă e vreo lumină aici și nici nu îndrăznesc să caut întrerupătorul ca s-o aprind. Nu-mi rămâne decât să sper c-o să apuc să mă poziționez ca lumea până când vine noul schimb. Mai am vreo douăzeci de minute.

Însă peste vreun minut se deschide ușa exterioară. Pe scări era, se pare, un gardian. Într-o clipă, trebuie să mă fac iar nevăzut, iar gardianul trage de un cablu din tavan, aprinzând un bec chior, după care ușa exterioară se închide. Gardianul bate de cinci ori la ușa interioară. De

două ori tare și lent și de trei ori rapid, ceea ce îmi închipui că e tot un semnal.

După aproape un minut, vizorul apare pentru o frântură de secundă, după care dispare. Se aude zornăitul încuietorii, apoi se deschide ușa, iar gardianul dinăuntru spune:

— Ai venit mai devreme de data asta.

Îl lasă să intre pe gardianul meu. Nu prea e loc și pentru mine, însă mă strecor pe la margine și apoi mă lipesc de perete.

Am intrat.

Gardianul care se întoarce în post înjură și se uită în jos. I s-a lipit un ambalaj de bomboană de bocanc. Când se apleacă în față să-l desprindă, mă trag și mai în spate la perete. Gecile ni se ating. Atâta doar. Însă cumva mă prind că-i miroase ceva. Se întoarce de parcă vrea să se uite în spate, privind fix prin mine, cu ambalajul de bomboană în mână. Se întoarce la loc și întreabă:

— Jake a venit?

— Tu ai ajuns primul. Mai devreme cu jumate de oră. Dale încă nu și-a terminat rondul.

— Mi s-a părut că-l aud pe Jake...

Apoi o ia alene pe coridor, ținând ambalajul în mâna întinsă. Am neplăcuta bănuială că încearcă să-și dea seama ce se întâmplă.

Mă iau după tipul cu ambalajul de bomboană, într-o cămăruță cu mobilier de bucătărie de-o parte și o masă cu o bancă de partea cealaltă. Aruncă ambalajul la gunoi și se șterge pe pantaloni. Își scoate geaca și o pune într-un cuier de pe perete, în singurul cui rămas liber.

— Ai ajuns devreme, spune un alt gardian intrând pe ușă.

— Da.

— Te-a dat afară tipa?

Cel cu ambalajul de bomboană clatină din cap de parcă numai de asta nu-i arde lui. Pune apă la fiert pentru ceai. Apoi tot sosesc gardienii care ies din rond, comentând că a ajuns devreme. Până și eu mă satur să-i tot aud, însă așa pare să fi uitat că m-a auzit rostind parola. În cameră intră alți gardieni din noul schimb și atunci ies pe coridor și aștept lângă

perete, concentrându-mă iar să rămân nevăzut. Număr gardienii care pleacă și mă asigur că sunt toți șase. Apoi mă duc după Vânătorii care pleacă, să văd unde e scurtătura prin care ajung în clădirea Consiliului.

Așadar, acum în închisoare sunt patru Vânători și șase gardieni de-ai Consiliului. Și trebuie să-i elimin pe toți fără să-mi scape niciunul și fără să dau alarma. Se duc toți într-o sală de ședințe, iar gardianul-șef le face instructajul și comentează pe seama deținuților. Gardienii nu sunt înarmați – n-au nevoie, doar nici nu-i scot pe deținuți din celule. Ei doar îi hrănesc și strâng excrementele. Însă Vânătorii sunt înarmați, desigur.

Dar am noroc. Vânătorii s-au strâns într-o parte a sălii. Eu sunt în pragul ușii. Gardianul-șef vorbește despre sarcinile de curățenie și ceilalți gardieni sunt cu fața la el.

Acum trebuie să trec la treabă.

Îi trăsesc pe toți cei patru Vânători.

Încep să se prăbușească peste câteva clipe.

Gardienii rămân uluiți. Nu mă văd. Poate-și închipuie chiar că o fi vreo defecțiune electrică ciudată. Însă unul strigă să se tragă alarma. Îl trăsesc și pe el, ceva mai slab. Nu vreau să omor gardienii. Îmi fac apariția și doi gardieni mă atacă – îi trăsesc și pe ei. Se prăbușesc electrocuțați, însă nu morți. Ceilalți s-au lipit de perete, pe doi îi izbesc cu fulgere ca să-i imobilizez, astfel încât n-am mai rămas în picioare decât eu și gardianul cu mapa de birou, pe care o ține atât de strâns în mâini, că e gata s-o îndoiaie. A încremenit, de parcă și el a fost electrocutat. Apoi prinde viață și aruncă cu mapa în mine, cu toate puterile. Încep să zboare și alte chestii prin aer, spre mine: pixuri, cătușe, căni și ce mai e prin cameră. Firește că nu-mi fac nimic, nici măcar nu mă ating, oricum gardianul nu prea e dăruit. Scaunele se clatină de parcă se chinuie să le miște din loc, însă nu reușește să le ridice în aer.

— N-o să te omor, zic eu ridicând mâinile și așteptând să se oprească. Amicii tăi nu sunt morți, sunt doar în stare de șoc.

Mă trezesc cu o legătură de chei în față, care alunecă însă pe lângă.

— N-o să te omor, îi repet. Însă s-ar putea să te rănesc dacă mai arunci cu chestii în mine.

Și arunc cu un fulger mic la picioarele lui, ca să nu uite de ce anume sunt în stare.

Ridică mâinile dându-se bătut. În încăpere se lasă iar tăcerea. Tremură ca varga.

— Cum te cheamă?

— Sean.

— Bun, Sean. Păi, îți zic pe bune că n-o să te omor. Dacă faci ce-ți spun n-o să pățești nimic.

Nu-mi răspunde, însă dintr-odată se apleacă de spate și vomită. Îi iau cătușele, i le pun și îl împing pe ușă, pe coridor, până la ușa de la intrare. Când mă uit pe vizor, îi văd pe Celia și Gabriel în cămăruța de trecere.

— Trebuie să-i lăsăm pe prietenii mei să intre, îi spun lui Sean. Tre' să-mi spui parola.

Sean clatină din cap.

— Dacă nu mi-o spui, îți omor prietenii unul câte unul. Mă înțelegi?

Turnul

Sean e uimitor de cooperant. N-a trebuit să-l ameninț decât o dată și imediat mi-a zis parola și de cheile pe care le poartă la curea. Celia și Gabriel intră repede.

— Ți-l prezint pe Sean, îi zic Celinei. A fost foarte săritor.

— O să vă omoare pe toți, spune Sean. Sau o să vă prindă. Iar atunci o să putreziți aici.

Iar apoi, spre mirarea mea, încearcă să-mi tragă un cap în gură, însă parcă mi-ar da un pupic pe nas, iar capul îi ricoșează înapoi. Atunci intră în panică și-mi trage un picior, ceea ce evident îl doare rău de tot, iar pe mine deloc, însă el tot nu-și dă seama ce se întâmplă. Mă gândesc c-o să se calmeze, însă el doar se enervează tot mai tare, îmi pierd timpul cu el, așa că-i trag una și se prăbușește leșinat.

— Vânătorii sunt morți, însă gardienii sunt doar în stare de șoc. Cred c-o să se trezească de-acum.

Și îi arăt unde sunt.

— Închide-i într-o celulă, ceva, spune Celia.

Mă duc pe coridor până la prima celulă și mă uit pe ferestruică. Desigur că e ocupată și, când văd ce-i înăuntru, mi se pare o idee bună să-i omorâm totuși pe gardieni.

În celulă nu se află decât o saltea subțire, o pătură, un vas de toaletă și o deținută. E o femeie foarte slabă și palidă. Are ochi de Vrăjitoare Albă. E într-o salopetă foarte galbenă.

O iau mai departe pe coridor, căutând o celulă goală, însă toate sunt ocupate și toate sunt la fel: mici și golașe, adăpostind doar o saltea, toaleta, pătura și deținutul în salopetă galbenă. Toate arată sinistru.

Deținutul din ultima celulă șade și se uită la mine. Când deschid ferestraica îmi zâmbește ciudat. E bătrân și slab, însă îl recunosc imediat. Nici nu mai e nevoie să-l salut, cel puțin, nu tare.

Descui ușa celulei cu agrafa lui Mercury, intru și mă las în genunchi în fața lui. Stă în capul oaselor pe saltea, sprijinit cu spatele de zid, înfășurat într-o pătură. Picioarele goale îi sunt foarte albe, aproape albastrii. E slab-uscat, însă n-a fost niciodată gras. Se uită la mine clipind încet.

— Am ajuns în rai, frumosule?

Clatin din cap.

— Ei, atunci ce surpriză plăcută mi-ai făcut!

Bob are glasul la fel de puternic ca pe vremuri, ceea ce mi se pare promițător. L-am întâlnit doar o dată și am petrecut câteva minute împreună când m-a ajutat să dau de Mercury. Sperasem să scape de Soul și de Vânători, însă evident n-a reușit. Acum, c-am venit lângă el, observ că are pe gât, într-o parte, vânătăi care par să i se întindă până la umăr.

— Ești bine? îl întreb simțindu-mă imediat prost, pentru că, evident, nu e deloc bine.

— Sunt bătrân, obosit și cam cotonogit. Însă acum, că te văd, mă simt mult mai bine.

Încearcă să se ridice, dar e prea slăbit.

— Nu încerca să te miști. Stai locului. Deocamdată mai bine rămâi aici. M-am ocupat de gardieni.

— Înțeleg că n-ai făcut-o doar ca să mă ajuți pe mine.

— Dăm atacul la clădirea Consiliului.

— Strașnic.

— Trebuie să golim o celulă ca să-i închidem pe gardieni în ea, așa c-o să mai aduc un deținut aici. Curând o să primești ajutor medical. Dar până atunci trebuie să rămâi aici.

O iau în goană înapoi pe coridor și, ajutat de Gabriel, mut deținuta din prima celulă, cu tot cu saltea și pătură, în celula lui Bob. Apoi cărăm gardienii în prima celulă. Unii, printre care și Sean, deja încep să se trezească. Nu vreau decât să-i bag în celulă și să-i închid acolo înainte să mă apuce nervii.

Mă duc în oficiul gardienilor să caut mâncare și găsesc niște biscuiți, banane și o sticlă de apă.

— Va trebui să împărți totul cu noua colegă de celulă, îi zic lui Bob întinzându-i-le.

— Trebuie să mergem, Nathan, îmi spune Celia. Cel mai bine îi ajutăm pe deținuți dacă ne terminăm cu succes misiunea.

— Acum are loc ședința Consiliului, spune Bob uitându-se la Celia. Vânătorii din ultimul schimb se plâneau de organizare – sunt o groază de Vânători în clădire și se pare că toaletele nu fac față.

— Bob are Darul de a citi gândurile, îi spun Celinei.

— Mai știi ceva ce-ar putea să ne ajute? îl întreabă Celia. Despre Soul, Wallend sau Jessica?

— Nu prea mult. Și mi-e teamă că nimic bun. Gardienii sunt prea neînsemnați, nici măcar nu i-au văzut la față. Vânătorii o respectă pe Jessica: Wallend e un mister. Toată lumea se-ntreabă ce face, însă nimeni nu pare să știe. I-a dotat pe Vânători cu capacitatea de a se face nevăzuți, ceea ce le convine. Acum lucrează la ceva ce se cheamă albastrul. E o poțiune, însă nu prea știu nimic de ea. După o scurtă pauză, continuă: Nu vă supărați, dar chiar e un atac serios? continuă Bob, după o scurtă pauză. Nu păreți prea mulți.

— O să sosească întăriri, spun eu râzând. Însă ar fi cazul să plec.

— E cineva aici care știe mai multe. Dacă o fi dornic să vă ajute...

— Cine? îl întreabă Celia.

— Pe majoritatea deținuților îi știu din cauza fricilor lor. Se gândesc mult la trecut și la ceea ce nu trebuie să spună. Gardienii se gândesc la viitor. Însă altcineva tot plănuiește să evadeze, să se răzbune, își face planuri peste planuri de viitor. Minteia lui Clay merge întruna. E la ultimul etaj parcă. Mă cam bucur când mă gândesc că omul care m-a vârat aici a avut și el parte de aceeași soartă.

Mă ridic imediat, ies pe ușă, o iau pe coridor spre scara metalică a închisorii, pe care o urc în salturi, câte două trepte odată, până ajung la capăt. Celia vine după mine, strigându-mi să mă opresc – Clay n-o să-mi spună oricum nimic. Mă mișc rapid, aruncând o privire în celule și

încercând să nu mă gândesc în ce hal sunt deținuții peste care dau.

Când mă uit pe ferestruica ultimei celule, mi se pare la fel de mică și de sumbră ca tot restul, doar că deținutul de aici stă în lotus, legat cu lanțuri de zid la ambele mâini. Zâmbesc fără să vreau.

— El e, îi spun Celinei.

— N-avem timp de-așa ceva, îmi răspunde ea.

Deschid ușa cu agrafa lui Mercury. Vreau să mă vadă cum stau și mă uit de sus la el.

Ochii îi sunt altfel decât i-i știu. Încă sunt mai mult argintii decât albaștri, însă ochiul drept îi e schimonosit de cicatricele care i se întind pe chip, iar când clipește văd că pleopa nu i se-nchide ca lumea. Clay ne privește fără să spună nimic, iar eu încerc să mențin cât mai mult tăcerea. Scot Fairbornul, ca să mă distrez un pic.

— Nu-i fac nimic cu el, îi spun Celinei, vreau doar să-i amintesc că e la mine, că i l-am furat și că din cauza asta se află acum în celula asta.

— Celia, spune Clay, ce surpriză nesperată.

Și se ridică cu mișcări elegante și lente, însă îl simt un pic țeapăn și, deși e tot impunător și musculos, nu mai arată deloc ca pe vremuri. Nu mai pare înalt, ci îndesat, cu gâtul încă gros, cu toate că se vede clar că a slăbit mult.

— Ce cauți aici – și se uită prima oară la mine – cu creatura *asta*?

Pășește în față și se oprește înainte să întindă la maximum lanțurile care-i țin mâinile legate de perete. Încă nu-i secătuit cu totul de vlagă.

— Îți stă bine-n lanțuri, Clay, zic.

Are ochii reci ca gheața, însă îi citesc în ei emoțiile, multe emoții. Multă ură. Nu știu dacă e toată la adresa mea.

— A venit Jessica să te vadă? Îmi închipui că-i place să-și vadă iubiții în lanțuri.

— Vizita ta are cumva un scop anume? întrebă el întorcându-se spre Celia, fără să mă ia în seamă.

Vreau să-l întreb pe Clay de Geneva, de unde a știut unde e apartamentul prin care se ajungea pe scurtătură la cabana lui Mercury? I-a zis Annalise? Era în serviciul lui? Era spioană? Ne-a trădat?

— Nu, răspunde Celia. Voiam doar să vedem ce faci. E timpul să mergem, Nathan.

Și dă să închidă ușa.

— Mai întâi trebuie să aflu ceva, spun ținând ușa deschisă. Îmi trebuie niște informații.

Celia se strâmbă disprețuitor.

— În noaptea când ți-am furat Fairbornul cineva m-a împușcat și m-am întors rănit la un apartament anume. Pe acoperiș era o scurtătură care ducea la cabana lui Mercury din Alpii elvețieni. Îți amintești?

Se uită ținută la mine, fără să clipească.

— *Îți amintești?* repet. Când m-am întors la apartament, colcăia de Vânători. Tu ai venit cu mașina. Te-am văzut. Am plecat și m-am întâlnit cu Jessica.

— Și i-ai tăiat frumusețe de față.

— Nathan, spune Celia, n-avem timp de-așa ceva.

— Îți amintești apartamentul? îl întreb.

— Oi fi slăbit eu douăzeci de kile, dar asta nu înseamnă că mi-a slăbit și memoria, se răstește Clay la mine.

— Cum ai aflat de apartament?

Nu răspunde.

— Ți-a zis Annalise? Era spioana ta?

— A, Annalise, face Clay zâmbind.

Se trage spre peretele opus al celulei și se lasă să alunece pe el până la podea, cu ochii la mine.

— Oare unde-o fi ea acum? Cică i s-a alăturat iar unchiului Soul, din câte ziceau gardienii.

— A fost în serviciul tău de la început?

— Atâtea întrebări...

— Și niciun răspuns, zic.

— Și nicio clipă oricum, pentru asemenea răspunsuri, intervine Celia.

— Dă-mi drumul și-ți spun, îmi zice Clay privindu-mă ținută.

— Spune-mi și nu te omor.

— Ei, dacă mă omori n-o să știi niciodată.

— Nathan, nu mai e timp. Trebuie să mergi, îmi spune Celia.

— Mai bine dă fuguța cum ți se comandă, îmi spune Clay zâmbindu-mi. Sigur mă găsești mai târziu tot aici.

— Aici o să putrezești, îi răspund și închid ușa.

După ce terminăm cu povestea asta, vreau să-i turnăm pe gât lui Clay la poțiuni de extras adevărul. Vreau să-i scormonească Bob prin creier și să afle tot ce știe, cu toate că, sincer, nu știu dacă mai contează ce-a făcut sau n-a făcut Annalise. L-a împușcat pe tata, altceva nici nu mai are importanță.

Degetele

O iau spre scurtătura care duce în clădirea Consiliului, cu Celia făcându-mi aspru observație:

- Trebuie neapărat să faci ce-ți ordon. Când îți zic să te duci, te duci.
- Mă duc acum, bine?

Ceva mai spre capătul coridorului văd cum sosesc Greatorex, Adele și încă vreo doi recruți. Gabriel mă așteaptă lângă scurtătură, îmbrăcat într-o uniformă de Vânător.

— Aș fi putut să-l omor pe Clay, îi zic Celinei întorcându-mă spre ea. Nu l-am omorât. Mi-ai zis să plec. Am plecat.

— Într-un final.

Ne privim furioși.

- Am ratat ceva? întreabă Gabriel.
- Nimic important, răspunde Celia uitându-se la mine.

Mie mi s-a părut important.

— Se poate s-o țină și pe Annalise închisă aici, în Turn. Vrei să mă duc s-o caut? îi zic Celinei.

- Nu. Vreau să-ți vezi de misiune așa cum am stabilit.
- OK. O să-mi văd de misiune așa cum am stabilit. Ești gata, Gabriel?

Când îmi răspunde că da, mă întorc spre Celia:

— Vezi cât de ascultător îți urmează ordinele?

Știu că n-am avut timp s-o caut pe Annalise, dar sunt destul de sigur că nu-i aici în Turn, judecând după ce a spus Clay, și știu că, dacă e totuși aici, Celia o s-o rețină.

— Amândoi știți ce-aveți de făcut, spune Celia.

Apoi spune pe un ton ferm, privindu-mă cu asprime:

— Fă-ți treaba. Nu te abate de la asta și o să ieșim victorioși.

Misiunea lui Gabriel e să aștepte în clădirea Consiliului, deghizat în Vânător, până izbucnesc luptele, apoi să-i dea mesaj Celiei, ca să trimită, prin scurtătură, luptători din Alianță. Sunt sigur că Gabriel o să sară primul în luptă. Aș vrea să stea la distanță, să intre ultimul în luptă și să nu-și riște viața, însă nici n-are rost să-i sugerez așa ceva. Cel mai bine l-aș apăra dacă aș pune mâna pe Soul, în felul ăsta toată lumea ar fi în siguranță.

Gabriel își ia înfățișarea unui Vânător tuns foarte scurt și mă dau în spate dezgustat. Parcă seamănă cu Kieran.

— Am luat identitatea unui Vânător care lucrează aici. Nu m-am descurcat bine?

— Prea bine, cred.

Îl iau de mână, respir, mă fac nevăzut și mă strecor pe scurtătură.

Înăuntru e beznă doar o clipă. Apoi sunt azvârlit într-o altă beznă, rece, și nimeresc în genunchi pe dalele de piatră ale podelei – Gabriel mă saltă de acolo. De-abia dacă s-a auzit ceva, însă rămânem nemișcați, cu urechile ciulite.

Ne aflăm într-o încăpere întunecată, în care nu pătrund decât firicele de lumină prin golurile dintre ușă și pereți. Din cealaltă parte se aud voci, două mai precis. Apoi amuțesc. Mi se pare că au plecat, însă mai aștept zece secunde, ca să fiu sigur, înainte să descui ușa cu agrafa lui Mercury. O luăm pe coridoare și mă orientez rapid prin clădire.

Ne aflăm în colțul de sud-vest al subsolului. Celulele sunt la vest, dar trebuie s-o iau spre est ca să ajung la scările ce dau în holul principal de la intrare. Nu vedem pe nimeni până nu urcăm scările. Apoi dăm de Vânători. O groază.

— Crezi că au venit la ședință sau sunt aici pentru că au aflat că vii? mă întreabă Gabriel în șoaptă, trăgându-mă mai în spate.

— Mai contează?

— Măcar nu sar așa de rău în ochi printre atâția Vânători.

Știu c-o să încerce să vorbească cu ei, ca să afle ce se întâmplă.

— Mai bine te duci.

Nu-mi rămâne decât să sper că talentul lui înnăscut de a se pierde în peisaj o să-i servească și aici.

O iau încet, cu grijă, pe lângă Vânători, atent să n-ating pe nimeni, și ajung în imensul hol de la intrarea Consiliului. Nu e ticsit de Vânători, însă tot sunt mai bine de douăzeci, de-o parte și de alta a ușii principale, iar la un birou de informații stă un omuleț mărunțel și uscățiv.

Urc scările, sărind câte trei trepte odată, iar pe palierul de la etaj dau de alți Vânători – zece cu totul. Urc mai departe, încet de data asta, până la ultimul etaj. La etajul doi sunt patru Vânători, iar pe coridoarele de la etajul trei și patru mai văd încă doi făcându-și rondul, însă la ultimul etaj e liniște – nimeni.

Arată altfel decât mi l-am închipuit când mă antrenam în machetă. Pe parchet e întins un covor roșu, îngust, pe mijloc, însă tot spațiul e luminos, aerisit și cald. Mi l-am închipuit întunecat și cenușiu. O iau la dreapta și mă duc la prima ușă, așa cum am exersat în pădure. E o încăpere mobilată care nu pare să aibă nicio funcție. O iau pe coridor, verificând fiecare cameră în parte, toate arată la fel și toate sunt neutilizate.

Îmi pun speranța că o să am mai mult noroc dacă o iau în cealaltă parte și mă întorc s-o apuc pe coridorul care se întinde la stânga scărilor, în zona pe care macheta Celiei n-a reușit s-o reproducă.

Trag cu urechea la prima ușă, însă nu se aude decât țiuitul telefoanelor, care umple până la refuz clădirea – sunt o mulțime de posesori de telefoane aici, o mulțime de calculatoare și aparatură. Când apăs pe clanță, ușa se deschide. Încăperea e un birou mare, ticsit cu rafturi de cărți. Lângă un birou de lemn e o servietă veche de piele, iar pe speteaza unui fotoliu de piele e aruncat un palton. Nu e nimeni în cameră, dar o altă ușă duce în altă încăpere. Mă duc la ea și trag iarăși cu urechea. Se aude muzică. Muzică clasică.

Bănuiesc că posesorul paltonului se află în camera unde cântă muzica și se prea poate ca persoana respectivă să fie Wallend. Însă vreau să mă apropiu de el fără să declanșez vreo alarmă și mai vreau să aflu și câți oameni mai sunt la etaj.

Ies pe coridor și încerc următoarea ușă. Dă spre un birou mai mic, în care se află o masă și un scaun, rafturi, o canapea mică și efecte personale – hârtii, un laptop și o geantă de umăr. Și din biroul ăsta se ajunge într-o altă cameră, din care se aude iar muzica clasică. Mă gândesc că ușa dă spre aceeași încăpere ca aceea din biroul lui Wallend.

Cercetez mai departe coridorul, ceva mai rapid. Următoarea ușă e încuiată, însă o descui fără probleme cu agrafa lui Mercury, descoperind un alt birou neutilizat. Mai am de cercetat o ușă. De dincolo de ea nu se aude niciun sunet. Intru cu agrafa lui Mercury.

Nu e un birou nefolosit.

Văd trei tărgi acoperite cu pânză cenușie, sub care, din câte îmi dau seama, zace câte o persoană.

Mă duc la prima și trag cearșaful deoparte. E o femeie. Are păr castaniu și ochii holbați, goliți de scânteii. E palidă. Pe gât are un tatuaj: *A 1.0*. Când trag cearșaful mai în jos, văd că are pieptul despicat. Nu văd sânge deloc – cadavrul a fost golit, nu pare să aibă nici inimă. Îi studiez mâinile să văd dacă are tatuaje ca ale mele. Pe degetul mic are un singur tatuaj, într-o parte: *A 1.0*.

Mă duc la următorul cadavru. E tot o femeie, cu piele neagră, la fel de mutilată ca prima.

Ultimul cadavru e altfel. E o fată. Nu cred că are mai mult de unșpe, doișpe ani. Are tot câte un tatuaj pe gât și pe deget, iar pieptul îi e tot despicat.

În încăpere e frig. Foarte frig. Pe pereți sunt rafturi și sticle ce par să conțină părțile din corpul altor victime. Sertarele sunt pline de instrumente medicale.

Mai e și o ușă ce dă în altă cameră. Mă duc să trag cu urechea. Nimic. Nu se aude muzica.

Apăs pe clanță și, spre surprinderea mea, ușa nu e încuiată. Intru.

E o încăpere mare, plină de vitrine de sticlă, cu rafturi metalice. Pe rafturi sunt sticle. Iar în sticle sunt... diverse părți ale corpului. Dau geamul vitrinei într-o parte și iau o sticlă să văd ce conține – ceva cărnos și închis la culoare. Se poate să fie un ficat. Pe el e tatuat *W 1.0*.

Mă duc la ușa din celălalt capăt al încăperii și, într-adevăr, prin ea se aude muzica clasică. Wallend și asistentul lui sunt probabil înăuntru, însă se poate să aibă paznici cu ei. Și mai știu și că nu prea am șanse să intru fără să observe Wallend, așa că nu-mi rămâne cine știe ce de ales. Trebuie să mă mișc rapid. Totuși, dacă se poate, aș vrea să nu declanșez vreo alarmă.

Mă duc înapoi în biroul lui Wallend, asigurându-mă că încui ușile după mine. Nu vreau să-mi scape nimeni. Când ajung în biroul lui, mă duc la ușa din peretele opus și trag cu urechea, să văd dacă se mai aude muzica, însă acum se aude o voce de bărbat – un crainic de radio care prezintă o piesă de Beethoven.

Pun mâna pe clanță, concentrându-mă să rămân nevăzut, și deschid încet, cu grijă, ușa, atât cât să mă pot strecura înăuntru.

Începe o piesă lentă și melodioasă de Beethoven. Încăperea e bine luminată, cu luminatoare în tavan. La celălalt capăt sunt două siluete care stau aplecate asupra unei mese de laborator. Un bărbat și o tânără. Bărbatul e cu spatele la mine. E slab și zvelt, într-un halat alb și, chiar dacă nu-i văd capul, pentru că stă aplecat, îl recunosc: Wallend.

Femeia se uită spre ușă și spre mine. Probabil a observat mișcarea. Îi spune ceva lui Wallend, care se întoarce atunci când o iau spre el și se uită prin mine.

Sunt într-un laborator plin de aparatură, borcane, eprubete și chestii care-mi sunt total necunoscute. Nu îndrăznesc să arunc cu limbi electrice aici. Iau Fairbornul în mână și atunci văd că Wallend și fata nu stau aplecați peste un birou, ci peste un corp omenesc întins pe o masă. E un bărbat cu un tatuaj mare pe gât: *N 1.0*. Are pieptul despicat, cu inima la vedere.

Mă apropii de asistenta lui Wallend și trec la treabă fără să mai ezit, așa cum nici Fairbornul nu ezită. Sângele se scurge pe mână și asistenta se lasă fără zgomot la podea. Îmi fac apariția în cameră.

Wallend se uită la mine cu ochi mari. În mână are un scalpel.

— Vrei să-ți încerci norocul? îl întreb ridicând Fairbornul.

Wallend o ia înapoi printre mese și îmi întoarce spatele, iar eu mă iau

repede după el și-l ajung din trei pași. Îl apuc de braț și-l trag zdravăn, însă el se ascunde după un birou. Îl apuc de încheietură și-i țintuiesc mâna de tăblia biroului de lemn cu Fairbornul. Wallend tremură ca varga și nu încearcă deloc să depună rezistență, așa că îi țintuiesc și cealaltă mână cu scalpelul. N-a scos niciun cuvânt – nu tu urlet de durere, nu tu țipăt de ajutor.

Piesa de Beethoven e foarte drăguță – liniștitoare și blândă, deloc funebră.

– Trebuie să te anunț că, indiferent dacă mă ajuți sau nu, cel mai probabil tot o să te omor, îi spun lui Wallend. Însă dacă te străduiești să rămâi cât mai mult în viață, o să ai mai multe șanse să supraviețuiești. Când o să ajungă restul Alianței aici, o să vrea să te ia prizonier. Să-ți faci proces și din astea.

Nu spune nimic, doar tremură rău.

– Însă mie chiar nu-mi pasă de așa ceva. Din punctul meu de vedere, te faci vinovat de crimă. De o groază de crime.

Acum deschide gura prima oară.

– Iar tu nu?

– Astăzi vorbim despre tine. Ești vinovat. Întrebarea e: o să mă poți opri să te execut?

– C-ce?

– Trebuie să-mi arăți cum se fac Vânătorii nevăzuți.

Wallend clatină din cap.

Mai iau un scalpel de la capătul mesei și mă duc la Wallend. Îi tai cu el degetul mare de la mâna dreaptă. Acum începe să urle.

– Doare, așa-i? zic. Mai reușești să te vindeci?

Acum a început să tremure și mai tare. Pe birou se întinde o baltă de sânge.

– Nu te pricepi deloc să te vindeci. La ce anume te pricepi de fapt, Wallend? Să ciopârțești oameni?

Mă privește îngrozit, apoi se întoarce și vomită pe jos.

– Îți vine vreodată să vomități când te apuci să tai în oameni, Wallend?

Nu răspunde, doar tremură mai departe – înțeleg că înseamnă nu.

— Ei, și unde ții sticlele care le dau Vânătorilor puterea să se facă nevăzuți? Așa ai reușit, nu? Cu sticle-amuletă.

Încuviințează din cap.

— Ei? fac eu. Sau nu te deranjează dacă-ți tai și celălalt deget mare? îl întreb eu zâmbindu-i.

— O să te omoare, spune el holbându-se la mine. Și-ncă lent, dacă am eu un cuvânt...

Îi tai și celălalt deget mare – scoate un sunet ciudat, de parcă se sufocă.

— Vrei să trecem la urechi și nas? îl întreb. Sau la ochi?

— În cealaltă cameră! În cealaltă cameră!

Îi urmăresc privirea – între bănci se vede încă o ușă mică, metalică.

Îi scot Fairbornul din mână, apoi scalpelul din mâna cealaltă și-l împing spre ușă. E slăbit și tremură ca varga, însă se mișcă din loc.

— Deschide ușa.

Pot s-o deschid cu agrafa lui Mercury, însă trebuie să văd dacă o să facă ce-i zic.

— Nu pot. Mâinile... începe el ridicându-le și holbându-se la ele de parcă de-abia acum înțelege ce-a pățit.

Deschid ușa. Wallend nu prea se mai ține pe picioare – e clar că de-abia acum a priceput că n-o să mai poată niciodată să deschidă vreo ușă. Îl împing în următoarea cameră și se prăbușește fără vlagă pe podea. Iar eu rămân locului, uitându-mă lung în jur.

Cupola

E o piramidă de sticlă sub o cupolă de sticlă. Piramida e din sticle aranjate frumos pe podea. Sute de sticle. Când mă apropiesc, văd că fiecare sticlă conține o bucățică de carne cu diametrul de cinci centimetri, tatuată cu un cerculeț – tatuajul pe care-l au toți Vânătorii în dreptul inimii.

Nu pot să mă apropiesc prea tare de piramidă, pentru că e închisă sub cupola de sticlă. Cupola e sprijinită într-un șanțuleț săpat în podea.

Întind mâna spre cupolă, însă ezit și mă întorc să mă uit la Wallend. Mă privește însuflețit de-acum, nu știu dacă să pun sau nu mâna pe sticlă. Dau ocol cupolei. Are vreo trei metri în diametru și pare de o formă perfectă, din geam total transparent, seamănă cu un castron de sticlă răsturnat. Însă cu cât mă uit mai atent, cu atât am impresia că, de fapt, nu e din sticlă. Piramida de sticle dinăuntru e aranjată frumos, la perfecție, cu excepția unor goluri – niște sticle par să lipsească. Dând ocol cupolei, observ alte și alte goluri. Sau mă înșel? Am avut impresia că e un gol undeva, însă acum văd o sticlă acolo.

Atunci mă prind. Sticlele se fac nevăzute atunci când Vânătorii de care aparțin se fac nevăzuți. Mă uit o clipă și văd cum dispar două sticle și încă una re apare la locul ei.

Mă duc la Wallend.

— Deschide cupola. Vreau să mă uit la sticle.

Wallend clatină din cap.

— Dacă n-o deschizi îți tai urechea, îi zic printre dinți aplecându-mă spre el.

— Nu pot.

— Ba cred că poți, îl apuc eu de ureche și trag tare. Îți mai dau o șansă

să-ți salvezi urechea.

Acum mă lovește cu brațele și cu picioarele. Îl lovesc și eu și se prăvălește la podea, iar atunci iau scalpelul și-i tai urechea, chiar dacă știu că nu m-ajută deloc. Trebuie să știe că o să fac tot ce-l ameninț că o să fac.

Scoate un țipăt și își duce mâna la rana care-i sângerează la cap.

Arunc cu urechea în cupolă.

Bucățița de carne împroașcă cu scânteii, ricoșează în geam și cade jos, lângă Wallend. Cupola a prins o nuanță alb-albăstruie, sfârâind o clipă, însă doar în zona de contact cu urechea.

Mă uit la scalpelul din mâna mea, întrebându-mă dacă să încerc sau nu.

De ce nu?

Scalpelul se izbește de cupolă și pare o clipă să fuzioneze cu geamul, care-și schimbă culoarea în punctul de impact. Apoi scalpelul zboară prin aer spre mine, căzând la podea cu un clinchet.

Dau iarăși ocol cupolei, însă cercetând de data asta obiectele din încăperea. Lângă peretele din fața ușii pe care am intrat e o masă pe care sunt aranjate o mulțime de lucruri: hârtii, instrumente chirurgicale, pixuri, un calculator, însă nimic care să indice cum se deschide cupola.

— Cumva trebuie să introduci alte sticle în colecție, îi spun lui Wallend. Doar vrei să le dai și noilor recruți Darul de a se face nevăzuți. Așadar, cum reușești?

Se face mic la podea și observ că scalpelul a dispărut.

— E nevoie de un farmec anume ca să se facă nevăzuți sau doar chestia asta cu sticle e suficientă?

Nu răspunde. Urechea nu-i sângerează așa de rău cum mi-am închipuit. Poate că totuși e în stare să se vindece destul de bine. Nici mâinile nu-i par chiar în ultimul hal.

— Dacă n-ai chef să vorbești cu mine, Wallend, nu văd la ce-ți mai trebuie limbă în gură.

Însă nu mai vreau să-i tai nimic, mă dezgustă.

— O deschizi cu asta? întreb luând laptopul și cântărindu-l în mână.

Nu m-am priceput niciodată la calculatoare, însă o să încerc.

Wallend se lasă moale spre podea, dar nu încearcă să mă oprească, așa că bănuiesc că n-o să găsesc nimic important în el; azvârl laptopul în cupolă, care se albăstrește iar un pic când intră în contact cu el, îl ține o clipă lipit locului, apoi îl respinge și-l aruncă mai încolo. Zboară scânteii și se aud o groază de trosnete electrice, însă după câteva clipe cupola revine la normal, rămânând transparentă și mută. Iar Wallend a profitat de cele câteva clipe ca să se apropie de mine, cu scalpelul în laba însângerată. Știe probabil că n-are nicio șansă.

Când o iau spre el îmi dau seama că asta și-a și dorit să fac. Nu poate să mă învingă decât dacă mă împinge în cupolă – sau așa speră. Trebuie să recunosc că și eu sunt curios să văd ce-o să se întâmple.

Wallend se repede la mine, însă se mișcă prea lent și e prea slăbit, așa că mă feresc când mă înșfacă și îl împing mai departe de lângă mine, cu același elan, spre cupolă.

Atunci se agață de mine.

— Pe bune? fac eu. Vrei să te prăjești sau să-ți lipesc mutra de cupolă ca să vedem ce se întâmplă?

— Nu! scâncește el.

Măcar acum își dă seama că sunt în stare de așa ceva.

— Te rog. O s-o deschid. Cu un farmec. Îmi trebuie bagheta.

— *Bagheta?*

N-am mai auzit să existe vrăjitori care chiar să facă farmece cu bagheta.

— E aia de pe masa de acolo.

Îl trag într-acolo.

E un băț. Bine, e un băț drăguț, cu scoarța cojită, astfel încât pare lustruit și neted. Îl iau în mână să văd dacă simt ceva, ca fiorul de viață pe care mi-l dă Fairbornul. Însă nimic.

— Cum funcționează?

— Trebuie să rostești formula corectă. Și să folosești bagheta.

Nu mai știu ce să fac. Să-l întreb care-i formula sau să-l las pe el? Oricum amuleta ar trebui să mă apere. Îi întind bagheta spunându-i:

— Ia-o și deschide cupola. Vezi să-ți iasă din prima.

Încuviințează și se linge pe buza de sus cu vârful limbii. Ia bagheta în mâna dreaptă, apucând-o cu degetele. Nu pare să-l doară deloc și nici nu pare stângaci. Cred că s-a vindecat perfect.

În loc să atingă cupola cu vârful baghetei, o duce la șanțulețul în care e instalată, spunând:

— Cupolă, topește-te.

Cupola capătă pe loc o albeață opacă și o consistență lichidă în partea de sus, parcă e din lapte, și se scurge în podea, în șanțuleț, umplându-l până la refuz și transformându-l într-un râu sclipitor. Sticlele sunt la doi pași de mine, nu-mi rămâne decât să le distrug.

— Adu-mi o sticlă, spun.

Wallend șovăie o clipă, apoi pășește peste șanțulețul cu lichid lăptos, întinde încet labele și ia cu grijă sticla din vârf. Acum pare puternic și neclintit, însă apoi se apleacă iar de spate, venind la mine cu sticla. Sticla are dop de plută, iar de dop atârână o mică etichetă cu un nume. Bănuiesc că e numele Vânătorului respectiv. Sticla conține o bucățică de carne tatuată. Iau sticla și o sparg, izbind-o de masă. Nu se întâmplă nimic.

Din câte se pare, cupola are scopul de a proteja toate sticlele laolaltă. Unele încă nu se văd, însă presupun că, dacă sparg sticlele, atunci Vânătorii n-o să mai aibă cum să se facă nevăzuți. Nu-mi rămâne decât să probez teoria. Îi smulg lui Wallend bagheta din mână, ca să nu mai poată să acționeze asupra cupolei, mă duc la piramidă și bâjbâi după o sticlă de la vârf care pare să lipsească. E la locul ei, doar că nu se vede. O scot și o dau de podea. Cioburi de sticlă se materializează pe loc, la fel și carnea, dopul și eticheta. Așadar, dacă spargi sticla se risipește și farmecul. E atât de simplu. Nu-mi rămâne decât să sparg toate sticlele și armata lui Soul n-o să mai reușească să se facă nevăzută. Mătur vârful piramidei cu brațul, dărâmând câteva sticle, iar când se prăbușesc la pământ Wallend strigă:

— Cupolă, întărește-te.

Mă întorc spre el și-l văd cum stă înfipt pe picioare, iar peretele alb-lăptos mi se înalță în față. Dau să trec prin lichid, însă nu pot: cupola e

de-acum albă și solidă. Apoi devine transparentă și-l văd prin ea pe Wallend rânjindu-mi victorios de cealaltă parte.

Bagheta e încă în mâna mea, o întind spre el.

— E doar un băț, spune el. Am încercat să-l vrăjesc, însă n-am reușit. E un simplu băț.

Duc bagheta la baza cupolei și spun cât mai convingător, cu toată emoția pe care o simt în clipa asta:

— Cupolă, topește-te!

Nimic, poate doar rânjetul lui Wallend se lățește și mai tare pe față.

— Cupola are doar doi stăpâni, spune el. Pe mine și pe Soul. N-o să te asculte.

Iau două sticle și le arunc în cupolă, care reacționează ca atunci când se lovește ceva de suprafața exterioară – pentru o clipă, se face opacă, după care devine din nou transparentă.

— O să distrug toate sticlele, zic.

— Atunci Vânătorii n-o să mai poată să se facă nevăzuți, însă tot Vânători o să fie. Iar tu tot prizonierul meu o să fii.

Ei bine, prefer ca Alianța să se lupte cu o armată vizibilă cu ochiul liber, așa că mă apuc să sparg sticlele, izbindu-le cu piciorul în cupolă. Peste tot zboară cioburi de sticlă, dar cupola nu pare deloc slăbită.

Până la urmă termin, nu mai am ce sparge. Gâfâi de mânie și frustrare, pe mormanul de cioburi și bucățele de carne, iar cupola se face iar transparentă. Și Wallend îmi rânjește mai departe. Am crezut c-o să profite de ocazie ca să fugă după întăriri, însă nu pare să se grăbească deloc.

Știe sigur că n-am cum să plec.

Se așază pe un scaun și se uită la mine:

— Ai făcut un dezastru în noua ta casă, îmi zâmbește el. Soul vrea să te vadă aici. Știa c-o să apari, însă mă simt tentat să nu-l anunț c-ai sosit decât după ce rămâi fără aer. Cred c-o să ia câteva ore. Ai trăit atâta timp în cușcă, iar acum o să-ți petreci restul zilelor sau, mai bine zis, orelor în cușca asta.

Îl înjur.

— Soul crede că ne putem folosi de tine, că poți să lucrezi pentru noi, însă – întinde mâinile – știu foarte bine cine ești: un Vrăjitor Negru foarte rău, ca tatăl tău.

— Vrei să vezi cât rău pot să fac? Nici n-am început bine.

Iau Fairbornul și mă reped la cupolă, luându-mi elan cât pot. Cupola devine o clipă opacă în punctul unde o atinge lama, după care mă azvârle în spate și nimeresc în cioburile de sticlă, care se fac țândări sub mine, însă mă simt ca în puf. Mă ridic și ridic iar Fairbornul.

Wallend vine acum mai aproape, să mă studieze. Probabil a observat că nu m-am tăiat în cioburi.

Mă duc în fața lui și încerc să înfig Fairbornul în cupolă. Brațul îmi ricoșează în spate.

— Îți pierzi timpul, spune el. N-ai cum să scapi de-acolo. E imposibil. E un farmec prea puternic.

— Punem pariu? fac eu rânjind la rândul meu.

De data asta, încerc să mă mișc mai cu binișorul. Duc vârful cuțitului încet la cupolă și împing lent, însă cu toate puterile. Cupola mă împinge în spate, însă mai puțin brutal.

Cuțitul nu lasă nicio urmă. Cupola se face iar opacă și redevine transparentă peste o clipă. Însă simt cât își dorește Fairbornul din mâna mea să taie, să spintece cupola. O simte în viață și nu-i place deloc.

Tai iarăși încet și totul se repetă întocmai, însă simt din nou dorința și mânia Fairbornului. E mai pornit decât mine. Tai în același loc și de data asta cupola nu mă mai respinge, observ o liniuță care rămâne mai mult timp opacă, iar când se șterge, pe suprafața cupolei rămâne o zgârietură fină. Un punct slab. Și Fairbornul pare să-l simtă și vrea să continue, să-l sfredească.

Tai iarăși, încet și cu forță, înfig Fairbornul în cupolă și îl împing în jos. Mă trezesc azvârlit cât colo, aproape izbindu-mă de peretele opus, însă de data asta culoarea opacă nu se șterge așa de rapid și în cupolă rămâne o zgârietură și mai adâncă, și mai lungă. Îmi înfig iar cuțitul și mă-mping cu tot corpul în el, iar vârful străpunge cupola. Trag de cuțit în sus și în jos, cu mâinile tremurânde. Tot corpul îmi tremură, de fapt. Cupola e

opacă și albă acum, iar eu mă proptesc mai bine pe picioare și mă împing și mai zdravăn, mă năpădesc broboane de transpirație, însă mă opintesc mai departe. Iar apoi cupola începe să crape dintr-o parte în alta, pe deasupra capului, cu o dâră opacă și strâmbă. Acum trag de Fairborn la orizontală și cupola se crapă perpendicular pe prima crăpătură. Scot Fairbornul și-l înfig cu toată forța în punctul în care se întâlnesc cele două crăpături, apoi lovesc cu piciorul cupola, în locul unde am înfipt cuțitul mai întâi. Cupola se găurește și prin gaură îl văd pe Wallend ajuns deja la ușă. Pleacă.

Arunc un fulger. Wallend se prăbușește electrocutat, însă nu mort. Izbesc cu picioarele în cupolă ca să măresc gaura și să ies prin ea. Când ajung afară, Wallend se târăște gemând pe podea.

Acum trebuie să hotărâsc dacă-l omor sau îl iau prizonier, așa că o iau spre Wallend, lăsând decizia în seama Fairbornului.

Albastrul

Wallend e mort și am reușit să distrug toate sticlele din cupolă. N-a venit nimeni să vadă ce-i cu zgomotul, ușile sunt masive și ne aflăm la ultimul etaj, departe de restul lumii.

Când ies din biroul lui Wallend, mă fac nevăzut. Coridorul e la fel de liniștit și de gol cum l-am lăsat.

Acum urmează Soul.

O iau spre parter, spre sala principală a Consiliului, unde se țineau Evaluările când eram mic. În spatele sălii urmează un șir de birouri personale și săli mici de ședințe. Acolo se găsește biroul lui Soul și trebuie să sper că acolo o să-l găsesc și pe el. Din câte spunea Wallend, Soul știe că vin și probabil că o să fie păzit de Vânători împotriva unui eventual atac.

Am coborât scara principală și acum mă opresc în holul de la intrare. Vânătorii sunt tot acolo. Îl văd pe Gabriel. E perfect deghizat într-o bestie de Vânător. Îl urmăresc câteva clipe. Se uită semeț în jur, fără să mă vadă.

O iau spre Sala Consiliului, ajungând rapid pe mai multe coridoare pe care parcă mi le amintesc de când veneam la Evaluări, cu pereții și podeaua de piatră și multe uși de-o parte și de alta. Mă lipesc bine de perete când trec doi Vânători care-și fac rondul, apoi cotesc la stânga, la dreapta și iată-mă pe coridorul cu banca pe care stăteam și așteptam cu bunica.

Mi se pare ciudat s-o am în fața ochilor. An de an am stat pe ea, umilit și înspăimântat. Ultima oară, când stăteam cu cătușele la mâini, a ieșit Annalise pe ușa din capăt, însoțită de tatăl ei. Probabil venise la interogatoriu, ca și în alte dăți. Sigur n-a fost o pură întâmplare că au

luat-o pe aici – au vrut să nu uite că eram încă în viață, un adevărat pericol social. Sau să fi fost o înscenare de la bun început? O fi fost încă de pe atunci spioana lui Soul?

Acum totul pare altfel. Lângă mine e un Vânător și mai e unul la celălalt capăt al coridorului. Două femei ies zâmbind din Sala Consiliului și se așază pe bancă – banca mea. Femeile discută despre copiii lor.

Ușa sălii e deschisă și, la fel ca la Evaluări, chiar lângă ea, înăuntru, stă un paznic. Intru în sală și mă intimidiez ca întotdeauna, chiar dacă arată altfel decât pe atunci. Masa cea mare e la locul ei, însă mai sunt altele trei lipite de ea, formând un soi de pătrat. Cele mai multe scaune sunt goale, inclusiv cele trei jilțuri mari ce aduc cu niște tronuri, în care stătea de fiecare dată cineva când începea Evaluarea și în care sunt încredințat că o să se așeze Soul, Jessica și, poate, Wallend – deși desigur că el nu mai vine.

Trebuie să-mi urmez misiunea. Soul nu e aici, trebuie să-l găsesc, de preferință într-o încăpere mai retrasă.

Când o iau înapoi spre ușă, văd pe cineva cunoscut. Nu l-am mai văzut decât o singură dată, doar câteva clipe, însă îmi amintesc momentul întocmai. Tatăl lui Annalise. Arată îmbătrânit și mult mai obosit decât când l-am văzut ultima oară. Oare așa ajungi să arăți dacă ești tatăl unei deținute sau spioane? Sau poate așa ajungi după ce-ți mor doi fii. Nu prea știu cum anume să mă ocup de el, însă oricum nu pot face nimic deocamdată. Trebuie să dau de Soul.

Femeile de pe coridor discută mai departe.

— Am auzit c-o să facă o demonstrație cu albastrul, spune una.

— Da, numai că pe cine anume? răspunde cealaltă coborând glasul.

Fac la dreapta pe coridor, luând-o spre ușa de la capăt. Nu pot să risc s-o deschid când știu că stă un Vânător de pază. Trebuie să aștept să iasă cineva, ceea ce ia câteva minute. Când se deschide ușa, reușesc să mă strecur înăuntru fără să ating pe nimeni.

Acum mă deplasez rapid, dau colțul și fac tot la dreapta, spre biroul personal al lui Soul, și totul e amplasat ca în machetă. La capătul culoarului e un paznic și mai e unul la ușă.

M-am pregătit special pentru paznicii ăștia, așa cum m-a învățat Celia. Paznicii par plictisiți, însă mai par și cele mai imense namile de oameni pe care i-am văzut în viața mea. Oricum ar fi, și eu sunt invizibil și invincibil. Trec încet și fără zgomot pe lângă primul, pun mâna pe clanță și o apăs lent. Paznicul mai apropiat s-ar putea să nu observe cum se lasă clanța, însă clar o să observe cum se mișcă ușa. O deschid și mă strecor înăuntru, lăsând ușa crăpată.

Sunt față în față cu dușmanul meu.

Stă la birou, cu stiloul în mână. Când se uită la ușă parcă se uită la mine. Pe biroul imens din mahon sunt hârtii și un vas mare de sticlă ce conține un lichid albastru-turcoaz, iar peste gura vasului e un panou de sticlă.

Soul se încruntă. În ușă, în spatele meu, apare paznicul.

— Da? face Soul. Voiai ceva?

— Nu, domnule. Nu... nu eu am deschis ușa.

— Cheamă întăriri! strigă Soul.

Însă deja Fairbornul mi s-a înfipt singur în gâtul paznicului. Soul se ridică, ia panoul de sticlă de pe vas și-l aruncă spre mine. Zboară tăios prin aer, iar eu îl izbesc cu un fulger, iar cu altul îl trăsnesc pe Soul. Apare și celălalt paznic în ușă și-l fulger și pe el.

S-a lăsat iar liniștea, totul a încremenit. Prin cameră sunt împrăștiate cioburi de sticlă și din jacheta celui de-al doilea paznic se înalță fumul.

Mai aștept câteva clipe, ca să vină cineva în fugă încoace, însă nu se întâmplă nimic, doar Soul se răsuțește pe podea și geme. Mă duc să văd dacă nu e cumva înarmat. Știu că nu poate să-mi facă nimic, însă n-am chef să mai facă vreun zgomot.

Primul paznic a căzut pe-o parte în cameră, însă pe al doilea trebuie să-l târâi înăuntru, ca să nu se vadă de pe coridor. E ridicol de greu – cântărește cât un bivoliț mai mic. Deși mă încordez din toate puterile, abia dacă-l clintesc din loc, însă încet-încet și cu multe chinuri, reușesc să-l vâr în birou și să închid ușa.

Soul începe să se trezească. Bărbatul care a omorât atâția oameni, care a distrus atâtea vieți, și-a torturat propriii semeni, pe lângă atâția Vrăjitori

Negri și Semipuri ca mine – zace la picioarele mele. Fairbornul însetat de sânge parcă îmi salivează în mână.

Soul nu mișcă, însă îl văd cum își întredeschide o clipă ochii. Știu mișcarea. E gestul cuiva care s-a învățat să fie mereu atent, care se știe privit și vrea să afle cine anume îl privește și se gândește intens, pe deplin în alertă, deși pare mai mult adormit.

Îl împing cu vârful bocancului, apoi mă enervez că sunt atât de slab și mă port atâta cu mânuși, și îi ard un picior.

Nu se strâmbă de durere, cred că într-o clipă e deja vindecat și se întoarce cu fața la mine. Da, se vindecă, îi citesc în ochi fiorul de plăcere, ochii îi sclipesc viu o fracțiune de secundă.

– Nathan! Ce surpriză plăcută!

– Așa să fie?

Soul zâmbește.

– Ei, desigur că nu-i deloc plăcut să zaci la podea, însă am așteptat cu nerăbdare să ne revedem. Se saltă pe jumătate de jos și continuă: Ești singur, Nathan? N-aud nicio împușcătură. Nu aud țipete. Nu ați pornit la atac?

– Unde-i Jessica?

– Sora ta? Sau mai degrabă sora ta vitregă. Chiar nu-i place când spune lumea că sunteți frați.

– Unde e?

– Chiar nu știi.

– E în clădire?

– Ea tot vine și pleacă...

Îi mai ard un picior.

– Hai să încercăm altceva atunci. Unde-i Annalise? Soul mă privește zâmbind, apoi se ridică și se sprijină în coate. Se uită la paznici, apoi iar la mine.

– Se pare că ai mai multe Daruri. Poți să te faci nevăzut. Și să arunci cu fulgere. Daruri de la tatăl tău. I-ai mâncat inima. Probabil ți-a fost tare greu. Mi-a povestit Annalise ce s-a întâmplat.

– Unde e?

— Ai venit s-o salvezi sau s-o omori?

— Nu te privește. Unde e?

— Undeva în siguranță. Dar n-o să mai fie dacă-ți zic, nu?

Soul se saltă și mai mult, sprijinindu-se în mâini, nu în coate.

Îi pun bocancul pe piept și-l împing la loc pe podea.

— Dacă nu vrei să-mi răspunzi la întrebări, degeaba te mai țin în viață.

— Ce-o să faci dacă-ți spun?

— O să discut ceva cu ea.

— Vreau să spun, ce-o să-mi faci mie?

— Încă mă mai gândesc la asta.

Însă nu e adevărat. Îmi dau seama că nu mă gândesc deloc la asta. În încăperea miroase a ceva cunoscut. Poate a pădure, însă nu doar atât. Și dintr-odată îmi aduc aminte: miroase ca Annalise când eram împreună, ca puloverul ei, iar atunci îmi apare în fața ochilor, stăm împreună pe stâncă, ea prinde frunza și îmi vine s-o opresc când se apleacă peste margine.

Mă dau în spate și mă uit la biroul lui Soul, cu vasul plin de lichid albastru de pe el.

— Ce-i aia? întreb și mă duc să mă uit la vas mai de-aproape.

Soul nu răspunde, simt că lichidul albastru emană ceva care-mi afectează puterea de concentrare, însă probabil că nici Soul nu rămâne neafectat.

— Ce efect are? întreb căutând în încăperea un obiect cu care să acopăr vasul.

— A, noua mea poțiune. E ceva destul de special, o tot pregătim de mult timp – domnul Wallend se mișcă încet, însă, deh, nu poți să te grăbești dacă vrei să-ți iasă ceva la perfecție. E o frumusețe, nu ți se pare?

Soul se ridică în capul oaselor, însă nu poate să-mi facă nimic deocamdată.

— Se numește albastrul, din motive evidente.

— Ce efect are?

— Mai multe. Îți poate... schimba dispoziția, îți poate trezi amintiri, chestii din astea.

— Cum?

— Cum? La o adică, cum funcționează poțiunile? Însă de fapt vrei să mă întrebi cum te afectează în momentul ăsta.

Chiar așa? Mă afectează? Îmi amintesc că mă apucasem să caut ceva cu care să acopăr vasul. Mă mișc prin încăpere, iau de la raft un volum mare și subțire și mă duc la vas. Lichidul albastru pare însuflețit, se rotește în vârtejuri în vas, atrăgându-mă parcă mai aproape. Scutur din cap și îmi feresc privirea. O iau din nou prin încăpere. Am ceva de făcut, însă nu mai știu ce. Mă opresc la ușă și trag cu urechea, fără să aud nimic. Țin în mână o carte, însă am uitat ce voiam să fac cu ea.

— Îți amintești că am vrut să-ți dau cele trei Daruri de ziua ta, la șaptesprezece ani?

— Da.

N-am înțeles niciodată de ce.

— Mi-am dorit mult. Mi se părea că ai mult potențial, Nathan, încă mi se pare. Ești fiul unui Vrăjitor Negru puternic, însă și al unei Vrăjitoare Albe puternice. Știu că mulți ignoră latura asta și n-o văd decât pe cea Neagră, însă eu le văd pe amândouă și mai văd că jumătatea Albă e bună și că poate ajunge să domine jumătatea Neagră. Așa cum și trebuie. Dacă ai avea un Vrăjitor Alb care să-ți marcheze puternic viața, poate că latura Albă s-ar impune mai mult în sufletul tău.

— Tata mi-a oferit cele trei daruri și nu sunt mai Negru decât eram înainte.

— Nu? Ești total sincer cu mine, Nathan? Sigur nu te-ai schimbat?

Și chiar dacă o parte uriașă din creierul meu îmi spune că e o șmecherie la mijloc și nici n-ar trebui să stau la discuții, o altă parte din mine simte nevoia să răspund.

— Poate m-am schimbat.

— Poate te-ai schimbat. Însă îmi dau seama că latura de Vrăjitor Alb e încă foarte prezentă. Chiar în clipa asta te războiești în sinea ta. Tatăl tău m-ar fi omorât într-o clipă. Însă tu n-ai făcut-o. Cu toată influența lui, latura Albă se luptă din toate puterile. Mă bucură, Nathan. Ești sau, cel puțin, poți să fii un om bun. Chiar vrei să fii un om bun, nu, Nathan?

— Nu știu ce vreau.

Nu știu nici de ce am zis asta.

— Albastrul... e cumva în aer? întreb eu.

— Ei bine, da. Cred că e destul de tare, deși desigur că eu sunt imun. Sau poate ar trebui să spun că eu îl controlez, ca și pe cei care îl respiră. Uite cum se rotește în vas, eliberându-și efluviile. Uită-te mai de-aproape, Nathan.

Știu că nu e o idee bună, însă mă trezesc că mă duc la birou și mă uit la poțiune, urmărindu-i vârtejurile.

— Chiar ești un om bun, Nathan. Și chiar ai putea deveni un mare vrăjitor. Mereu am știut cât de puternic ești. Am știut că mă poți ajuta. Și aș vrea să te ajut și eu. Alianța nu ține la tine, Nathan, dar eu țin. Îmi doresc foarte mult să te realizezi pe deplin. Și ai putea, dacă ai fi în serviciul meu.

— Nu vreau să fiu în serviciul tău.

— Cu timpul o să ajungi să gândești ca mine. Deja gândești, Nathan. Deja îți dai seama cât de ușor e. Cât de plăcut e.

Și are mare dreptate. Chiar e plăcut.

Începutul sfârșitului

Sunt relaxat. De prea mult timp sunt încordat, parcă de-o viață. E plăcut să simt cum mă destind. Îmi mișc capul într-o parte și-n alta și-mi dezmortesc umerii. Soul e cu ochii pe mine. Știu că nu trebuie să mă încred în el, însă pot să mă relaxez. La urma urmei, sunt invulnerabil. Nu poate să-mi facă nimic.

Suntem în fața biroului lui Soul. Îmi dau seama că m-a luat de braț, cred că el m-a condus aici.

— Dă-mi cartea, Nathan.

Mă uit la cartea pe care o țin în mână. Voiam să acopăr cu ea vasul, ca să nu mai emane nimic din el. Acum îmi amintesc.

— Dă-mi cartea, îmi spune Soul iar.

N-ar trebui să-l ascult. Mă uit la vas, urmărind cum se rotește încet lichidul.

— Mulțumesc, spune Soul și îl văd cu cartea în mână.

Soul lasă cartea pe masă și ia un păhărel.

— Uplete-l cu albastru, îmi spune dându-mi-l.

Întind mâna să iau păhărelul, deși nu cred că e bine să fac așa ceva. Nu vreau s-o fac. Nu prea înțeleg cum de se întâmplă ce se întâmplă. Mă nedumerește. Însă îmi place să fac ce-mi spune Soul.

Am păhărelul în mână și-l vâr în albastru. Îmi înmoi degetele în albastru. Nu e rece cum mă așteptam, ci cald.

— Acum bea-l, Nathan.

Ridic paharul și sorb din el. E dulce: o apă dulce și caldă. Mă aștept să fie înecăcios, însă mi-e ușor să-l beau. Mă mir că deja l-am băut pe tot. Căldura mi se răspândește în jos pe piept, în stomac, în picioare și mâini,

apoi îmi urcă pe gât, la cap. Îmi rotesc iar capul pe umeri. Sunt atât de relaxat. M-am încălzit. Nu mă simt amețit, nu mi-e rău, nu simt că-mi pierd controlul, doar m-am relaxat mult și, când mă uit în jur prin încăperea, văd totul mai clar. Culorile par mai intense și sunetele sunt mai distincte.

— Ce pot să spun, Nathan, te arăți foarte cooperant.

Mă uit la Soul. E rău, e dușmanul meu, însă... știu că pot să mă ocup de el mai târziu, când o să fie nevoie.

— Nathan, ce-ar fi să facem o încercare? Aș vrea să-mi dai Fairbornul.

Mă uit la cuțit. Cuțitul meu. Încă îl țin în mâna dreaptă. Nici nu mă gândesc să i-l dau lui Soul. Am sentimentul ciudat că trebuie să-l omor pe Soul cu Fairbornul, numai că nu mi se mai pare o idee bună. Acum mi se pare ciudat să țin Fairbornul în mână. Nu-l vreau.

— Mulțumesc, Nathan.

Soul ține Fairbornul în mână, apoi îl lasă pe birou.

— Acum aș vrea să-mi spui de ce-ai venit.

— Să te omor.

— Ești singur?

Mă gândesc la Gabriel și știu că nu trebuie să-i spun lui Soul nimic de el. Trebuie să-mi țin gura. Să nu-i spun nimic. Însă parcă mă doare să nu-i răspund când mă întrebă ceva.

— Răspunde-mi, Nathan, spune Soul. Spune-mi ce-a pus Alianța la cale.

— Un atac.

Știu că n-ai trebui să-i spun, însă ajung să gândesc cu voce tare și mă aud spunând:

— O să vină când...

Când o să dea Gabriel semnalul, însă nu vreau să-i spun de Gabriel. Dar mă și doare să nu-i spun.

— Când o să vină, Nathan?

Clatin din cap.

— Nathan, știu că ți-e greu. E o schimbare majoră în viața ta. Însă așa e bine. Zi-mi ce știi.

Mă uit la Fairborn, știind că ar trebui să-l omor pe Soul cu el.

— Am venit să te omor, îi spun lui Soul.

— Cred că încerci să te împotrivești albastrului, Nathan. Însă te asigur că o să te simți mult mai bine când o să te lași în voia lui. Acum, noi doi luptăm de aceeași parte. Aș vrea să-ți dovedesc. Permite-mi să-ți arăt ce am acolo.

Se duce la primul paznic mort, îi ia pistolul și mă ia de braț cu cealaltă mână, conducându-mă spre ușa din spatele biroului său, pe care o descuie.

Ușa se deschide și cumva nu mă mir deloc să văd pe cine are acolo.

Se ridică cu un aer speriat, ceea ce mă bucură. E într-o cușcă, ceea ce mă bucură și mai mult. E într-o salopetă galbenă de deținut, legată cu lanțuri la mâini și la picioare, de gratiile din fundul cuștii.

Annalise se uită când la mine, când la Soul, când la pistolul din mâna lui Soul, ceea ce mai că-mi stârnește râsul. Numai de pistol n-ar trebui să se teamă acum. Îi arunc un fulger la picioare și sare înapoi cu un țipăt, și mai în fundul cuștii.

— Nathan! îmi strigă ea. Te rog! Niciodată n-am vrut...

Îi mai arunc un fulger la picioare și iarăși țipă. Și încă un fulger.

— Nathan, ajunge, îmi spune Soul și când îl ascult mă simt mai bine.

Îmi dă o senzație foarte plăcută să fac ce-mi spune, mă încălzește pe dinăuntru. Însă până la urmă iar mă uit la Annalise. Pare îngrozită.

— Mă bucur să te văd, Annalise, îi spun. Mă bucur să te văd legată cu lanțuri în cușcă. Nu prea mă bucur să văd că n-ai murit, însă poate reușesc să schimb situația.

Și iarăși îl aud pe Soul în sinea mea, spunându-mi:

— Nu încă, Nathan. Fă cum îți spun.

— Nathan, încearcă iar Annalise, știu că te-am rănit. N-ar fi trebuit să fac ce-am făcut. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău că ți-am făcut așa ceva, și ție, și lui Marcus. Nu m-am gândit bine.

— Ei, bineînțeles că spune asta, nu? îmi spune Soul cu glas scăzut. Nu poți să crezi ce-ți spune Annalise. Însă te las pe tine să-i decizi soarta. E a ta, n-ai decât să faci ce vrei cu ea – după ce mi-ai dovedit că îmi ești loial,

Nathan.

— Nathan, strigă Annalise. Soul m-a supus și pe mine poțiunii, albastrului. Știu cum e...

— Nu-mi pasă ce ți-a făcut.

— Dar o folosește împotriva ta. Trebuie să i te opui.

Mai arunc un fulger spre ea și iar sare în spate țipând.

— Nu-mi zice ce să fac!

— Asta îți face Soul ție, Nathan. Nu-l lăsa nici pe el să-ți spună ce să faci.

Soul chiar îmi spune ce să fac, însă îmi place.

— Ca întotdeauna, Annalise nu știe decât să mintă și să înșele, Nathan, îmi spune Soul atingându-mi brațul. Și cred că te distrage prea tare de la ceea ce ai de făcut. Știu cât de mult ți-ar plăcea să stai de vorbă cu ea despre trecut și îți promit c-o să vină și vremea aia. O să ți-o țin aici, la loc sigur.

Apoi mă ia de braț și mă conduce spre ușă, îndemnându-mă:

— Vino cu mine, Nathan.

— Îți spune ce să faci, Nathan, îmi strigă Annalise. Nu-l lăsa să-ți dea ordine!

Mă opresc. Soul mă trage de braț. Nu știu ce să fac. Annalise se dă mai aproape de gratii, cât îi permit lanțurile.

— Nathan, nu trebuie să faci ce-ți zic eu sau altcineva. Nu face ce-ți spune albastrul că e bine. Fă ce știi tu că e bine. În inima ta.

— Vino cu mine, Nathan.

Soul mă trage de braț, conducându-mă afară din încăpere. Mă doare capul dacă mă opun. Mă uit în urmă, la Annalise, care strigă la mine:

— Nathan, te rog! Nu te lăsa condus de albastru! Urăște-l! Urăște-l așa cum mă urăști pe mine!

O urăsc, însă îmi amintesc că și pe Soul îl urăsc. Totul e mult prea complicat.

— Dacă trădezi Alianța, îți trădezi toți prietenii, strigă Annalise. O să moară toți. Și Gabriel o să moară.

Mă întorc iar spre ea.

— Să nu te aud că-i rostești numele!

Soul îmi pune mâna pe braț, însă i-o iau de pe mine și mârâi la el.

— Nu!

— Dacă faci ce-ți spune Soul, Gabriel o să moară, strigă iar Annalise. O să-l tortureze și o să-l omoare. Asta vrea Soul. Vrea să-l omoare pe Gabriel.

Sunt atât de confuz. Nu știu ce să fac. Albastrul mă alină cu căldura lui, nu știu cum să mă împotrivesc. Nu pot să mă încred în corpul meu. Nu-mi mai rămâne de făcut decât un singur lucru, așa ar fi trebuit să fac de la bun început. Îi cer ajutorul celui alt eu.

Îmi vine în ajutor.

bărbatul, Soul, se dă în spate, strigă la noi. are pistol. e o cușcă aici, cu o fată înăuntru – Annalise. ne apropiem de bărbat, de Soul. picioarele, gâtul și spinarea ne sunt pline de vigoare, ne întindem fălcile, și clănțănim din dinți ca să-i pregătim. simțim o căldură neplăcută în corp. bărbatul, Soul, spune ceva, nu înțelegem ce. se dă într-o parte, încet, ca să se îndepărteze, are o cheie cu care deschide ușa cuștii, vrea să intrăm în ea.

fata, Annalise, s-a mutat de la locul ei. și ea vorbește, încet, cu glas blând, nu înțelegem ce spune, nu ne amenință cu nimic, nu vrea să intrăm în cușcă.

bărbatul, Soul, ține ușa deschisă să intrăm, o luăm spre ea. bărbatul îndreaptă pistolul spre noi.

nu vrem să intrăm în cușcă.

Soul strigă iar și ne repezim la el și îi sărim la gât. când facem saltul ne izbește un zgomot de armă, un urlet, și ne înfigem colții în gâtul lui Soul, simțind gustul sângelui și auzind cum i se frâng oasele. Soul trage glonț după glonț, rămânem cu colții în gâtul lui, îi bem sângele și sudoarea, apoi se lasă moale și greu în fălcile noastre.

Soul se prăbușește la podea, golindu-se încet de sânge. Deja m-am preschimbat înapoi în om și țin pistolul în mână. Soul deschide ochii, clipind. E pe moarte. Mă vindec, elimin din corp resturile de albastru.

Acum îmi simt mintea limpede și corpul îmi furnică plăcut, vindecat.

Soul mă privește mai departe, cu ochii încă scânteind de argint. Și el se vindecă. Îi pun pistolul la tâmplă, îi spun „Mori” și apăs pe trăgaci.

Știu c-o să vină paznicii. Au auzit sigur împușcăturile.

Annalise îmi vorbește iar.

— Îmi pare rău pentru ce am făcut, Nathan. Sincer.

Ar trebui s-o ignor, dar nu pot. Ridic pistolul și-l îndrept spre Annalise. Pare speriată, așa cum și merită, însă nu se lasă.

— Nathan, îmi pare rău. Știu că ți-am făcut rău. Mi-aș dori să pot să șterg ce-am făcut. De o mie de ori mi-am dorit, însă nu pot.

O ameninț mai departe cu pistolul.

— Nu te iert, Annalise. Tatăl meu e mort. Mort, Annalise. Ca mulți alții din Alianță. Numai din cauza ta.

— Și va trebui să trăiesc cu toate astea pe conștiință, însă nu am vrut niciodată să-ți fac vreun rău, Nathan.

Năvălește un Vânător în încăpere. Nu prea mă pricep să trag cu arma, însă de la distanța asta nu dau greș. Intră și partenera ei în fugă, trage în mine și eu trag în ea.

Aud strigăte. Vin alții.

— Stai ascunsă aici și poate o să scapi cu viață, îi spun lui Annalise.

Mă duc în biroul lui Soul, închizând ușa în urma mea. Nu am timp să mă gândesc la ea acum. Las pistolul și mă gândesc dacă să mă fac sau nu nevăzut, însă cred că a venit vremea să lupt cinstit. Vreau să vadă că n-au ce să-mi facă. Vreau să se teamă de mine. Vreau să știe că nu eu o să mor.

Când primii Vânători se năpustesc în biroul lui Soul, îi las să mă împuște. Încăperea răsună de larmă. Le ia ceva să-și dea seama că gloanțele nu mă ating. Arunc la rândul meu cu fulgere. Două grenade se rostogolesc spre mine pe podea, iau una și o azvârl înapoi – explodează lângă Vânători –, iar cealaltă se declanșează în dreapta mea și suflul exploziei mă cutremură, însă nu mă doboară. Când se face liniște, mă apuc să arunc din nou cu fulgere, iar în încăpere străfulgera limbi de lumină, huruie curentul pârjolitor. Eu rămân în coconul protector al

amuletei. Fulgerele pe care le azvârl sunt mai mari și mai puternice ca oricând. Apoi mă opresc, ies din biroul lui Soul și o iau pe coridor.

Un Vânător din față trage în mine. O fulger și se prăbușește la podea. Mă simt mai puternic ca oricând. Nu e Esența de care spunea Ledger, însă am reușit să-mi intensific Darul. Nu prea știu de ce, doar că m-am eliberat de Annalise și de Soul și nu-mi mai rămâne decât să-i omor pe cei care mi se pun în cale. Cu cât se străduiesc mai tare să mă rănească, cu atât cresc în puteri. Nu pierd din energie, ci câștig.

Mă duc în Sala Consiliului. Vânătorii care-mi ies în cale n-au aflat că n-au ce să-mi facă. Trag în mine și aruncă cu grenade, eu trag în ei cu fulgere și văd că nu le rămâne decât să se retragă, așa că, până la Sala Consiliului, nu se mai pune nimeni cu mine. Aici membrii Consiliului s-au baricadat după masa cea mare, proptită pe-o parte, unii au pistoale, alții își folosesc Darurile – unul aruncă cu flăcări, altul cu obiecte masive. Tronul lui Soul și celelalte scaune zboară spre mine și ricoșează în ultima clipă. Iar eu stau liniștit și-i las să facă ce vor și să vadă ce se întâmplă. Să vadă că n-au cum să mă oprească.

— Predați-vă! strig. Predați-vă pe loc.

Sosește Celia cu cinci recruți, toți cu arma în mână.

— În genunchi, strigă ea.

— Soul e mort, îi spun Celiei, care repetă în gura mare, să audă toată sala.

Atunci ridică mâinile. Se predau tot mai mulți, și încă rapid. Îl văd pe tatăl lui Annalise cu mâinile în aer și știu că aș putea să-l omor cât ai clipi. Mă duc la el, îi scuipe la picioare și îi întorc spatele. Trebuie să mă concentrez pe Jessica și Vânătorii ei.

Din alte încăperi răsună explozii și împușcături. Trebuie să scap de toți Vânătorii de la parter, ca să nu apuce să rănească vreun membru al Alianței. De-acum trebuie să fiu atent când arunc cu fulgere, să nu-i ating pe luptătorii noștri. Trec dintr-o încăpere în alta, străbătând coridoarele. E o clădire imensă, cu o mulțime de camere pline de împușcături, fum și cadavre. Vânătorii încă nu s-au săturat să lupte.

Nu l-am văzut deloc pe Gabriel, ceea ce mă supără. Știu c-ar veni să

mă caute. E în uniforma de Vânător și, în toată vânzoleala asta, poate fi ușor confundat.

Mi se alătură și Greatorex cu trei recruți și împreună degajăm încăperea după încăperea, luând-o și prin pasajele de legătură. Ne asigurăm în trecere că Vânătorii pe care-i omorâm chiar sunt morți. Ne ia ceva, însă până la urmă nu mai rămâne niciun Vânător la parter. Au reușit să nimerească doi recruți – unul e mort și celălalt doar rănit. Îi spun lui Greatorex să mă lase pe mine în frunte.

Etajul unu e mai ușor de degajat. E mai restrâns decât parterul și nu are un plan complicat. Iau fiecare cameră la rând și până la sfârșit mai omorâm zece Vânători. Greatorex și recruții cercetează cadavrele și toate ascunzătorile. Tot nu l-am văzut pe Gabriel, însă încerc să nu mă gândesc la asta. Când ajung în încăperea din capăt aud alte împușcături și o iau înapoi pe coridor, zărind trei Vânători într-una din camere – unul dintre ei mă zărește și el.

Jessica!

Strigă și îndreaptă pistolul spre mine.

– Tu!

Jessica trage, iar eu arunc cu un fulger, însă deja a dispărut. Toate încăperile comunică între ele, așa că fug pe coridor, spre următoarea cameră, așteptându-mă s-o văd acolo, dar încăperea e pustie. Să mai existe o ieșire de care nu știm?

Răsună din nou împușcături, așa că fug iar pe coridor. Încă un recrut zace la podea, lângă scări. Greatorex și restul s-au adăpostit în următoarea cameră.

Atunci aud un Vânător strigând de pe scări:

– Nu vă apropiați. Dacă ne atacați o să mai moară de-ai voștri. Avem ostatici.

Mă întreb iar unde e Gabriel, însă știu că nu trebuie să mă gândesc acum la asta.

– Trebuie să mă duc sus, îi spun lui Greatorex.

– Pe tine n-au cum să te rănească, însă pe ostatici, da.

– Ai o idee mai bună?

Clatină din cap.

— Cred că și pe-aici prin camerele astea sunt câțiva, îi spun. Jessica și încă doi. Vezi unde sunt.

Mă fac nevăzut și o iau în sus pe scări.

Chiar la ușa primei camere e un grup de Vânători. Nu văd câți sunt, însă au plasat persoana pe care au luat-o ostatică în cadrul ușii. Nu e Gabriel. E Adele. Țin două pistoale îndreptate spre ea și i-au înnodat la gât un laț din frânghie subțire. Văd că pielea de pe gât are un luciu metalic în zona în care intră în contact cu frânghia.

Însă nici nevăzut cum sunt nu pot s-o salvez fără s-o împuște mai întâi.

Trebuie să stau de vorbă cu ei.

Îmi fac apariția și iar încep să tragă și să strige, însă doar aștept în capul scărilor. Până la urmă, împușcăturile încetează și se face iar liniște.

— Mie n-aveți ce să-mi faceți, le strig. Clădirea a fost luată cu asalt de soldații Alianței. Cel mai bine vă predați. Dacă omorâți ostatica, o să vă omor și eu pe toți. Numai eu o să scap cu viață.

Simt că mă ciocănește un glonț în frunte și încă unul în piept.

— Soul e mort, la fel și Wallend. Am distrus sticlele-amuletă ca să nu mai puteți să vă faceți nevăzuți, însă îmi închipui că v-ați prins deja de asta. E cazul să acceptați faptul că ați pierdut.

Încă un glonț se lovește încet de fruntea mea.

— E enervant ce faceți, însă n-are niciun efect. Predați-vă. Acum. Eliberați ostatica.

— Nu ne predăm. Vrem să plecăm. Dați-ne drumul și n-o s-o omorâm nici pe ostatica asta, nici pe celălalt. Dacă ne atacați pe vreunul, o să moară.

Și-l împing în față pe celălalt ostatic, lângă Adele. E în uniformă neagră de Vânător, însă acum nu mai e deghizat, părul îi atârână, acoperindu-i o parte din față, pe obraz îi picură sânge din ureche. În tâmplă i-au proptit un pistol, iar la gât are un laț din frânghie subțire. Vânătorul din spate îl sprijină pe jumătate. Se uită la mine și știu că o să fac orice să-l văd liber. Dacă el e.

— Zi-mi ceva, Gabriel, îi spun. Dovedește-mi că tu ești.

Se lasă moale în Vânătorul din spatele lui, cu ochii la mine, și de-abia dacă-i aud glasul sugrumat când spune:

— Ai întârziat mult. Te-ai pierdut?

Și el pare cam pierdut, gătuit, chinându-se să nu-și piardă cunoștința.

— Sunt rănit, nu pierdut, îi răspund, însă chiar mă simt pierdut.

— O s-o luăm pe scurtătură, strigă un Vânător. Dacă încerci ceva sau îi faci ceva unuia de-ai noștri, împușcăm ostaticii. O să trecem toți prin scurtătură și luăm și ostaticii cu noi. Dacă veniți după noi, îi omorâm.

Vânătorii se mută pe coridor. Sunt opt cu toții. Țin ostaticii spre mine și se dau în spate.

Și nu pot face nimic. I-au îndesat pistolul în țeastă. Vânătorul n-are decât să zvâcnească din deget și Gabriel e mort. Trebuie să opresc timpul. Așa o să pot elimina Vânătorii pe rând, fără niciun pericol.

Trebuie să mă concentrez. Îmi frec mâinile în cerc, mă concentrez să încremenesc totul, însă nu-l văd decât pe Gabriel cu pistolul la tâmplă. Iar Vânătorii strigă: „Face ceva acolo! Ce face?”. Acum s-au retras în ultima cameră și nu reușesc să mă concentrez cât să opresc timpul, însă pot să mă fac nevăzut și s-o iau la goană pe coridor. Sunt în cameră, lângă peretele din spate, cel cu biblioteca. Doi Vânători dispar deja prin scurtătură. Încerc iar să mă concentrez, îmi frec mâinile și îmi închipui nemișcarea, fără să-mi iau ochii de la Vânători, încă doi dintre ei trec prin scurtătură. Nu mai sunt decât doi – cel care-l ține pe Gabriel și cel care o ține pe Adele.

Îmi frec mâinile. Gândește-te la nemișcare, nemișcare. Calm, respiră, ține aerul în piept. Nu merge. Știu că nu mă concentrez. Nu pot așa.

Vânătorul care-l ține pe Gabriel întinde mâna spre scurtătură. Trebuie să risc. Nevăzut cum sunt, fug la Vânător și-i desprind pistolul de capul lui Gabriel, întorcându-l cu țeava în sus. Pistolul se descarcă și înjunghii Vânătorul în gât cu Fairbornul, aruncând în același timp un fulger spre cel care-o ține pe Adele. Gabriel s-a prăbușit la podea. E în viață. Îi tai frânghia de la gât și respiră ușurat. Mă uit la Adele. Și-a pierdut cunoștința, la fel și Vânătorul care o ținea.

Gâtul lui Gabriel e o rană vie de la rosătura frânghiei.

— Ești bine? îl întreb.

— Împuşcat, spune.

— Ce?

Îi deschid dintr-o mişcare haina. Are cămaşa pătată de sânge.

— Poți să te vindeci? îl întreb.

— Încerc.

— Greatorex, am nevoie de Arran aici! strig.

Nu ştiu dacă mă aude, însă nu vreau să-l las pe Gabriel singur nicio clipă.

— Greatorex! strig iar. Cheamă-l pe Arran!

Mă întorc iar spre Gabriel și-l desfac la cămașă. Curge mult sânge, însă rana nu pare așa de gravă. Are o tăietură lungă, dar nu prea adâncă la coaste, iar glonțul nu e în corp.

— O să te faci bine. E o rană deschisă. Glonțul nu ți-a pătruns în corp. Doar un pic de otravă de-a Vânătorilor.

— Deci o să trăiesc?

— Absolut.

Tremur de ușurare. Are nevoie de ajutor, însă n-o să moară de la otravă.

— Greatorex! Adu-l pe Arran aici! Acum! urlu iar cât mă țin plămâni.

Niciun răspuns. Ciulesc urechea, gata să strig iar, când aud împuşcături de pe coridor.

Adele tocmai se ridică de jos, clătinându-se un pic pe picioare. Împuşcăturile au încetat.

Gabriel încearcă să se salte de la podea.

— Nu mă simt atât de rău.

— Se poate duce Adele după Arran imediat, îi spun. Întinde-te la loc. Dacă nu vine Greatorex, o trimit pe ea.

— M-ai strigat?

E Arran. Sunt cu spatele la ușă și mă întorc când vine spre noi. Îl văd privindu-mă îngrijorat, însă apoi îmi dau seama că e în uniformă neagră a Vânătorilor. Își ia mâna de la spate, se dă după Adele și trage în mine.

Jessica!

Arunc un fulger spre Jessica, însă Adele îmi stă în cale. Adele se întoarce și trage, rostogolindu-se la stânga pe podea. Intră în fugă încă doi Vânători, se grăbesc spre scurtătură, trăgând în noi. Încerc să-l acopăr pe Gabriel și arunc iar cu un fulger spre Jessica. A căzut la podea. Unul din Vânători trece prin scurtătură și celălalt – ultimul – o apucă de bocanc și se fac nevăzuți amândoi. Jessica e tot la podea, arunc cu fulgere, însă trage mai departe în mine. Simt o apăsare în piept și îmi schimb poziția ca să-l apăr pe Gabriel, îi răspund cu un fulger, mai trimit un glonț spre mine, simt că mă lovește ușor în umăr, o dată și încă o dată. Jessica arde de vie, hainele și părul îi fumează, nu mai seamănă cu Arran, a revenit la înfățișarea ei normală și nu mai mișcă.

Adele s-a ridicat. N-are nimic.

— Nathan, spune Gabriel încet și mă întorc spre el.

Zace la podea uitându-se în sus la mine. Mă uit în ochii lui, apoi văd că n-am reușit deloc să-l apăr. Sângele îi curge șiroaie. Gloanțele Jessicai au ricoșat în mine și l-au lovit în piept. Îl strig pe Arran, adevăratul Arran, și îi spun lui Gabriel să se vindece. Trebuie să se vindece până ajunge Arran la noi. Dacă Arran vine repede, Gabriel o să fie bine. Gabriel se uită la mine cu ochii larg deschiși, mă aplec peste el și-i spun că o să fie bine, vine Arran imediat, iar el spune „Nu pot...”. Iar eu îi zic că poate să se vindece, trebuie, o să vină Arran, și văd că nu pare să se mai uite la mine, iar sângele i-a picurat într-o baltă pe podea, în jurul mijlocului, și îi spun că nu trebuie să mă lase, că n-aș putea să suport, știe doar. Îmi împletesc degetele cu ale lui și îl strâng tare, însă el nu mă strânge de mână. Are ochii deschiși și scânteii aurii se rotesc mai departe în ei. Încet. Îl strig iar pe Arran, urlu să vină, și vine la noi, pieptul lui Gabriel e îmbibat de sânge și Arran spune că trebuie să scoată gloanțele, iar eu îi spun lui Gabriel că nu mai e mult și o să fie bine, Arran îl taie pe piept și își vâra degetele în rană, iar Gabriel nici măcar nu tresare, însă scânteile din irișii lui se mișcă mai lent, iar eu strig la el să nu cumva să moară, din ce în ce mai tare, Arran scoate un glonț și taie iar, și de data asta Gabriel scoate un sunet, de-abia dacă se aude, însă știu că e numele

meu, se uită la mine și luminițele aurii din ochii lui se rotesc din ce în ce mai lent, iar Arran spune că nu găsește glonțul și crede că mai e încă unul acolo.

Trebuie să opresc timpul. Dacă o să-l opresc, Arran o să reușească să scoată glonțul. Îmi frec mâinile și îmi închipui că totul încremenește, însă nu se întâmplă nimic și știu că nu merge. Încerc iar. Închipuie-ți vidul, închipuie-ți nemișcarea. Trebuie să-mi iasă. Trebuie să fiu calm și să reușesc. Îmi mișc mâinile și mă gândesc că totul e nemișcat și se lasă tăcerea. Totul încremenește. Însă și Arran e nemișcat. Nu știu cum să fac ca să nu-l afecteze farmecul și nu știu să scot glonțul. Și mă uit în ochii lui Gabriel și văd că mai sunt două scânteii, sunt șterse, însă nu s-au topit. Și îi spun că îl iubesc, că am nevoie de el, și-l iau în brațe, și-l sărut, însă știu că nu mai pot să țin timpul în loc prea mult, așa că-l mai sărut o dată și apoi timpul reîncepe, și Gabriel se uită la mine, iar scânteile din ochi îi pălesc, până când îi dispare și ultima.

Plonjând de pe stâncă

Suntem în Țara Galilor. E și Arran cu noi. E ocupat să pregătească tot felul de poțiuni și să mă convingă să le beau. Vrea să mă liniștească și să mă adoarmă cu poțiunile lui, însă eu nu-mi doresc decât să stau cu Gabriel. Când sunt cu Gabriel mă simt liniștit și n-am nevoie de somn. Gabriel înoată și se cațără, dacă dorm nu am cum să fiu cu el. Azi e o zi însorită și stau la soare în iarbă, pe malul micului lac de care îi spuneam lui Gabriel. Gabriel înoată. Îi place la nebunie aici. E un loc frumos. Încă nu e prea cald, dar a sosit primăvara. Suntem aici de două nopți – eu, Arran și Gabriel. Arran doarme în cort. Am clădit o vizuină de-a lui taică-meu, crescând tufe de muri în jur. Eu și Gabriel stăm la foc, pe niște piei de oaie. E plăcut. Pare un trai sărăcăcios, însă nu-i, așa spunea tata. Acum pot să cresc murii mai iute ca oricând. Am clădit vizuina în câteva minute. Știu că pot să mânuiesc ușor toate Darurile tatei dacă vreau, însă nu mai vreau să arunc niciodată cu fulgere. Nici măcar cu flăcări. Fac focul cu chibrituri, fără să mă grăbesc. Gabriel zâmbește când mă vede. Mereu e cu zâmbetul pe buze.

Mă așez în iarbă și mă uit la Gabriel. Într-o parte a lacului e un perete de stâncă și Gabriel iese din apă și începe să se cațere pe stâncă. Cred că se dă un pic mare. Îmi place să mă uit la el.

Cum stau cu ochii la Gabriel, mă ia tremuratul. Îmi vâr mâinile în buzunare și dau de o piatră. O scot – e piatra albă a lui Annalise.

După ce luni în șir m-am gândit ce mi-ar plăcea să fac, cum mi-ar plăcea s-o pedepsesc, nimic nu mi s-a părut potrivit. Știu că tata ar fi omorât-o, însă cred că ar înțelege de ce n-am putut. Deși pe el îl iubesc iar pe ea o urăsc, tot n-am putut s-o omor.

Celia și Bob au aflat adevărul de la Clay și Annalise. N-a fost niciodată spioană. Au încercat s-o convingă să lucreze pentru ei, însă a refuzat. Clay a aflat de apartamentul din Geneva de la un Semipur pe nume Oscar, cu ajutorul unui Vânător care poate să detecteze scurtăturile și cu un strop de noroc. Annalise n-a avut niciun amestec în asta.

Gabriel a ajuns aproape de vârful stâncii. E un cioc de piatră acolo pe care îi place mult să-l escaladeze.

Scot piatra albă din buzunar, îmi duc brațul în spate și o arunc cât pot de departe, urmărind-o apoi cum se cufundă, stârnind stropi de apă.

Gabriel a ajuns sus. Îmi face cu mâna și îi răspund. Se uită peste marginea stâncii, prefăcându-se că și-a pierdut echilibrul și s-a prăbușit, însă apoi plonjează frumos, în plin aer, în lac. Clar se dă mare. Nu vreau să-mi iau ochii de la el. O ia înapoi spre stâncă, înot, cred că vrea s-o ia de la capăt.

— Vine cineva, spune Arran.

Nu știu cine-ar putea fi sau ce vrea, dacă să fugim sau să mergem după Gabriel sau altceva. Arran vine lângă mine.

— Nu te speria. Nu-i nimic. Cred că-i Adele și încă cineva.

Îmi pune mâna pe braț și mă uit la el, apoi întorc capul peste umăr. Se vede bine până hăt, în vale, mai au până ajung la noi.

— E Ledger, îi spun lui Arian.

Nu-i văd decât pe ei doi.

Când ajung la noi, deja respir normal și Gabriel stă lângă mine.

Arran se ridică de jos când cei doi se apropie, însă eu rămân așezat lângă Gabriel. Vorbesc între ei, dar nu mă obolesc să-i ascult, apoi Ledger se așază lângă noi în iarbă. Arată ca în ziua când l-am întâlnit – e băiatul de atunci.

— Condoleanțe pentru Gabriel, îmi spune el.

Clatin din cap pentru că nu e bine.

— Nu e bine, zic.

Arran vine iar lângă mine și mă liniștește zicându-mi:

— Încearcă să rămâi calm, Nathan.

— Tot timpul vrea să fiu calm, îi spun lui Ledger.

Mă uit la Gabriel, însă a dispărut, așa că întreb:

— Unde a dispărut Gabriel?

Și Arran îmi dă să beau o poțiune, și n-am chef s-o beau, așa că o torn pe pământ. Nu vreau decât să-l găsesc pe Gabriel, însă știu că trebuie să-mi păstrez calmul, altfel Arran o să mă pună iar s-o beau și o să mă obosească și după ce beau poțiunea nu-l mai văd pe Gabriel.

Așa că încerc să mă port normal și să mă uit în ochii lui Arran.

— Voiam să te mai văd o dată, Nathan, spune Ledger. Am distrus sticla. Ți-am adus degetul. Ți-am zis c-o să ți-l dau înapoi.

— Bun, spune Arran.

Eu mă străduiesc să nu mă uit după Gabriel. Însă am impresia că s-a dus să înoate iar. Arran și Ledger tot vorbesc despre degetul meu.

— M-am văzut cu Celia, spune Adele apoi. Încearcă să faci ordine. Înființează un Consiliu pentru Adevăr și Reconciliere.

Arran spune că e bine, însă habar n-am ce e asta.

— Spune că mai sunt câțiva Vânători în libertate, însă pe cei mai mulți poate să-i controleze. O să rămână la conducerea Consiliului până se pune pe picioare noul sistem. Greatorex e comandanta Noii Alianțe a Vânătorilor. O să fie un grup restrâns, care o să se ocupe de chestiuni polițienești, așa cum se stabilise de la început. Pot să se înscrie atât Vrajitori Negri, cât și Albi. Celia sugerează să vă găsiți alt loc, adaugă Adele. A găsit un loc bun pentru Nathan. Nu e bine să rămână în Țara Galilor. Se poate să mai încerce cineva să-i facă rău. Se ajunge prea ușor la el.

— O să plecăm, spune Arran. Curând.

Ledger îngenunchează mai aproape și spune:

— Am venit să te văd, Nathan, și să încerc să te conving să vii cu mine. Nu știu ce să-i zic. Bineînțeles că n-o să mă duc nicăieri cu el.

— Poți să te gândești la asta, Nathan, îmi spune Arran.

Nu vreau să mă gândesc.

— Nu e momentul acum, spune Ledger. Îmi dau seama, însă voiam să-ți spun că ești oricând binevenit la mine.

— Mulțumim, spune Arran.

Ledger îmi ia mâna în a lui. Are mâna rece.

— Nathan, îmi spune el, dacă ai nevoie, pământul o să te ajute.

Însă nu-l mai ascult de-acum. L-am zărit pe Gabriel la poalele stâncii, se cațără pe perete din apă și știu că o să plonjeze iar și o să fie frumos.

A doua zi plecăm din Țara Galilor. Luăm trenul spre Franța, apoi mergem în altă parte. Gabriel spune că ar trebui să-i facem o vizită lui Nesbitt în Australia și, când îi spun asta lui Arran, mă ia de mână și-mi spune:

— Gabriel a murit, Nathan. Trebuie să accepti.

Însă n-are nicio noimă ce spune. Gabriel stă lângă mine de cealaltă parte și mă mângâie pe dosul mâinii cu vârful degetelor.

Sfârșit

Acum locuiesc aici. Singur. Sunt mult mai bine. Cel puțin așa spune Arran, eu nu prea știu. Gabriel e pe malul râului, la douăzeci de metri de apă, la marginea pădurii și unde începe lunca. I-ar plăcea colțișorul ăsta. E un loc bine adăpostit, dând spre sud. Am săpat groapa cât mai adânc. Era greu, dar mai scund decât mă așteptam. M-am gândit cum să-l cobor cu grijă în groapă, însă tot a trebuit să-l târâi. N-ar trebui târâit. N-ar trebui să fie în groapă. Are încă la mână inelul de la mine. O să rămână în veci la el.

Stau mult lângă el și-i povestesc ce se mai întâmplă. De fapt, nu prea vorbesc cu voce tare – glasul îmi sună ciudat, prea tare și nefiresc. Dacă mă gândesc bine, n-am mai zis nimic de ceva timp, cred că sunt luni de zile. Sunt răgușit când încerc să vorbesc. Oricum, lui îi spun în gând ce se întâmplă, adică mai mult îi zic că cerul e albastru sau cenușiu, că râul curge mai iute și mai limpede decât ieri, că scoate un sunet cumva mai curat și că am văzut un șoarece de apă și o familie de vidre. Încerc să nu-i vorbesc prea mult despre mine – oricum știe cum sunt. Întotdeauna m-a cunoscut mai bine decât oricine.

Îmi lipsește asta – faptul că mă cunoștea. Îmi lipsește totul de la el. Cum se uita la mine, cum se uita la alții, cum zâmbea, râdea, mergea, stătea. Cum mă tachina și cum mă lua peste picior. Cum citea poezii. Cum vorbea. Și n-o să-l mai văd niciodată uitându-se la mine când mă apropii sau zâmbindu-mi când mă vede, și n-o să-l mai aud niciodată întrebându-mă dacă sunt bine, și n-o să-l mai ating niciodată, n-o să mă mai țină în brațe, n-o să mă mai sărute, n-o să mai stea de vorbă cu mine și n-o să mă mai facă să râd. Când mă gândesc la asta, nu mai suport și

mă preschimb în animal. Măcar atunci mai uit de Gabriel, de chestii omenești, sunt pur și simplu viu, și mănânc, și respir. Și totuși vreau să fiu om, vreau să mă gândesc la el, așa măcar simt că trăiește cumva mai departe, acolo, în mintea mea.

Au reînceput coșmarurile. Cel mai des o visez pe Jessica. Își îndreaptă pistolul spre mine, apoi spre Gabriel și îl împușcă, iar eu îi urlu să nu-l împuște și atunci mă trezesc. Chiar dacă Gabriel e mort, tot visez că moare. Mă șochez de fiecare dată.

Lui Gabriel nu-i spun toate astea. Îi povestesc cum e să fii animal, vultur. E cel mai bine așa. Pot să fiu și pește, ceea ce e ciudat, nu m-am preschimbat decât de două ori. A doua oară ca să-mi demonstrez că nu sunt laș ca un iepure, însă poate că sunt, pentru că nu mai fac așa ceva în veci. Iepure n-am fost niciodată.

Trăiesc aici de mult. Pe mormântul lui Gabriel a crescut o iarbă deasă. Cred că ar prinde bine un copac lângă el. Un stejar sau poate un alun.

Odată, pe la începuturile alianței, m-am ascuns cu Greatorex într-un pâlc des de aluni. Recruții trebuiau să ne găsească și să ne atace. Le-a luat o groază. Am stat și am așteptat cu Greatorex, trăgând cu urechea în jur, și cât stăteam noi acolo, două veverițe ne-au ocolit în fugă, coborând din copaci.

Până la urmă, un recrut ne-a luat urma. I-am auzit apropiindu-se. Nu prea era cine știe ce de capul recruților. Iar când erau să dea peste noi și ne pregăteam de atac, Greatorex s-a uitat la mine să vadă dacă sunt gata, și chiar atunci o veveriță a început să se cațare pe piciorul meu, apoi în sus, peste umăr, mi s-a urcat în cap și m-a tras de păr, apoi a sărit într-un copac. Greatorex a început să râdă. Era să ne dea de gol. Bineînțeles că i-am bătut pe recruți până la urmă. Când ne întorceam în tabără, m-a întrebat dacă aș putea să mă deghizez în copac.

— Ai un talent înnăscut pentru așa ceva, glumea ea.

Nu i-am răspuns pe loc.

— Să te gândești la asta, mi-a cerut ea. Ai putea să te preschimbi în copac?

— Mă preschimb în animale, știi doar.

— Însă și copacii sunt vii, ca animalele. Așa că... poate...?

Noaptea stau la mormântul lui Gabriel, și bună parte din zi sunt tot acolo, când nu vânez. Mă întreb dacă sunt fericiți copacii, îmi închipui rădăcinile lor înfipite adânc în pământ, în toate elementele pământului și ale vieții, și mă gândesc că poate copacii sunt cele mai fericite ființe de pe lume și că poate și eu aș fi fericit dacă aș reuși să ajung până la el cu rădăcinile, și trupul lui ar reuși cumva să ajungă în mine, și un strop de viață, câteva elemente, o părticică din el ar putea să ajungă în mine. Îmi amintesc țepușa înfipită în pământ și în inima mea, și în mâna lui Gabriel, și că, în clipele cât am fost legați așa laolaltă, totul a fost perfect.

Au venit oameni la mine: Arran și Adele. Îmi aduc una, alta. Mâncare: gem, unt de arahide și fructe. Și haine: două perechi de blugi, două tricouri și o geacă. Geaca mi-e un pic mare, însă nu-i nimic.

Arran arată bine, îmi pare mai frumos ca oricând. Și la fel de blând și de bun. Când sosesc, Arran îmi zâmbește ca de obicei și vine spre mine, de parcă ar vrea să mă îmbrățișeze, și mă sperii, nu prea știu de ce. N-ar trebui să mă sperii când e el aici. Nu știu de ce o fac. Îmi tot amintesc când a murit Gabriel, și Arran mi-a dat să beau poțiunea lui. N-o voiam, îl voiam pe Gabriel. Îmi dau seama că mi-am dus mâna la Fairborn, Arran se oprește și Adele pare nedumerită. Nu le-aș face niciun rău în veci, așa mi-a venit dintr-odată. Știu că trebuie să mă liniștesc și mai tot timpul sunt liniștit.

Arran mă întreabă unde stau. Așa m-a întrebat și ultima oară când a venit. Cred că își face griji pentru mine, atât.

Vizuina mea e lângă mormântul lui Gabriel. E un desiș de muri atât de des, că nici nu pătrund vântul și ploaia înăuntru. Dacă e ud pământul, dorm în vizuină, la foc, însă în cele mai multe nopți dorm afară. Fac focul lângă a doua intrare în vizuină. Am trei tuneluri secrete, unul scurt și două foarte lungi, și intrarea principală mai mare.

— Nathan, ai putea să ne spui unde stai? mă întreabă Arran iar.

— Nu.

Și cu asta sper să încheie subiectul. Oare mai e mult până pleacă? Însă nu se urnesc din loc, vorbesc mai departe, îmi povestesc ce se mai întâmplă prin lumea lor. Noul Consiliu Reunit al Vrăjitorilor are membri Negri, Albi și Semipuri. Noua Alianță a Vânătorilor e un grup mult mai mic, pe post de poliție, care raportează Consiliului tot ce fac. Vrăjitorii Negri pot să se alătore și ei, numai că deocamdată nimeni n-a vrut. Arran spune că până la urmă sigur o să vrea. Au trei Vânători Semipuri. Greatorex e comandanta noilor Vânători. Bob s-a dus să picteze iar, în sudul Franței. Nesbitt s-a însurat. Nu întreb de el, nu întreb de nimeni, de nimic, îmi spun ei singuri.

Apoi se lasă mult timp tăcerea și îmi amintesc când m-am enervat pe Nesbitt și ne-a despărțit Gabriel. Aveam Fairbornul în mână și Gabriel i-a zis lui Nesbitt să plece. Nu mai știu unde s-a întâmplat. Într-un mic castel. Era înainte să-și recapete Gabriel Darul. Înainte să reușesc să-mi controlez Darul. Aveam sânge și alte chestii în păr. Gabriel s-a aplecat în față și mi-a atins părul.

— Avem noutăți și despre Annalise, spune Arran.

Era s-o uit. Aștept cu ochii la copaci, îi urmăresc cum se mișcă în vânt și strâng căldura soarelui în ei.

— Se mărită.

Mă uit la Arran să văd dacă nu glumește.

— Îl cheamă Ben. E supus.

Mă-ntreb de când îl cunoaște. Însă nu mai știu de când sunt aici. Cât a trecut de la moartea lui Gabriel. Îmi privesc mâinile și mă gândesc că par îmbătrânite, însă Arran nu pare cu mult mai în vârstă.

— E american. S-au cunoscut la New York. Annalise s-a mutat acolo după ce și-a ispășit pedeapsa. Un an de închisoare.

Arran se întrerupe. Știu că se întreabă ce cred, însă nu-mi pasă deloc de asta, nu-mi pasă deloc de ea.

— Annalise mi-a spus că se căsătorește în septembrie, continuă Arran. Nu merge nimeni la nuntă, e o ceremonie de-a supușilor, fără niciun vrăjitor.

Mă uit iar la copaci și la apă și-mi amintesc când eram acasă și stăteam

întins pe stâncă, așteptând-o să vină după școală, și cum visam să mă însor cu ea și să-mi petrec tot restul vieții cu ea. Știam că nu se poate, însă mă simțeam fericit când îmi imaginam toate astea, credeam că o să locuim într-un loc ca ăsta, un colțișor frumos de natură de pe malul unui râu, unde o să trăim fericiți până la adânci bătrâneți. Iar acum trăiește la New York cu un supus.

— Am fost o dată la New York, îi spun lui Arran. M-am dus cu Gabriel. Am mers până la gară.

Și-mi amintesc când m-a tras Gabriel pe o străduță și m-a ținut în brațe și m-a sărutat. Iar când am stat în gară mi-a povestit despre familia lui, iar eu am făcut ferfeniță pliculețele de zahăr, aveam mari emoții înainte de întâlnirea cu Ledger și Gabriel știa și, dacă stau liniștit acum, parcă-i simt mâna pe a mea.

Arran scoate o hârtie din buzunarul blugilor.

— Annalise mi-a scris să-mi spună că se mărită și mai trebuie să-ți spun ceva.

— Am fost la New York cu Gabriel, îi spun lui Arran uitându-mă la el. Am luat trenul din gară.

— Da, știi, Nathan, numai că acum trebuie să vorbim despre altceva.

Arran se apleacă spre mine și îmi dau seama că vrea să mă ia de mână sau ceva, însă nu fac nicio mișcare.

— Cred că mai bine plecați, spun. O să se întunece curând.

— Nathan, trebuie să-ți zic de Annalise.

— Ar trebui să plecați. O să se întunece. Vă mișcați prea încet. O să vă rătăciți pe întuneric.

— A născut un copil. Un băiat.

— Ar trebui să plecați.

— E fiul tău.

— Arran, te rog.

— Îl cheamă Edge.

Clatin din cap. Edge e numele de familie al tatei, însă e și dealul pe care mă întâlnesc cu Annalise.

— Cât a stat în închisoare, nu i s-a permis să-l vadă, continuă Arran,

însă acum e iarăși cu ea. Spune că o să-i zică fiului ei de tine. Vrea să știe.

Știu că e adevărat și știu că ar fi mai bine să nu știe nimic despre mine. Însă în locul lui și eu aș vrea să știu cine e tatăl meu.

— Poate să-i spună de mine, zic. Poate să-i spună despre toți oamenii pe care i-am omorât și i-am rănit. Poate să-i spună cine a murit din cauza mea. Însă trebuie neapărat să-i spună și că bunicul lui a murit din cauza ei. Că a trebuit să-l omor din cauza ei. Să-i spună tot ce a trebuit să fac din cauza ei.

Arran încuviințează și mai rămânem puțin în tăcere, apoi spune:

— O să venim iar să te vedem peste șase luni. Îmi e dor de tine, Nathan. Întotdeauna mi-a fost dor de tine.

Apoi vine să mă îmbrățișeze și îl las. Nu vreau să mă gândesc la Annalise, la nimic care are de-a face cu ea, însă vreau să-mi amintesc când eram la gara din New York și Gabriel mă mângâia pe mână cu vârful degetelor. Îmi amintesc cât de blând era și apoi deschid ochii și se întunecă, Arran și Adele au plecat. Le iau urma. E mult până la șosea, însă nu-mi ia mult să-i zăresc. Merg încet, ținându-se de mână, și mă asigur că sunt în siguranță, rămânând în spate, ascuns.

Arran și Adele vin să mă vadă de două ori pe an. Primăvara și toamna. Până acum au venit de șase ori. Îmi aduc câte ceva de mâncare, haine și rechizite pentru desenat. Îmi mai dau noutăți despre noul Consiliu Reunit al Vrăjitorilor și câți membri Negri mai au, că sunt probleme, dar că se ocupă de ele. Îmi mai dau noutăți despre fiul meu. Annalise îi scrie lui Arran și-i trimite poze, pe care mi le dă mie. Fiul meu, Edge, îmi seamănă, cred – avem amândoi părul negru și pielea măslinie, doar ochii nu-i are la fel de negri. În poze e zâmbitor și pare fericit. Mă gândesc că, dacă m-ar cunoaște vreodată n-ar mai zâmbi. Îmi amintesc de Marcus, cât mi-am dorit să-l văd când eram mic, iar apoi îmi amintesc că a trebuit să-i mănânc inima și toate grozăviile pe care le-am făcut. Vreau ca fiul meu să nu se simtă niciodată așa.

Îmi place să-i văd pe Arran și Adele și cred că sunt în stare să vorbesc cu ei. Arran îmi spune că par mult mai bine, însă nu prea mă simt așa. În

fiecare zi mi-e un dor disperat de Gabriel. Îmi amintesc ce mi-a spus el: să-mi folosesc Darul. Așa că asta fac și mă ajută. Mă tot preschimb. Vreo două luni am fost câine sălbatic și m-am simțit mai bine. Acum, când mă preschimb în animal, rămân așa doar o zi. Vânez și mă hrănesc așa. Însă fiecare zi fără Gabriel e un chin. Și-mi mai amintesc și ce mi-a spus Ledger. Ledger mi-a spus că pământul o să mă ajute. Știu că e adevărat. Știu că pot să intru în legătură cu Esența și că e în pământ și în mine. Știu ce am de făcut, însă mai încolo.

La vreo două săptămâni după ultima vizită a lui Arran, vine altcineva să mă vadă. De fapt, nu e o simplă vizită – apare într-o zi și se-apucă să-și clădească o blestemată de cabană aici. Îmi dau seama imediat ce-are de gând: taie copaci și-i mută de colo, colo cu un cal imens pe care a venit încoace. Doar ditamai calul e în stare să-i suporte greutatea.

O urmăresc de departe, întrebându-mă dacă știe că o urmăresc. Probabil m-a simțit din prima clipă, doar o cunosc. Se mișcă la fel ca pe vremuri: ușor, aproape ca o dansatoare, chiar dacă e mare de statură.

În luna următoare, reușește să lucreze repede. N-o să fie o cabană mare, însă e doar ea aici. Două camere, cred. În fiecare seară gătește în fața ei. A adus o groază de mâncare la conservă și la plic, e greu să clădești o cabană, nu mai vrei să-ți bați capul și cu vânatul și pescuitul.

Încă nu i-am zis nimic, nici nu m-am dus la ea. O să-i duc mâine vreo doi iepuri.

Îi citesc

„Dincolo de orice noțiune de bine și de rău e un câmp.
Hai să ne întâlnim acolo.
Când sufletul se lasă în iarba lui,
lumea e prea plină să mai vorbim despre ea.
Ideile, limbile, până și cuvinte ca *noi doi*
nu mai au nicio noimă.”

Jelaluddin Rumi

Nu am copii. Nu mi-am dorit niciodată. Nathan nu e fiul meu, însă mă simt responsabilă pentru el. Întotdeauna o să mă simt, poate mai mult decât dacă era fiul meu. O să-i fiu întotdeauna profesoară și tutore. L-am văzut de aproape la câteva zile după ce am ajuns aici de la Londra, după ce am lăsat Consiliul în mâinile noii conducătoare. Nu-l mai văzusem de trei ani. Se schimbase mult. Era, evident, mai în vârstă, însă se și sălbăticiise și era mai rece. N-am uitat cum era când l-am văzut prima oară, ce băiat jigărit era pe atunci. Însă ochii i-au rămas aceiași: negri și stranii.

Când a venit prima oară la mine, mi-a adus doi iepuri. S-a apropiat și mi i-a întins o clipă, nu mi-i oferea, ci mai mult mi-i arăta, iar eu i-am zis că ar fi mai buni gătiți la foc. Atunci i-a aruncat pe pământ, a făcut focul și s-a așezat în fața cabanei în construcție ca să jupoaie iepurii. A pregătit o tocană cu niște legume pe care le aveam în cămară – ceapă și morcovi – și a cules niște usturoi și cimbru sălbatic. A ieșit bună. Mi-am amintit pâinea pe care o făcea pe vremuri, când îl țineam închis în cușcă – se pricepea să facă și pâine.

Și-a suflecat mânecile cât a muncit. Aproape uitasem câte cicatrice are – cât de groaznice sunt – și tatuajele negre, urâte. Cât s-a făcut tocana la foc s-a uitat la mine cum muncesc și apoi am mâncat, iar mai târziu a plecat. N-a zis nimic.

Asta a fost anul trecut, în primăvară. Acum suntem la sfârșit de vară. Am terminat cabana și am adus o sobă și un pat. În fiecare lună mă duc după provizii și odată Nathan mi-a zis să-i aduc niște hârtie și creioane. A spus că îi adusese și Arran, însă mai voia. M-a desenat, a desenat cabana și găinile, făcea mai multe desene pe zi, aproape că era un soi de jurnal. Mi-a zis să le păstrez și la început am crezut că vrea să le țin în casă, la adăpost de ploaie, însă nu asta voia să zică.

– Sunt pentru fiul meu, Edge, mi-a spus.

Era prima oară când vorbea despre fiul lui. Am încercat odată să-l întreb dacă vrea să-l vadă, însă mi-a răspuns „Nu pot”. Atunci a început să deseneze portrete. Mai întâi portretul meu, apoi, bineînțeles, al lui Gabriel, arătând frumos cum îl știi. Apoi și-a desenat toată familia: pe Arran, Deborah, bunica, până și pe Jessica. Pe fiecare portret a scris cât mai cu grijă și frumos: „Pentru Edge. De la Nathan”.

Acum am atâtea portrete: Van, Nesbitt, Pilot, Bob, Ellen, Greatorex, Adele, până și Mercury și mulți alții. Toate din memorie și toate excelente. Într-un final l-a desenat pe Marcus – o versiune mai în vârstă a lui însuși. Autoportretul, însă, nu și l-a făcut niciodată. Într-o zi i-am sugerat să și-l facă, însă în loc de asta a desenat un peisaj. Nu se pricepea la fel de bine la peisaje, însă asta i-a ieșit frumos: râul de aici, cu dealurile de pe celălalt mal, lunca în prim-plan și un copăcel noduros și singuratic.

Am văzut de departe unde stă, însă nu m-am apropiat niciodată. Știam că nu i-ar fi făcut plăcere. Odată, după ce mi-am luat găinile, i-am dus niște ouă; mă gândisem că s-ar putea să mă lase să mă apropii, însă a rămas nemișcat, de parcă voia să-și apere căminul și, după postura asta, mi-am dat seama că nu eram bine-venită pe teritoriul lui. I-am strigat „Ouă!” și le-am lăsat pe pământ. N-am știut ce să mai fac, așa că am salutat militărește, ca pe vremuri, când ne primeam titulatura de

Vânători. N-am mai făcut gestul ăsta de ani de zile. Nu m-a salutat înapoi, n-ar face în veci așa ceva, însă a ridicat mâna. Cred că a fost un gest mai grăitor decât tot ce mi-a zis de când am venit.

De Sânziene a venit pe la mine. Atunci e ziua lui. Am mâncat un pui. El l-a omorât și l-a jumulit, priceput ca întotdeauna. Am mâncat și am discutat despre găini, ouă și noii mei purceluși de Gloucester, doi la număr. Pe unul o să-l tai înainte de iarnă. Mi-a sugerat să mă apuc de albinărit, ceea ce mă gândeam deja să fac, însă de-abia la anul o să pot. O să încerc să fac rost de doi stupi.

Nu-mi dădeam seama dacă știe ce zi e, așa că după masă am turnat niște ceai și m-am gândit ce să-i zic. Însă el a început să vorbească.

— Azi e ziua cea mai lungă – ziua mea, a spus.

— Da, am zis.

— Am împlinit douăzeci și doi de ani.

A luat o gură de ceai și a continuat:

— Uneori mi se pare că am cincizeci și doi.

Cred că era o glumă. Părea mult mai fericit, viguros și sănătos ca niciodată. Zvelt, musculos și mortal.

— Eu am cincizeci și doi și mă simt ca la douăzeci și doi, am spus.

Deși mai degrabă mă simt ca la patruzeci și doi, un patruzeci și doi în forță.

Și-a luat expresia aia pe care i-o știam, de parcă-i venea să râdă, însă se abținea să-și trădeze vreun sentiment pe față.

— Nu întinde coarda, a spus el, arăți de șaizeci și doi. Și, ca de obicei, sunt mult prea amabil, a adăugat el zâmbind în sfârșit, în felul acela al lui sarcastic, și s-a ridicat să plece. Mai bine ai face un pic de mișcare, alergări, flotări ceva. Te-ai simți mai bine.

— Și tu.

A luat-o la pas, apoi s-a oprit și mi-a spus:

— Ledger mi-a zis că Esența e în pământ și are dreptate, însă e și în noi, iar când cele două intră în legătură, o atingem și pe ea și pe cei care sunt în legătură cu ea.

Apoi a adăugat ceva, foarte încet:

— Rănit, nu pierdut.

A doua zi dimineață nu l-am văzut, nici noaptea următoare și nici ziua următoare. Îi stătea în obicei să dispară cu zilele, așa că nu mi-am făcut griji. Însă după o săptămână am vrut să văd ce face, cine știe – nu știam ce se putea întâmpla. Am urcat tăpșanul din spatele vizuinii lui. Nu mai fusesem niciodată aici. E o priveliște perfectă. Râul cotește, colinele sunt blânde, verdele peisajului e bogat și se aud limpede apele râului, copacii și păsările. Exact ăsta e peisajul din desenul lui. Apoi am văzut copacul și mi-am dat seama ce făcuse.

Acum mă duc zi de zi acolo să-i citesc. Îi citesc ca pe vremuri, doar că mai mult poezii acum. Stau pe iarba de lângă alunul din luncă. Arată altfel decât restul copacilor și stă retras; nu e bătrân, nici prea înalt, însă e plin de cicatrice.

Mulțumiri

Nici nu-mi vine să cred că am ajuns la sfârșitul romanului *Jumătatea Pierdută*, ultimul volum al trilogiei *Jumătatea Rea*. Când am început să scriu romanul *Jumătatea Rea*, nu mă vedeam sub nici o formă în ipostaza de autoare, era ceva mult prea ridicol ca să-mi anunț familia și prietenii, cei mai mulți nici nu știau, și totuși iată-mă acum (mi se pare că nici n-a trecut timpul) trimițând la tipar cea de-a treia carte. Le datorez multora mulțumiri și o să încerc s-o fac pe cât posibil în persoană, pentru că aici nu le pot mulțumi decât câtorva oameni care m-au ajutat pe parcursul scrierii cărților. Poți ajuta pe cineva în multe feluri, fie cu sfaturi critice de redactare, fie cu un tweet de încurajare, iar eu apreciez orice formă de ajutor.

Pe tot timpul scrierii trilogiei, o echipă minunată mi-a oferit sprijin, încurajări și sfaturi. Îi mulțumesc lui Claire Wilson de la RCW (cu calmul și sângele ei rece permanente), lui Ben Horslen, redactorul meu (de un tact desăvârșit), și întregii echipe Penguin Random House MB, lui Ken Wright și Leilei Sales, redactorii mei din State și tuturor celor de la Viking, Statele Unite. Le mulțumesc de asemenea tuturor redactorilor, traducătorilor și editorilor mei internaționali.

Mulțumiri speciale graficienilor care au creat superbe coperte ale seriei, mai ales pentru coperta romanului *Jumătatea Pierdută*: lui Tim Green de la Faceout Studio, Deborah Kaplan, Dani Delaney și Jacqui McDonough.

Le mulțumesc tuturor fanilor internaționali ai seriei, mă bucur să aud cât de mult iubiți lumea *Jumătății Rele*. Damien Glynn, @damog7 de pe

Twitter, mi-a sugerat ca Darul lui Adele să fie capacitatea de a-și preschimba temporar pielea în metal. Mersi, Damien, și le mulțumesc tuturor pentru sugestii.

Și, nu în ultimul rând, aș vrea să-i mulțumesc lui Indy că m-a suportat cât am stat IAR!!??? la calculator.

Poezia „Out Beyond Ideas of Wrongdoing and Rightdoing” de Jelaluddin Rumi este preluată din volumul *The Essential Rumi*, în traducerea lui Coleman Barks.

Cuvintele lui Ledger, „Nu există adevăr, ci doar perspectivă”, par să-l citeze pe Flaubert, însă sunt și un citat greșit din Nietzsche – „Nu există adevăr, ci doar percepție”, pe care îl prefer originalului.

Citatul „Pentru ca răul să triumfe, e suficient ca oamenii de bine să nu facă nimic” îi e de regulă atribuit lui Edmund Burke.

Și, la final, mi-a plăcut mult să scriu despre lumea *Jumătății Rele*, Nathan mi-a marcat puternic ultimii patru ani din viață și, probabil, o să-mi marcheze tot viitorul, însă până una, alta, o să mă apuc să mai scriu și despre altceva.

^[1] *Arhipelagul Gulag* de Alexandr Soljenițin, traducere și note de Nicolae Iliescu, Editura Univers, București, 2009, vol. 1, p. 122.

^[2] În toată cartea se va folosi cuvântul *vânător* și în cazul femeilor. (N. red.)